

1.75

காலயந்திரம்

எச். ஜி. வெல்ஸ்

காலயந்திரம்

மூல ஆசிரியர்

எச். ஜி. வெல்ஸ்

மொழிபெயர்ப்பு ஆசிரியர்

பெ. நா. அப்புஸ்வாமி

யாநிநீயம்

59. ப்ராட்வே-சென்னை 1.

First Edition 5000

November, 1958

THE TIME MACHINE

By

H. G. Wells

Copyright : The Executors of the late Mr. H. G. Wells
c/o A. P. Watt & Son, London.

**PUBLISHED WITH THE ASSISTANCE OF
UNESCO AND UNDER THE AUSPICES OF THE
SOUTHERN LANGUAGES BOOK TRUST.**

Translated by :

P. N. Appuswami

Published by :

PAARI NILAYAM

Madras—1.

Price Rs. 1-75

NAVABHARAT PRESS, MADRAS-2.

அணிந்துரை

டாக்டர் ஏ. எல். முதலியார்,

துணைவேந்தர், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்

தென்னிந்திய மொழிகள் புத்தக டிரஸ்டு, தன்னுடைய முன் அனுபவங்களாலும், பொதுமக்களைக் கவர்வனவாயும் அதனோடு அவர்களுக்கு நற்புயன் அளிப்பனவாயும் உள்ள நூல்களை வெளியிட்டதால் பெற்ற அறிவின் திறத்தாலும், இரண்டாம் வரிசை நூல்களை வெளியிடத் தலைப்பட்டுள்ளது. அவற்றைத் திராவிட மொழிகள் அனைத்திலும் ஆக்கி அளிக்கவும் அது கருதுகின்றது. இந்த நூல்களெல்லாம் மிக்க கவனத்தோடும், படிப்பவர்களின் பலதிறப்பட்ட சுவைகளுக்கு ஏற்பவும் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன. வாழ்க்கையின் பலவகைக் கூறுபாடுகளையும் பற்றிய பலபல பொருள்கள் அடங்கிய நூல்களை வெளியிட இந்தப் புத்தக டிரஸ்டு இயற்கையாகவே ஈடுபடத் தொடங்கியுள்ளது. இந்தியப் பெருந்தலைவர்களுள் சிலருடைய வாழ்க்கை வரலாறுகளையும் அவர்கள் சாதித்தவைகளையும் விரித்துரைப்பதற்கென ஒரு பகுதியும் இதில் தனியாக ஒதுக்கவைக்கப்பட்டுள்ளது. நாட்டின் நலன்களில் அக்கறைகொண்டு, மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளுக்காகப் போராடவும், நாட்டின் மதிப்பையும் செல்வாக்கையும் வலுப்படுத்தவும் அரும்பணி ஆற்றிய இப் பெருந்தலைவர்களுக்குத் தாங்கள் எவ்வளவு கடமைப்பட்டவர்கள் என்பதை வருங்கால மக்கள் அறிந்து கொள்வது நல்லது.

தத்துவம், சமயம், விஞ்ஞானம், பேரிலக்கியங்கள் பொருளாதாரம் என்பனவும் இவ் வரிசையில் இடம், பெற்றுள்ளன. சிறு கதைகளுக்கும் பண்டையக் கலைகளைப்

பொதுமக்களிடையே பரப்புவதற்கும் இதில இடம் வகுக்கப்பட்டுள்ளது என்பதைத் தெரிந்துகொள்வது நலமாகும். நடனநாடகக் கலைகள், சிற்ப சாஸ்திரங்கள், தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியில் கண்டறிந்த உண்மைகள், என்றென்றும் வியத்தகு பொருள்களாய் விளங்கும் தென்னிந்தியப் பெருங் கோயில்களின் வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் ஆகியவையும் இதில் சேர்க்கப்பெற்றுள்ளன. இப்போது வெளியிடப்பெறும் இந்த நூல் வரிசை படிப்பவர்க்குச் சுவையூட்டும் பல்வேறு வகைப்பட்ட பொருள்களை வழங்கும் என்பது என் துணிபு. பொது முறைக் கல்விக்குரிய பொருள்களைக்கொண்ட இத்தகைய வெளியீடுகள், மேன்மேலும் பெருகும் பெருந்தொகையினராகிய வாசகர்களைக் கவர்ந்துகொள்ளும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இந்த நூல் வெளியீட்டுத் திட்டத்தில், தென்னிந்திய மொழி நூல்களுள் ஒன்றிலிருந்து ஒன்றுக்கு மொழி பெயர்க்கும் அம்சம், பாராட்டுத் தகுதியுடையதாகும். இவ் வரிசை முற்றுப்பெற்றதும், எழுதப்படிக்க மட்டும் தெரிந்த ஏராளமான மக்களைத் தங்கள் அறிவைப் பெருக்கிக்கொள்ள உண்மையான ஆர்வம் கொள்ளும்படி செய்து, அவர்களைப் பழக்கமாகப் படித்துவரும் தொகையினருடன் இணைத்து, இவ்வாற்றால் அவர்கள் தாங்களாகவே மிக்க திறம் உடையவர்களாவதற்கு இவைகள் உறுதுணை ஆகும் என்பது என் துணிபு. தென்னிந்திய மொழிகளின் புத்தக டிரஸ்டு எந்த உயரிய நோக்கங்களோடு தொடங்கப் பெற்றதோ அந் நோக்கங்கள் அஃது ஆற்றிவரும் அரும் பணியால் மேன்மேலும் நிறைவேறி வரும் என்று நான் நம்புகிறேன்.

சென்னை,

ஏ. எல். முதலியூர்,

7-10-58.

துணைவேந்தர், சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்.

முன்னுரை

வருங்காலத்தைப் பற்றி அறிய விரும்புவது பலருக்கும் இயற்கை. அதைப்பற்றி முன்னதாக ஜோசியம் கூறுபவர்களும் பலராக உள்ளனர்—தீர்க்கதரிசிகள், முனிவர்கள், அரசியல் வாதிகள், சரித்திர ஆசிரியர்கள், பொருளாதார நிபுணர்கள், ஜோஸியர்கள் என்றெல்லாம். இந்தக் கூட்டத்தில் விஞ்ஞானிகளையும் சேர்க்கவேண்டும் என்றால் சற்றே வியப்பாக இருக்கலாம். அந்தந்தத் துறைகளிலே கிடைத்துள்ள விவரங்களைக்கொண்டே—மதம், அரசியல், சரித்திரம், பொருளாதாரம், விஞ்ஞானம், கிரக சாரங்கள் ஆகியவற்றின் சூழ்நிலைகளின் உயர்வு தாழ்வுகளைக் கொண்டே—ஜோஸியம் சொல்லுவதாகப் பலரும் கூறுகிறார்கள். இந்த ஜோஸியங்களில் சில பவித்திருக்கின்றன என்பது உண்மையே. ஆனால் வேறு சில, சிறிதும் பவிக்காமல் இருக்கக் காண்கிறோம். இதற்கு ஒரு காரணம் இவற்றுள் சில அறிவையும், நியாயமான, திருத்தமான ஊகத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டவை. வேறு சில மனக் கிளர்ச்சிகளாலும், பாரபட்ச நிலைகளாலும், தான் விரும்பியதையே காணும் மனப்போக்குக் களாலும் உருப் பெற்றவை.

இலக்கிய மனம் படைத்தவராயும், விஞ்ஞானம் கற்றவராயும் உள்ள சிலர் எழுதிய விஞ்ஞானக் கற்பனைக் கதைகள் இவ்வகை ஜோஸியங்களைச் சார்ந்தவை. ஜுலீஸ் வெர்ன் என்பவர் பிரெஞ்சு மொழியில் எழுதிய கதைகள் இவற்றுக்குத் தலைசிறந்த உதாரணங்கள். சிறந்த ஆங்கில ஆசிரியராகிய எச். ஜி. வெல்ஸ் என்பவர் அத்தகைய கதைகள் சிலவற்றை எழுதியிருக்கிறார். 'காலயந்திரம்' என்பது அவற்றுள் ஒன்று. 'போரிடும் உலகங்கள்' என்பது மற்றொன்று.

ஹெர்பர்ட் ஜார்ஜ் வெல்ஸ் என்பவர் ஒரு சிறு வியாபாரியின் மகன். துணிக் கடையில் கற்றுக்குட்டியாகச் சில காலம் வேலை பழகினார். பிறகு, பள்ளி ஆசிரியராக அமர்ந்தார். அதன் பிறகு,

நூலாசிரியராகிப் பல நூல்களை எழுதிப் புகழ் பெற்றார். அவர் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகலில் பிறந்தார். அவர் இறந்து சில ஆண்டுகள் ஆயின.

அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் இயந்திரங்கள் மனித வாழ்க்கையில் மேன்மேலும் ஆதிக்கம் பெறத் தொடங்கின. ஏழைகளாய்த் தொழில் புரியும் பாட்டாளி மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளும், குடிப்பிறந்து, கல்வி கற்று, சுகவாழ்வு வாழும் செல்வமுடைய முதலாளிகளின் வாழ்க்கை முறைகளும் மிகவும் வேறுபட்டுத் தோன்றின. பிறப்பு, வளர்ப்பு, கல்வி, வாழ்க்கை, விஞ்ஞான அறிவு முதலியவற்றாலும் ஒருவகையாகப் பண்பட்ட மனக்கண்ணால் அக்காலத்துச் சமூக நிலைகளைக் கண்டு, அவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு, வருங்கால வாழ்க்கை இன்னவாறு இருக்கும் என்று வெல்ஸ் கற்பனை செய்தார். அதன் ஒரு விளைவு: மிக நன்றாகக் கூறப்பட்டிருக்கும் காலயந்திரம் என்னும் இந்தக் கற்பனைக் கதை. இது 1895-ல் வெளியிடப்பட்டது.

காலப் பிரயாணி கண்டதாகக் கூறும் வழியில் மனித இனம் செல்லாது என்பது நமது நம்பிக்கை. விவேகம், நம்பிக்கை, அறிவு (இதுவும் முக்கியமானது), ஆகியவற்றைக் கடைப்பிடித்து மனித இனம் இயங்குமானால், அது மேன்மேலும் உயரும் என்பதும், இவ் உலகம் இன்பம் நிரம்பிய நல்லுலகமாக ஆகிவிடும் என்பதும் உறுதி.

பெ. நா. அப்புஸ்வாமி

காலயந்தீரம்

அத்தியாயம் ஒன்று

காலப் பிரயாணி (அவருடைய உண்மைப் பெயரைக் கூறுவதைவிட, அவரை இப்படிச் குறிப்பிடுவதே பொருந்தும்) எளிதில் விளங்காத ஓர் அரிய விஷயத்தை எங்களுக்கு விளக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

அவருடைய சாம்பல் நிறக் கண்களிலே என்றும் இல்லாத ஒரு களையும் பளபளப்பும் அப்போது காணப்பட்டன. சாதாரணமாக இரத்தமற்று வெளுத்திருக்கும் அவருடைய முகத்தில் உணர்ச்சி துடிதுடித்தது. அது அப்போது இரத்தம் செறிந்து, சிவந்திருந்தது. குளிரைப் போக்க அந்த அறையில் மூட்டியிருந்த நெருப்பு நன்றாக எரிந்து, ஒளி வீசிக் கொண்டிருந்தது. உருக்கி வார்த்த வெள்ளியால் அல்லி மலர்களைப்போல் அமைத்திருந்த வெண்கடர் விளக்குகள் வீசிய ஒளிக் கதிர்கள் அந்த அறைஎங்கும் மெல்லெனப் படர்ந்தன. எங்கள் முன்னே வைத்திருந்த கண்ணாடிக் கண்ணங்களில் உள்ள மதுவின் உள்ளே, இங்கும் அங்கும் தெறித்தோடிய வாயுக் குமிழிகளை அவ்விளக்கொளி பற்றி, மின்னி விளங்கச் செய்தது.

நாங்கள் அமர்ந்திருந்த நாற்காலிகள் அவர் இயற்றிய புத்தமைப்புக்கள். அவை தங்களின் மீது நாங்கள் உட்கார்ந்திருக்க இணங்கி இடும் அளித்தன என்று மட்டும் சொன்னால் போதாது. அவை எங்களை அணைத்து, அன்போடு தழுவிக் கொஞ்சின என்றே சொல்ல வேண்டும். அவ்வளவு சுகமாக இருந்தது. வயிறுஆர உண்டபின் எல்லாருக்கும் ஒரு கவலையற்ற இனிய மனநிலை தோன்றுவது இயல்பு, அல்லவா? இவ்

புத்தமைப்பு-invention.

இரண்டும் அப்போது ஒன்று சேரவே, நிறுத்தி, அளந்து, திருத்தமாகப் பேச வேண்டும் என்னும் கட்டுப்பாடு கழன்று எங்கள் எண்ணங்கள் ஒய்யாரமாக உலவிச் சென்றன. அப்போது காலப் பிரயாணி சொல்லியதை 'இது ஏதோ ஒரு விசித்திரப் பேச்சு, ஒரு புனைகதை' என்றே நாங்கள் நினைத்தோம். ஆயினும், அவர் அக்கறை யோடு பேசிய முறையைப் பாராட்டினோம். தாம் சொல்லி வந்த விஷயத்தின் முக்கியமான அம்சம் ஒவ்வொன்றையும் அவர் தம்முடைய மெலிந்த ஆட்காட்டி விரலால் சுட்டிச் சுட்டிக் குறித்து வந்தார். அவர் பின்வருமாறு சொன்னார் :

'நான் சொல்லும்போது ஒவ்வொன்றையும் நீங்கள் கவனமாகக் கேட்டுப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இக் காலத்தில் எங்கும், அநேகமாக எல்லாராலும், ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டுவரும் இரண்டொரு கருத்துக்களை நான் இப்பொழுது மறுத்துக் கூறப்போகிறேன். உதாரணமாக, நமக்குப் பள்ளிக்கூடங்களில் ஜியோமிதியைக் கற்றுக் கொடுத்தார்கள் அல்லவா? அதன் அடிப்படையே தவறு என்பேன்.'

'தொடங்கும்பொழுதே இப்படி ஒரு பெரிய போடாகப் போட்டுவிட்டால், என்ன செய்வது? அதற்கு நாங்கள் எளிதில் இணங்குவோம் என்று நீங்கள் எதிர்பார்க்க லாமா?' என்றார் பில்பி. அவர் ஒரு செந்தலைப் பேர்வழி. எதற்கு எடுத்தாலும் வழக்குப் பேசுவதே அவருடைய குணம்.

'ஒப்புக்கொள்வதற்கு ஏற்ற நியாயமான காரணம் இல்லாவிட்டால், நான் சொல்லுவது ஒன்றையும் நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டாம். அப்படி நீங்கள் செய்ய வேண்டும் என்பது என் கருத்தே அன்று. எனக்கு எவ்வளவு தேவையோ அவ்வளவையும் இதோ, விரைவில் நீங்களே ஒப்புக்கொள்ளப் போகிறீர்கள். கணிதத் துறையில் "கோடு" என்று ஒன்று சொல்லப்படுகிறது. அவர்கள் கூறும் இலக்கணப்படி அதற்கு நீளம் என்பது ஒன்று மட்டுமே உண்டு; அகலம் என்பது கிடையவே

கிடையாது. அப்படிப்பட்ட ஒன்றை நாம் உண்மையில் காண முடியாது. இது நமக்குத் தெரிந்ததுதான். இதைப் பற்றி நமக்குப் பள்ளிக்கூடத்தில் கற்றுக் கொடுத்திருக்கிறார்கள் அல்லவா? இதைப் போலவே, கணிதத்தில் கூறப்படும் “தளம்” என்பதையும் நாம் உண்மையில் காண முடியாது. இவை எல்லாம் அகநிலைக் கருத்துக்கள்; கேவலம், கற்பனைகள்.

‘சொன்னவரையில் சரி,’ என்றார் உளநூல் நிபுணர். ‘இதைப் போலவேதான் கனசதுரமும். நீளம், அகலம், கனம், என்பவை மட்டுமே உடையதான அப்படிப்பட்ட ஒன்று உண்மையில் இருக்க முடியாது.’

‘பொறுங்கள். அதை நான் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை’ என்றார் பில்பி. ‘திடப்பொருள் என்று ஒன்று இருக்க முடியும்; சந்தேகம் இல்லை. ஆனால் எதார்த்தத்தில் உள்ள எல்லாப் பொருள்களும்.....’

‘அப்படித்தான் பெரும்பாலோர் நினைக்கிறார்கள். ஆனால், ஒரு கணம் பொறுங்கள். சற்றே நினைத்துப் பாருங்கள். தட்சண இருப்பேயுள்ள கனசதுரம் ஒன்று இருக்க முடியுமா?’

‘நீங்கள் சொல்வது புரியவில்லையே’ என்றார் பில்பி.

‘கண நேரம்கூட நிலை பெற்று இராத ஒரு கனசதுரத்தைப்பற்றி “அது எதார்த்தமாக இருப்பது” என்று சொல்ல முடியுமா?’

பில்பி கன்னத்தில் கையை வைத்துக்கொண்டு ஆலோசனையில் ஆழ்ந்துவிட்டார். காலப் பிரயாணி மேலும் சொல்லிக்கொண்டு போனார். ‘உண்மையாக உள்ள எந்தப் பொருளும் நான்கு திசைகளில் நீட்டிக்கொண்டிருக்க வேண்டும்; அதற்கு நீளமும், அகலமும், கனமும், அதோடு காலமும் இருந்தாக வேண்டும். நமது தசை உடம்புக்கு இயற்கையாக உள்ள ஒரு குறைபாட்டினால்—அது இன்னது என்று இதோ சற்று நேரத்தில் விளக்கிச் சொல்லுகிறேன்—நாம் இந்த விஷயத்தைக் கவனிக்காமல் விட்டுவிடுகிறோம். அது நமக்கு வழக்கமாகிவிட்டது.

தளம்—plane. அகநிலைக் கருத்துக்கள் - abstractions. கனசதுரம்—cube. திடப்பொருள்—solid. தட்சண இருப்பு—instantaneous(existence)

ஆனால், பரிமாணங்கள் உண்மையில் நான்கு உள்ளன. அவற்றில் மூன்று இடம் என்பதைச் சார்ந்த மூன்று தளங்கள் என்கிறோம். நான்காவது பரிமாணம் காலம் எனப்படுவது. உண்மை இதுவே. ஆயினும், முதல் மூன்று பரிமாணங்களும், கடைசியாகக் குறிப்பிட்ட நான்காவது பரிமாணத்துக்கும் ஏதோ ஒரு வித்தியாசம் இருப்பதுபோல் பாராட்டுவதே வழக்கமாக இருக்கிறது. உண்மையில், இப்படிப்பட்ட வித்தியாசம் ஒன்றும் கிடையாது. நாம் இவ்வாறு நினைப்பதற்கு ஒரு காரணம் உண்டு. நம்முடைய வாழ்நாள் தொடங்கியதிலிருந்து அது முடியும்வரை, நம்முடைய பிரக்ஞையும் உணர்ச்சியும், ஒரே திசையை நோக்கிக் காலம் என்னும் பிரமாணத்தில், விட்டுவிட்டு இயங்குவதே சகஜமாகிவிட்டது.

அங்கே இருந்த இளைஞன் ஒருவன் தன்னுடைய சுருட்டை அங்குள்ள ஒரு விளக்கில் பற்ற வைப்பதற்கு நினைத்து நினைத்து முயன்றுகொண்டே, 'அது—நீங்கள் சொன்னீர்களே அது.....உண்மையில் மிகத் தெளிவு.' என்றான்.

அதைக் கேட்டதும் காலப் பிரயாணிக்கு இன்னும் சற்று மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. 'ஆனால், இந்த விஷயத்தை அநேகமாக எவரும் கவனிப்பதில்லை என்பது விந்தையாகவே இருக்கிறது' என்றார் அவர். 'நான்காவது பரிமாணம் என்பது உண்மையில் இதுதான். ஆனால் நான்காவது பரிமாணம் என்று பேசுபவர்களில் சிலருக்குத் தாங்கள் சொல்வது இதைத்தான் என்பது தெரிவதில்லை. காலம் என்பதை மற்றொரு வழியாக நோக்கும் முறையே இது. காலம் என்பதற்கும் இடத்தின் மூன்று பரிமாணங்களுக்கும் இடையே உள்ள வித்தியாசம் எல்லாம் காலத்தின் வழியாக நமது பிரக்ஞை செல்கிறது என்பதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை. ஆனால், சில அறிவிடிகள் இந்தக் கருத்தைத் தலைகீழாகப் புரிந்துகொண்டு திண்டாடுகிறார்கள். இந்த நான்காவது பரிமாணத்தைப் பற்றி அவர்கள் என்ன சொல்லிக்கொண்டு திரிகிறார்கள் என்பதை நீங்கள் கேட்டிருக்கிறீர்கள், அல்லவா?'

பரிமாணங்கள்—dimensions. பிரக்ஞை (அறிவு, பேதம்) consciousness.

‘நான் கேட்டதில்லை’ என்றார் அந்த மாகாணத்து மேயர்.

‘அது இவ்வளவுதான்; வேறொன்றும் இல்லை. நம் முடைய கணித நிபுணர்கள் இடம் என்று கூறுகிறார்களே, அதற்கு மூன்று பரிமாணங்கள் உண்டு. அவற்றை நாம் நீளம், அகலம், கனம், என்று சொல்லலாம். இவை மூன்றும் ஒன்றுக்கொன்று செங்கோணமாக உள்ளவை. அப்படிப்பட்ட மூன்று வகையான தளங்களைக் கொண்டு, அவற்றுக்கு இலக்கணம் கூறலாம். ஆனால், தத்துவங்களை ஆராயும் இயல்புள்ள சிலர், ‘இந்தப் பரிமாணங்களை மூன்று என்று எதற்காகக் குறைத்துச் சொல்லவேண்டும்? மற்ற மூன்றுக்கும் செங்கோணமாக உள்ள மற்றொரு பரிமாணத்தையும் சேர்த்து, இவை நான்காக ஏன் இருக்கக் கூடாது?’ என்று கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தார்கள். நான்கு—பரிமாண ஐயோமிதி என்ற ஒன்றை அமைக்கவும் அவர்கள் முயன்றிருக்கிறார்கள். நியூ யார்க்கிலுள்ள கணித சங்கத்தினரின் முன்னிலையில் ஸைமன் நியூகோம் என்பவர் இதைப் பற்றி ஒரு மாதத்துக்கு முன்னால் கூட விளக்கம் செய்தார். இரண்டே இரண்டு பரிமாணங்கள் மட்டும் உள்ள ஒரு சமீபரப்பின்மீது மூன்று பரிமாணங்களை உடைய திடப்பொருள் ஒன்றின் உருவத்தை—அதற்குரிய சித்திர முறை தெரியுமாதலால்—நாம் வரைய முடியும் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். அதைப் போலவே, மூன்று பரிமாணங்கள் உள்ள கன உருவங்களின் மூலமாக, நான்கு பரிமாணங்களை உடைய ஒரு பொருளை அமைத்துக் காட்டலாம் என்று நினைக்கிறார்கள். அதற்கு வேண்டிய சிற்ப முறை கைகூடிவிட்டால் இது எளிது என்கிறார்கள். தெரிந்ததா?’

‘அப்படித்தான் தோன்றுகிறது’ என்று இழுத்தார் மாகாண மேயர். அவர் தம் புருவங்களை நெரித்து, நெற்றியைச் சுருக்கி, தமக்குத் தெரிந்தது எவ்வளவு

மாகாணத்து-மேயர்—Provincial Mayor. நான்கு பரிமாண ஐயோமிதி—Four-Dimensional geometry நியூ யார்க்கு—New York. கணித சங்கம்—Mathematical Society. ஸைமன் நியூகோம்—Simon Newcomb.

தெரியாதது எவ்வளவு என்று காண, ஆழ்ந்த யோசனையில் இறங்கிவிட்டார். மந்திரங்களை முணுமுணுப்பது போல் அவருடைய உதடுகள் அசைந்தன. சற்று நேரம் கழித்து, 'ஆம். இப்போது அது எனக்கு விளங்கி விட்டது என்று தோன்றுகிறது' என்று அவர் சொன்னபோது, அவருடைய முகம் கவலை நீங்கி, கண நேரம் மலர்ச்சி அடைந்தது.

'நான்கு பரிமாணங்களை உடைய ஜியோமிதியைப் பற்றி நான் கொஞ்ச காலமாக ஆராய்ந்து வந்திருக்கிறேன். இதை உங்களிடம் சொன்னால் என்ன? எனக்குக் கிடைத்துள்ள முடிவுகளில் சில மிகவும் விசித்திரமாக இருக்கின்றன. உதாரணமாக, இவற்றைப் பாருங்கள். இதோ இது, ஒருவனுக்கு எட்டு வயதாக இருக்கும்போது எடுத்த படம்; இது அவனுக்குப் பதினைந்து வயதாக இருக்கும் போது எடுத்தது; இது பதினேழு வயதாக இருக்கும் பொழுது; இது இருபத்துமூன்று வயதாக இருக்கும்போது; இவை இன்னும் வரிசையாக இருக்கின்றன. நான்கு பரிமாணங்களை உடையதான அவன் மெய் நிலைத்தது, மாறாதது. அந்த மெய்யை மூன்று பரிமாண வடிவங்களின் மூலமாகக் காட்டும் 'வெட்டுத் தோற்றங்களே' இந்தப் போட்டோப் படங்கள் என்று கூறலாம்.

இந்த விஷயத்தை நாங்கள் சிந்தித்துப் பார்த்து, எங்கள் மனத்தில் நன்றாகப் பதிய வைத்துக் கொள்ளுவதற்குச் சற்று நேரம் ஆகும் என்பதை உணர்ந்து, காலப் பிரயாணி சிறிது நேரம் பேசாமல் இருந்தார். பிறகு, மீண்டும் தொடங்கினார்: 'காலம் என்பது ஓர் இட—வகையே தவிர வேறில்லை என்பது விஞ்ஞானிகளுக்கு நன்றாகத் தெரியும். பொது மக்களுக்கு என்று வரையப்பட்ட இந்த விஞ்ஞான விளக்கப் படத்தைப் பாருங்கள். இது வானிலையைப் பதிவு செய்துள்ள ஒரு வரிப்படம். இதோ என்னுடைய விரலால் தடவிக் கொண்டே போகிறேனே, இந்தக் கோடு பாரமானியின் போக்கைக் குறிக்கிறது. நேற்றுப் பகல் இது இவ்வளவு உயரம் ஏறி இருந்தது;

வெட்டுத் தோற்றம்—Section. போட்டோப் படம்—Photograph. விளக்கப்படம்—diagram. வானிலை—weather. வரிப்படம்—record. பாரமானி—batometer.

நேற்று இரவு இது இப்படி இறங்கிற்று; இன்று காலை யில் மறுபடியும் இது ஏறிற்று. மெல்ல மெல்ல ஏறி, இப் போது இங்கே நிற்கிறது. பாரமானியில் உள்ள பாதரசம் வரைந்ததாகக் காட்டப்படும் இந்தக் கோடு இடத்தின் மூன்று பரிமாணங்கள் என்று நாம் சொல்லிவரும் எந்தப் பரிமாணத்திலும் வரையப்படவில்லை. ஆனால், பாதரசம் வரைந்ததாக உள்ள இந்தக் கோடு, காலப் பரிமாண வழி யாகத்தான் வரையப்பட்டிருக்கவேண்டும்.

இதைக் கேட்டதும், வைத்திய நிபுணர் நெருப்பில் கிடந்த ஒரு நிலக்கரிச் கங்கையே கூர்ந்து நோக்கிய வண் ணம், 'அது இருக்கட்டும். காலம் என்பது உண்மையில் இடத்தின் நான்காவது பரிமாணமாக இருந்தால், அதை வேறு என்று வைத்துப் பேசுகிறார்களே—அது ஏன்? எப் பொழுதுமே அதை அப்படி வேறுகவே மதித்து வந்திருக் கிறார்களே—அது ஏன்? இடத்தின் மற்ற மூன்று பரிமா ணங்களிலும் இயங்கிவரும் நம்மால் காலம் என்னும் பரிமாணத்தில் மட்டும் இயங்க முடிவதில்லையே—அது ஏன்?' என்று கேள்விகளை அடுக்கினார்.

காலப் பிரயாணியின் முகத்தில் புன்னகை தவழ்ந்தது. 'நாம் நினைத்தபடி, தடையில்லாமல், இடத்தின் ஊடாக இயங்குகிறோம் என்கிறீர்களே, அதைப் பற்றி உங்களுக்கு அவ்வளவு நிச்சயம்தானா? நாம் வலதுபுறமாகவோ இடது புறமாகவோ, முன்னோ பின்னோ, போகிறோம்; அப்படிப் போவதில் அதிகம் தடை ஒன்றும் இருப்பதில்லை. எப் பொழுதுமே இப்படி மக்கள் போயும் வந்தும் இருக்கிறார் கள். ஆதலால், இரண்டு பரிமாணங்களில் நாம் தாராள மாக இயங்குகிறோம் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால், மேல், கீழ் என்று சொல்லுகிறோமே, அந்தப் பரிமாணத்தைப் பற்றிய வரையில் நம்முடையநிலை என்ன? பூமியின் கவர்ச்சி என்பது நம்மைத் தடைப்படுத்துகிறதே; நம்மை மனம்போல் இயங்க விடுவதில்லையே?'

'நீங்கள் சொல்வது சரிதான். ஆனால் முற்றும் சரி என்று சொல்ல முடியாது. பலூன்கள் இல்லையா?' என்றார் வைத்திய நிபுணர்.

பாதரசம்—mercury. காலப்பரிமாணம்—Time Dimension. நிலக்கரி—coal. பூமியின் கவர்ச்சி—(earth's gravitation.

‘பலூன்கள் வருவதற்கு முன்னால், மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு துள்ளிக் குதிக்கலாம்; மேடு பள்ளங்களில் ஏறி இறங்கலாம். இதைத் தவிர, செங்குத்தாகத் தம் மனம்போல இயங்கும் திறமை மனிதருக்கு இல்லையே.’

‘ஆனாலும் கூட, கொஞ்சம் கொஞ்சம், மேலோ கீழோ அவர்களால் இயங்க முடிந்தது, அல்லவா?’ என்றார் வைத்திய நிபுணர்.

‘ஆம். இறங்குவது எளிது : ஏறுவதைவிட மிகவும் எளிது.’

‘காலம் என்னும் பரிமாணத்திலோ எந்தப் புறமாகவும் நம்மால் சற்றும் இயங்க முடியாதே. இப்பொழுதுள்ள இந்தக் கணத்தை விட்டு, முன்னோ பின்னோ, இம்மியும் அசைய முடிவதில்லையே.’

‘ஐயா, ஐயா, அங்கேதான் நீங்கள் சொல்வதில் தவறு இருக்கிறது. இந்த இடத்தில்தான் உலகம் முழுவதும் தவறான வழியில் சென்றிருக்கிறது. ‘தட்சணம்’ எனப்படும் இந்தக் கணத்தை விட்டு, எப்பொழுதும் நாம் விலகி எட்டிய போய்க்கொண்டிருக்கிறோம். நம்முடைய மனவாழ்க்கைகள் ஸ்தூலமானவை அல்ல; சூக்குமமானவை. அவைகளுக்குப் பரிமாணங்கள் என்பவையே இல்லை. தொடட்டில் முதல் சுடுகாடு வரை, ஒரே சீரான நேர்வேகத்தோடு, காலம் என்னும் பரிமாணத்தின் வழியாக அவை சென்றுகொண்டே யிருக்கின்றன. பூமியின் மேற்பரப்புக்கு மேலே, ஐம்பது மைல் உயரத்தில் நம்முடைய வாழ்க்கையைத் தொடங்கினால், நாம் எப்படிக்கீழையே நோக்கி வந்துகொண்டே இருப்போமோ, அதைப்போலவே தான் இதுவும்.’

அப்போது உள நூல் நிபுணர் குறுக்கிட்டு, ‘ஆனால், இதில் உள்ள பெரிய தொல்லை இதுதான். இடத்தில் எல்லர்த் திசைகளிலும், வேண்டுமானால், நாம் இயங்க முடியும். ஆனால் காலத்தில் நம்மால் நினைத்தபடி இயங்க முடியாதே’ என்றார்.

‘நான் கண்டுபிடித்துள்ள விஷயத்தின் வித்தாக, முனையாக, உள்ளது அதுதான். காலம் என்னும் பரி

பலூன்-balloon ஒரே சீரான-Uniform. நேர்வேகம்-Velocity.

மாணத்தில் நாம் வேண்டியபடி இயங்க முடியாது என்று நீங்கள் நினைப்பது தவறு. உதாரணமாக, முன்னால் நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சியை, அதன் உயிர் ததும்ப, மிகத் தெளிவாகக் காணும்படி, நான் நினைவுக்குக் கொண்டுவந்தால், அது எப்பொழுது நிகழ்ந்ததோ அந்தக் கணத்துக்கு நான் பின்னோக்கிச் சென்றுவிடுகிறேன். அந்த வேளையில் அக்கம் பக்கத்தில் நிகழ்வது ஒன்றும் தெரியாமல் மறதி வசப்படுகிறேன். நான் 'பராக்காய்' இருக்கிறேன்—அப்படித் தானே சொல்லுகிறோம். அப்போது ஒரு கணநேரம் நான் பின்னோக்கித் தாவுகிறேன். தொடர்ந்து சற்று நேரம் வரை, காலத்தில் பின்னோக்கியவண்ணம் தங்கியிருப்பதற்கு நமக்கு யாதொரு வழியும் இல்லை—ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். தரைமட்டத்திலிருந்து ஆறு அடி உயரத்தில் அந்தரத்தில் எந்தக் காட்டுமிராண்டி மனிதனாலோ, மிருகத்தாலோ, தங்கியிருக்க முடியாது, இல்லையா? அதைப் போலவேதான் இதுவும். இன்று நாம் சென்ற காலத்தில் தங்கியிருக்க முடியாது. ஆனால், பூமியை விட்டு மேலே கிளம்பி அங்கே நிற்கும் செயலை ஒட்டிய மட்டில் நாகரிக மனிதன் காட்டுமிராண்டியை விட மேலான நிலையை அடைந்திருக்கிறான். ஒரு பலூனில் ஏறிக்கொண்டு பூமிக் கவர்ச்சிக்கு எதிர்ப்புறமாக அவனால் போக முடியும். அது போன்ற ஒரு நிலை காலப்பரிமாணத்திலும் ஏன் நேரக் கூடாது? காலப்பரிமாணம் செல்லும் திசையிலேயே மனிதன் இழுத்துச் செல்லப்படுகிறான். என்றோ ஒருநாள், அந்தப் போக்கைத் தன்னால் நிறுத்த முடியும் என்றோ, அல்லது அதன் வேகத்தைப் பெருக்க முடியும் என்றோ, அல்லது திரும்பி, அந்தப் போக்குக்கு எதிர்ப்புறமாகப் பிரயாணம் செய்ய முடியும் என்றோ, அவன் நம்புவதில் என்ன, ஐயா, தவறு?

'ஓ. இதுவா? இப்படிச் சொல்வதெல்லாம்—' என்று தொடங்கினார் பில்பி.

'அது ஏன் இருக்க முடியாது?' என்றார் காலப் பிரயாணி.

பராக்காய்-Absent-minded. பலூன்-Balloon. பூமிக் கவர்ச்சி-Gravitation. காலப்பரிமாணம்-Time-Dimension.

‘அது புத்திக்கும் நியாயத்துக்கும் விரோதமாக இருக்கிறது’ என்றார் பில்பி.

‘எந்த நியாயத்துக்கு?’ என்றார் காலப் பிரயாணி.

‘நீங்கள் கறுப்புத்தான் வெள்ளை என்று தர்க்கம் பேசி நிரூபிக்கலாம். ஆனால், ஒரு நாளும் என்னை நம்பும் படி செய்ய முடியாது’ என்றார் பில்பி.

‘முடியாமல் இருக்கலாம்’ என்றார் காலப் பிரயாணி. ‘ஆனால், நான்கு பரிமாணங்களை உடைய ஐயோமிதியில் நான் ஆராய்ச்சிகளை நடத்தி வந்ததின் நோக்கம் என்ன என்று உங்களுக்கு இப்பொழுது சற்றே தெரியத் தொடங்குகிறது, அல்லவா? வெகு காலத்துக்கு முன்னாலேயே எனக்கு ஒரு வகையான இயந்திரத்தைப்பற்றி எண்ணம் உதயமாயிற்று. அந்த இயந்திரம்—’.

‘காலத்தினூடே பயணம் செய்யவல்லது’ என்று பரபரப்பாக அந்த இளைஞர் கூறினார்.

‘இடத்திலும் காலத்திலும் எந்தத் திசையில் வேண்டுமோ அந்தத் திசையில், அதை ஓட்டும் பாகன் தீர்மானிப்பதுபோல, அலட்சியமாகப் பயணம் செய்யக்கூடியது’ என்றார் காலப்பிரயாணி.

பில்பி வேறொன்றும் சொல்லாமல் குலுங்க நகைத்தார். அதுவே போதும் என்று அவருக்குத் தோன்றிற்று.

‘ஆனால், நான் பரிசோதனையின் மூலமாக அதைச் சரி பார்த்திருக்கிறேன்’ என்றார் காலப்பிரயாணி.

‘சரித்திர ஆசிரியர்களுக்கு மிகவும் வசதியான துணையாக இருக்கும்’ என்று சுட்டினார் உள நூல் நிபுணர். உதாரணமாக, ஒன்று சொல்கிறேன். ஒருவர் அதில் ஏறிக்கொண்டு, காலத்தில் பின்னோக்கிப் பயணம் செய்து, ஹேஸ்டிங்ஸ் போரைப் பற்றி உலகம் நம்பும் விவரங்கள் உண்மைதானா என்று சரிபார்க்க முடியும்.’

பரிசோதனை-Experiment.

ஹேஸ்டிங்ஸ் போர்-Battle of Hastings (இங்கிலாந்தைப் படையெடுத்து வந்த வெற்றி வீரன் வில்லியம் என்னும் நார்மன் மன்னனுக்கும், ஹாரல்டு என்னும் ஆங்கிலோ-ஸாக்ஸன் மன்னனுக்கும் கி. பி. 1066-ல் நிகழ்ந்த போர்).

‘அப்படிச் செய்தால், அப்போது உள்ளவர்கள் பலரும் உங்களைச் சுற்றிக் கூடிவிட மாட்டார்களா?’ என்றார் வைத்திய நிபுணர். ‘காலத்தோடு ஒத்திராதவை எவற்றையும் பொறுத்துக்கொள்ளும் வழக்கம் நம்முடைய முன்னோர்களுக்குக் கொஞ்சம்கூடக் கிடையாதே.’

‘ஹோமரின் வாயிலிருந்தும், பிளேட்டோவின் வாயிலிருந்தும் நாம் கிரேக்க மொழியை நேரில் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளலாம் போலிருக்கிறதே’ என்று அந்த இளைஞர் கருதினார்.

‘அப்படியானால், தொடக்கப் பரீட்சையில் தேறுவதற்கான மார்க்கு நிச்சயமாக உங்களுக்குப் போடமாட்டார்கள். அவர்கள் காலத்துக்குப் பின் ஜெர்மனி நாட்டு வித்துவான்கள் கிரேக்க மொழியை அவ்வளவு வளர்த்து விட்டார்களே.’

‘அதுவும் தவிர, எதிர்காலம் வேறு இருக்கிறது’ என்றார் அந்த இளைஞர். ‘இதை நினைத்துப் பாருங்கள். ஒருவர் தம்முடைய பணத்தை எல்லாம் வட்டிக்குப் போடலாம். ஆண்டுக் கணக்காக அந்த வட்டி ஏறட்டும் என்று விடலாம். விட்டு விட்டு, விரைவாக முந்திச் சென்று, அந்த வட்டியையும் முதலையும் உடனே வாங்கிக் கொள்ளலாம்.’

‘முற்றும் கம்யூனிஸ்டு அடிப்படையில் ஜன சமூகம் ஒன்று அப்போது நிறுவப் பெற்றிருப்பதைக் கண்டாலும் காணலாம்’ என்றேன் நான்.

‘மனம் போனபடி, கட்டுப்பாடே இல்லாமல் செய்யப்படும் கற்பனைகளுக்கு எல்லாம் தலைசிறந்தது இதுவே.’ என்றார் உளநூல் நிபுணர்.

‘ஆம். எனக்கும் முதலில் அப்படித்தான் தோன்றிற்று. ஆகையால்தான் நான் அதைப் பற்றி இத்தனை காலமும் பேசாமல் இருந்தேன். அதை இப்போது’—

‘பரிசோதனையின் மூலமாகச் சரி பார்ப்பதா? அதையா நீங்கள் சரி பார்க்கப் போகிறீர்கள்?’ என்றேன் நான்.

ஹோமர்-Homer (கிரேக்க நாட்டு மகாகவி), பிளேட்டோ-Plato (கிரேக்க நாட்டுத் தத்துவ ஞானி), மார்க்கு-Mark. கம்யூனிஸ்டு-Communist

‘பரிசோதனை எங்கே?’ என்றார் பில்பி. அவருடைய மூளை அலுத்துப்போகத் தொடங்கிவிட்டது.

‘அது கிடக்கட்டும். உங்களுடைய பரிசோதனையை நாங்களும் பார்க்கிறோமே. அந்தப் பேச்செல்லாம் வெறும் பித்தலாட்டம்தான் என்பது எனக்குத் தெரியும். அப்படித் தானே?’ என்றார் உளநூல் நிபுணர்.

காலப் பிரயாணி சுற்றியிருந்த எங்களை எல்லாம் பார்த்தார். அவருடைய முகத்தில் ஒரு புன்சிரிப்புத் தவழ்ந்தது. பிறகு, அவர் அந்தச் சிரித்த முகத்தோடு, ஒரு கவலையும் இல்லாதவர்போல், தம்முடைய கைகளைக் காற்சட்டையின் பைகளில் ஆழமாகச் செருகிக்கொண்டு, அந்த அறையைவிட்டு மெதுவாக வெளியே சென்றார். அங்கிருந்து அவருடைய சோதனைச்சாலைக்குச் செல்லும் நீண்ட பாதையில் அவர் தம்முடைய பாதரசச்சைகளைக் தேய்த்துத் தேய்த்துக்கொள்ளும் ஓசை எங்களுக்குக் கேட்டது.

உளநூல் நிபுணர் எங்களைப் பார்த்துத் திரும்பினார். ‘அவர் அங்கே என்ன வைத்திருக்கிறாரோ? தெரியவில்லை’ என்றார்.

‘செப்பிடுவித்தை ஜாலம் ஏதாவது வைத்திருப்பார்’ என்றார் உளநூல் நிபுணர். உடனே பில்பி தாம் பர்ஸ்லெம் என்னும் ஊரில் பார்த்த ஒரு செப்பிடு வித்தைப் பெட்டியைப்பற்றிச் சொல்லத் தொடங்கினார். ஆனால், அவர் பீடிகையை முடிப்பதற்குமுன் காலப் பிரயாணி திரும்பி வரவே, பில்பி சொல்லத் தொடங்கிய கதை அடியோடு தகர்ந்து போயிற்று.

காலப் பிரயாணி தம்முடைய கையில் ஏந்திவந்த பொருள் பளபளப்பான சிறு கூடு. அது கம்பிகளால் அமைந்தது. சிறிய கடிகாரத்தைவிட அது பெரிது இல்லை. அது மிக நுட்பமான வேலைப்பாடுள்ளது. அதில் தந்தமும் ஒளியை ஊடுருவவிடும் படிகப் பொருள் ஏதோ ஒன்றும் வைத்திருந்தது. இனிமேல் ஒவ்வொன்றையும் சொல்லி

சோதனைச்சாலை-laboratory. பர்ஸ்லெம்-Burslem (இங்கிலாந்தில் உள்ள ஒரு சிற்றூர்) தந்தம்-ivory. ஒளியை ஊடுருவவும் - transparent. படிகம்-crystal

யாக வேண்டும். ஒரு விவரத்தையும் விடமுடியாது. ஏனென்றால், அதற்குப்பின் நடந்தது—அவர் அதைப் பற்றிக் கூறிய விளக்கத்தை நாம் ஒப்புக்கொண்டால் அன்றி—சிறிதுகூடக் காரணம் கூறி விளக்க முடியாத ஒரு விந்தை. அந்த அறையின், பல இடங்களில் போடப் பட்டுக் கிடந்த, சிறிய எண்கோண மேசைகளில் ஒன்றை அவர் எடுத்தார். அதை அறையின் நெருப்புக் கூண்டின் முன்னால் வைத்தார். அதன் கால்களுள் இரண்டு அந்தக் கூண்டின் முன் போடப்பட்டிருந்த கம்பளியின் மீது படிந்திருத்தன. தாம் கொணர்ந்திருந்த கருவியை அந்தச் சிறு மேஜையின் மீது வைத்தார். பிறகு, அம்மேஜையின் அருகில் ஒரு நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு, உட்கார்ந்தார். அந்த மேஜையின் மீது தட்டுப்போட்ட சிறிய விளக்கு ஒன்று மட்டுமே இருந்தது. அந்த விளக்கின் மீது கவிழ்த்திருந்த தட்டு அதன் பிரகாசமான ஒளியை அந்த மாதிரிகை யந்திரத்தின்மேல் மிக நன்றாக விழச் செய்தது. அந்த அறையில், இங்கும் அங்குமாகப் பத்துப் பன்னிரண்டு மெழுகுவர்த்தி விளக்குகள் இருந்திருக்கலாம். நெருப்புக் கூண்டின் மேல்புறமாக உள்ள தட்டின் மீது வைத்திருந்த பித்தளை விளக்குகளில் செருகியவை அவற்றில் இரண்டு. சுவரொட்டிச் சட்டங்களில் செருகியவை மற்றவை. ஆகவே, அந்த அறை எங்கும் பிரகாசமாக விளக்கொளி வீசிக்கொண்டிருந்தது. நெருப்புக் கூண்டிற்கு மிகவும் அருகில், ஒரு கைப்பிடி வைத்த தாழ் வான நாற்காலியில் நான் உட்கார்ந்திருந்தேன். நான் அதைச் சற்றே முன்னால் இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டேன். அப்போது நான் உட்கார்ந்திருந்த இடம், காலப் பிரயாணிக்கும் நெருப்புக் கூண்டுக்கும் இடையில் உள்ளது. அவருக்குப் பின்னால் பில்பி உட்கார்ந்து, அவருடைய தோளுக்குமேல் எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். வைத்திய ரிபுணரும் மாகாண மேயரும் அவருடைய வலது புறமாகப் பக்கவாட்டத்திலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்

நெருப்புக்கூண்டு-Fireplace. (குளிர் நாடுகளில் குளிரைப் போக்குவதற்காக அறைகளில் அமைக்கப்படும் நெருப்புக் குண்டம் அடங்கிய மாடம்).

தார்கள். உளநூல் நிபுணர் இடது பக்கத்திலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். இளைஞர், உளநூல் நிபுணருக்குப் பின்னால் நின்று கொண்டிருந்தார். நாங்கள் அத்தனை பேரும் கண்கொட்டாமல் விழிப்பாகக் கவனித்து வந்தோம். இந்த நிலையில், எவ்வளவு சாமர்த்தியமாகக் கற்பனை செய்ததாயிருந்தாலும், எவ்வளவு கை—லாவகத் தோடு செய்ததாயிருந்தாலும், எங்களை ஏமாற்றி எந்த வகையான ஜால வித்தையும் ஒருவர் இயற்றியிருக்கக் கூடும் என்று யார் சொன்னாலும் நான் நம்பவே மாட்டேன். காலப் பிரயாணி எங்களை நோக்கினார்.

‘சரி இப்பொழுது என்ன?’ என்றார் உளநூல் நிபுணர்.

அப்போது காலப்பிரயாணி தம்முடைய முழங்கைகள் இரண்டையும் அந்த மேஜையின் மேல் ஊன்றிக்கொண்டும், தம்முடைய கைகள் இரண்டையும் ஒன்றுக்கக் கோத்துக்கொண்டும், சொன்னார்: ‘இதோ இருக்கிறதே இந்தச் சிறிய கருவி. இது ஒரு மாதிரிகைதான். காலத்தின் ஊடாகப் பயணம் செய்வதற்காக நான் இயற்றப் போகும் இயந்திரத்தின் திட்டமிட்ட மாதிரிகை. இதைப் பார்த்தால், இது ஏதோ விசித்திரமாக முறுக்கிக்கொண்டிருக்கிறது, தெரிகிறதா? இதோ இந்தச் சட்டம் கண்சிமிட்டுவதுபோல் ஒரு மாதிரியாக மின்னிக்கொண்டிருக்கிறது. அதைப் பார்த்தால், அது உண்மையில் இருக்கிறதா, இல்லையா, என்ற சந்தேகம் நமக்குத் தோன்றுகிறது.’ அவர் அதில் ஓரிடத்தைத் தம் விரலால் சுட்டிக் காட்டினார். ‘இவற்றைத் தவிர, இங்கே ஒரு வெள்ளையான நெம்புகோல் இருக்கிறது; இங்கே மற்றொன்று இருக்கிறது.’

வைத்திய நிபுணர் தம்முடைய நாற்காலியை விட்டு எழுந்திருந்து, அந்தக் கருவியின் உள்ளே கூர்ந்து நோக்கினார். ‘எவ்வளவு அழகாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது’ என்றார்.

‘இதைச் செய்வதற்கு இரண்டு ஆண்டு அல்லவோ ஆயிற்று?’ என்றார் காலப்பிரயாணி. பிறகு, வைத்திய

மாதிரிகை-Model. நெம்புகோல்-Lever.

நிபுணர் பார்த்ததைப் போல் நாங்கள் அத்தனை பேரும் ஒவ்வொருவராக அதை உற்றுப் பார்த்தோம். அப்போது அவர், 'இப்பொழுது நீங்கள் இதைக் கவனமாகப் பார்த்துத் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ளும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இதோ இருக்கிறதே, இந்த நெம்புகோல், இதை இப்படி அழுத்தித் தள்ளினால், இந்த இயந்திரத்தை அது வருங்காலத்தில் மிதந்து போகச் செய்யும். இதோ இந்த நெம்புகோலை அழுத்தினால், அதன் இயக்கம் மாறி, அது மறுதிசையாகச் செல்லும். இந்தச் சேணத்தில்தான் காலப்பிரயாணி இயந்திரத்தில் உட்கார்ந்திருக்கவேண்டும்: இதோ நான் இந்த நெம்புகோலை அழுத்தப் போகிறேன்; உடனே இந்த இயந்திரம் புறப்பட்டுவிடும். அது மறைந்து, வருங்காலத்தில் உள்ளே சென்று, கண்ணுக்கு எட்டாமல் போய்விடும். இதை நன்றாக உற்றுப் பாருங்கள். இந்த மேஜையையும் கவனித்துப் பாருங்கள். இதில் எவ்விதமான தந்திரமோ ஏமாற்றமோ இல்லை என்று உங்கள் மனத்தில் திருப்தி ஏற்படவேண்டும். இந்த மாதிரிகையை வீணாக இழந்துவிட்டு, "இவன் டம்பம் பேசும் போலிப் பேர்வழி" என்ற கெட்ட பெயரையும் வாங்கிக் கட்டிக் கொள்ள எனக்கு விருப்பமில்லை.'

ஒரு நிமிஷ நேரம்வரை எல்லோரும் சற்றே தயங்கி, பேசாமல் இருந்தார்கள். பிறகு, உளநூல் நிபுணர் என்னிடம் ஏதோ சொல்லவேண்டும் என்று வாய் எடுத்தவர், அந்த எண்ணத்தை அடக்கிக்கொண்டு, பேசாமல் இருந்து விட்டார். பிறகு காலப்பிரயாணி அந்த நெம்புகோலின் பக்கமாகத் தம்முடைய விரலை நீட்டினார். சட்டென்று நிறுத்திக்கொண்டார். 'அது வேண்டாம். உங்கள் கையைக் கொடுங்கள்' என்றார். உளநூல் நிபுணரைப் பார்த்துத் திரும்பினார். தம்முடைய கையினால் அவருடைய கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, அவருடைய ஆள்காட்டி விரலை நீட்டச் சொன்னார். இப்படியாக, அந்த மாதிரிகைக் கால இயந்திரத்தை முடிவே இல்லாத பயணம் செய்ய அனுப்பியவர் உளநூல் விற்பன்னரே ஆவர். நாங்கள் அந்த நெம்புகோல் திரும்புவதைக் கண்டோம். அதில் எவ்விதமான ஏமாற்றமும் இல்லவே இல்லை என்பது முற்றும் நிச்சயம். எனக்கு அதைப்பற்றிச் சந்தேகமே இல்லை. அப்போது

‘புஸ்’ என்று சிறிய காற்று அடித்தது. விளக்கின் ஜ்வாலை குதித்தது. நெருப்புக் கூண்டின் மேற்புறத்திலுள்ள தட்டில் வைத்திருந்த மெழுகு வர்த்திகளில் ஒன்று அணைந்து போயிற்று. அந்தச் சிறிய இயந்திரம் சட்டென்று சுற்றித் திரும்பிற்று; அது மிகவும் மங்கலாகக் காணப்பட்டது. ஒரு நொடி நேரம், ஓர் ஆவியைப் போலவும், இலேசாகப் பளபளக்கும், பித்தளையும் தந்தமும் கலந்த, ஒரு சுழலைப் போலவும், காட்சி அளித்தது. பிறகு அதைக் காணவில்லை—அது எங்கோ மறைந்து போய்விட்டது. பிறகு, அந்த மேஜையின் மீது விளக்கைத் தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை.

ஒரு நிமிஷம் போல் எங்களில் ஒருவரும் பேசவே இல்லை. பிறகு, பில்பி, ‘தொலைந்தது போ!’ என்றார்.

அதன் பிறகு, செயலற்றவர் போல் இருந்த ஊநூல் நிபுணர் மயக்கம் தீர்ந்து, விழித்தவர் போல் ஆனார். அவர் சட்டென்று குனிந்து, மேசைக்கு அடியில் பார்த்தார். அதைக் கண்டதும், காலப் பிரயாணி உற்சாகமாகச் சிரித்தார். ‘சரி. இப்பொழுது என்ன?’ என்றார் காலப் பிரயாணி—முன்னால் ஊநூல் நிபுணர் சொன்ன சொற்களையே நினைவு படுத்திக்கொண்டு, பிறகு, எழுந்துபோய், நெருப்புக் கூண்டின் மேற்புறமாக உள்ள தட்டில் வைத்திருந்த புகையிலைச் சாடியை எடுத்தார். எங்களைச் சற்றும் பொருட்படுத்தாமல், எங்கள் புறமாகத் தம் முதுகைக் காட்டிய வண்ணம் நின்றுகொண்டு, தம்முடைய புகை பிடிக்கும் குழாயில் புகையிலையைப் போட்டு நிரப்பத் தொடங்கினார். அவர் எங்களைக் திரும்பிக் கூடப் பார்க்கவில்லை.

நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து விழித்தோம். அப்போது அந்த வைத்திய நிபுணர், ‘இதோ. இப்படிப் பாருங்கள். இந்த விஷயத்தைப் பற்றி நீங்கள் ஏதாவது வேடிக்கை பண்ணுகிறீர்களா? அல்லது நீங்கள் இதைப் பற்றி நிசமாகவே எண்ணிக் கருத்தோடு பேசுகிறீர்களா? இந்த இயந்திரம் காலத்தின் ஊடே சென்று விட்டது என்று நீங்கள் மனப்பூர்வமாக நம்புகிறீர்களா?’ என்றார்.

‘அதற்கென்ன சந்தேகம்?’ என்றார் காலப் பிரயாணி. தம்முடைய புகையிலைக் குழாயைப் பற்ற வைப்பதற்காகக்

குனிந்து, ஒரு குச்சியை நெருப்பில் நீட்டிக் கொண்டே. பிறகு, அவர் புகையிலைக் குழாயைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு, எங்கள் பக்கமாகத் திரும்பினார். உளநூல் நிபுணரின் முகத்தை நோக்கினார். உளநூல் நிபுணர், தமக்கு புத்தி சுவாதினம் இல்லாமல் போகவில்லை என்று காட்டுவதற்காக, ஒரு பெரிய சுருட்டை எடுத்து, அதைப் பற்ற வைக்க முயன்றார். ஆனால், அதைப் பற்ற வைக்கும் முன் அதன் நுனியை வெட்டவேண்டும் என்பதை அந்த நிலையில் மறந்து விட்டார். அப்போது காலப் பிரயாணி, 'அது மட்டும் இல்லை. அநேகமாக அமைத்து முடிந்த ஒரு பெரிய யந்திரம் ஒன்றை அதோ அங்கே வைத்திருக்கிறேன்,' என்று தம்முடைய சோதனைச்சாலையைச் சுட்டிக் காட்டினார். 'அந்த யந்திரத்தை முற்றும் பொருத்தி முடித்த பிறகு நானே அதில் ஏறிப் பயணம் செய்வதாக எண்ணம்' என்றார்.

'இப்பொழுது இங்கிருந்து மறைந்து போயிற்றே அந்த யந்திரம், அது எதிர்காலத்துக்குள்ளே பயணம் போயிருக்கிறது என்று நிசமாகவேயா நீங்கள் சொல்லுகிறீர்கள்' என்றார் பில்பி.

'எதிர் காலத்துக்கு உள்ளோ, அல்லது இறந்த காலத்துக்கு உள்ளோ—இவை இரண்டில் எதற்குள் அது போயிருக்கிறது என்று எனக்கு நிச்சயமாகக் தெரியவில்லை.'

சிறிது நேரம் சென்றது. திடீரென்று உளநூல் நிபுணரின் மனத்தில் ஓர் எண்ணம் உதயமாயிற்று. 'அது எங்கேயாவது போயிருக்கிறது என்பது உண்மையானால், அது இறந்தகாலத்துக்கு உள்ளேதான் போயிருக்க வேண்டும்.'

'ஏன்?' என்றார் காலப் பிரயாணி.

'அது இடத்தின் ஊடாகச் செல்லவில்லை; இடத்தின் பரிமாணங்கள் ஒன்றிலும் அது இயங்கவில்லை என்று வைத்துக் கொள்ளலாம். அது எதிர் காலத்துக்குள் போயிருந்தாலோ, இப்பொழுதும் இங்கேயே இருந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். ஏன் என்றால், இப்பொழுது உள்ள காலத்தின் ஊடாகவும் அது போயிருக்க வேண்டும். நாமும் அப்படியே எதிர்காலத்தை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கிறோமே.'

‘ஆனால், அது இறந்த காலத்துக்கு உள்ளே பயணம் சென்றிருக்குமானால், நாம் முதலில் இந்த அறைக்குள் வந்தபோது அது நம்முடைய கண்ணுக்குத் தோன்றியிருக்க வேண்டாமா? போன வியாழக்கிழமை நாம் இங்கே வந்தபோதும், அதை நாம் பார்த்திருக்க வேண்டுமே. அதற்குமுந்திய வியாழக் கிழமையன்றும் நாம் பார்த்திருக்க வேண்டும். அப்படியே, அதற்கு முந்திய ஒவ்வொரு தடவையிலும்’ என்றேன் நான்.

‘எந்த வகையாகப் பார்த்தாலும், தடைகள் பெரிதாகத்தான் இருக்கின்றன’ என்றார் மாகாண மேயர். ஒரு நடுநிலையில் நின்று திர்ப்பளிப்பது போன்ற ஒரு கம்பீரமான நோக்கோடு, அவர் காலப் பிரயாணியைப் பார்த்தார்.

‘இல்லவேஇல்லை’ என்றார் காலப் பிரயாணி. அவர் உளநூல் நிபுணரைப் பார்த்துத் திரும்பி, ‘நீங்கள் புத்தியை உபயோகித்துச் சிந்திப்பவர்கள். உங்களால் இதை விளக்க முடியும். எந்த நிகழ்ச்சியோ, கருத்தோ, உணர்ச்சியைத் தாக்கக் கூடிய வலிமையற்று இருந்தால், அதைப் ‘படிக்கீழ் உணர்ச்சி’ என்று சொல்லுகிறார்கள். கெட்டியாக இராமல், நீராளமாகக் கரைந்துள்ள உணர்ச்சி என்று அதைச் சொல்லலாம். அப்படித்தானே? இது உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரிந்ததுதானே? என்றார்.

‘ஆம். அப்படித்தான்’ என்றார் உளநூல் நிபுணர்—காலப் பிரயாணி கூறியதை ஒப்புக்கொண்டு—அப்படியும் இருக்க முடியும்; சந்தேகப்பட வேண்டியதில்லை’ என்று எங்களுக்கு உறுதி கூறினார். ‘இது உளநூலில் எல்லோருக்கும் தெரிந்த எளிமையான விஷயம். நான் முன்னாலேயே அதைப் பற்றி நினைத்திருக்க வேண்டும். அது இப்போது மிகவும் தெளிவாகப் போய்விட்டது. இதில் காணக்கிடந்த விபரீத நிலையை இது மிகவும் அழகாக விளக்கி விட்டது. நாம் அந்த யந்திரத்தை இனிப் பார்க்க முடியாது. அதன் தன்மையை உணர்ந்து, தெரிந்து கொள்ளவும் முடியாது. வேகமாகச் சுழலும் சக்கரத்தின் ஆரங்களை

படிக்கீழ் உணர்ச்சி-presentation below the threshold. நீராளமான diluted. விபரீத நிலை-paradox. ஆரங்கள்-Spokes.

நம்மால் காண முடிகிறதா? காற்றின் ஊடே வீரென்று பாயும் துப்பாக்கிக் குண்டைப் பார்க்க முடிகிறதா? அதைப் போலவேதான் இதுவும். நாம் காலத்தின் வழியாகச் செல்லும் வேகத்தை விட ஐம்பது மடங்கு அல்லது நூறு மடங்கு அதிக வேகத்தோடு, அது பிரயாணம் செய்து கொண்டிருக்கிறது என்றும்; நாம் காலப் போக்கில் ஒரு நொடி நேரம் வழி நடக்கும் நேரத்திற்குள் அது ஒரு நிமிஷ நேரம் வழிநடந்து சென்று விடுகிறது என்றும் வைத்துக் கொள்ளுவோம். அதனால் அது நம்முடைய மனத்திலே அழுந்தப் பதியாது. அது காலத்தின் ஊடாகப் பயணம் செய்யாமல் இருந்தால், அதனால் நம்முடைய மனதில் எத்தகைய உணர்ச்சி ஏற்படுமோ, அந்த உணர்ச்சி எவ்வளவு அழுத்தம் உள்ளதாக இருக்குமோ, அதில் ஐம்பதில் ஒரு பங்காகவோ, அல்லது நூற்றில் ஒரு பங்காகவோதான் இருக்கமுடியும், அது இயங்கும் போது ஏற்படும் உணர்ச்சி. இதில் சந்தேகமே இல்லை. இது தெளிவாக இருக்கிறது அல்லவா? என்றார். அந்த யந்திரம் சென்றதாக எங்களுக்குத் தோன்றிய இடத்தின் ஊடே தம்முடைய கையைக் குறுக்கும் நெடுக்குமாக்கத் தடவினர். 'இங்கே ஒன்றும் இல்லை; பார்த்தீர்களா?' என்றார், சிரித்துக் கொண்டே.

நாங்கள் அனைவரும் உட்கார்ந்த வண்ணம், அந்த வெற்று மேசையை, ஒரு நிமிஷ நேரம்போல், மலர மலர விழித்துப் பார்த்தோம். பிறகு, காலப் பிரயாணி எங்களை நோக்கி, 'உங்களுக்கு எல்லாம் இதைப் பற்றி என்ன தோன்றுகிறது?' என்று கேட்டார்.

அப்போது வைத்திய நிபுணர், 'இப்போது இன்று இரவில் நினைத்துப் பார்க்கும்போது, இது ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியது போல்தான் தோன்றுகிறது. ஆனால், நாளைக் காலை வரையில் பொறுத்துப் பார்ப்போம். காலை வேளையில் புத்தி தெளிந்திருக்கும். அப்போது பார்த்துக் கொள்ளுவோமே' என்றார்.

'அந்தக் கால யந்திரத்தை நேரில் பார்க்க உங்களில் யாருக்காவது விருப்பம் உண்டா?' என்று கேட்டார் காலப்பிரயாணி. அப்படிக் கேட்டுவிட்டு, உடனே தம் முடைய கையில் ஒரு விளக்கை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார். அவருடைய சோதனைச் சாலைக்குப் போகும் நீண்ட வழி நெடுக, அங்கே வீசிய குளிர்ந்த வாடையையும்

பொருட்படுத்தாமல், எங்கள் எல்லோருக்கும் முன்னே வழி காட்டிச் சென்றார். அப்போது நடந்தவை எல்லாம் இப்பொழுது கண்முன்னே வந்து நிற்பவைபோல் தெளிவாக நினைவுக்கு வருகின்றன. காற்றில் ஆடிய விளக்குச் சுவாலை; முகச்சாடை ஒன்றும் தெரியாமல், நிழல்போல், பக்கவாட்டமாகத் தெரிந்த அவருடைய விசித்திரமான, அகன்ற தலை; காற்றில் ஆடிய விளக்கொளியில் நடம்புரிந்த நிழல்கள்; குழப்பம் அடைந்த மனத்தோடு, ஒன்றையும் நம்ப முடியாமல், நாங்கள் அவரைப் பின் தொடர்ந்து சென்ற நிலை; எங்கள் கண்களின் முன்னால் மாயமாக மறைந்து போகக் கண்ட சிறிய மாதிரிகை யந்திரத்தைப் போல், ஆனால் பெரிய வடிவில், அமைக்கப்பட்ட யந்திரம் ஒன்று அவருடைய சோதனைச் சாலையில் இருக்கக் கண்ட காட்சி—ஆகிய இவை யாவும் நன்றாக நினைவுக்கு வருகின்றன. அந்த யந்திரத்தின் சில பகுதிகள் நிக்கெலாலும், சில பகுதிகள் தந்தத்தாலும் செய்யப்பட்டிருந்தன. வேறு சில பகுதிகள் பளிங்குப் படிகத்திலிருந்து அராவிடோ, அல்லது அறுத்தோ எடுத்து அமைக்கப்பட்டிருந்தன என்பதைப் பற்றியும் சந்தேகம் இல்லை. அந்த யந்திரம் அநேகமாகப் பொருத்தி முடிந்திருந்தது என்றே சொல்ல வேண்டும்; ஆனால், தொழில் கூடத்து வேலை மேசையின் மீது கிடைப்படங்கள் வரையப்பட்டிருந்த சில தாள்கள் கிடந்தன. அவற்றின் பக்கத்தில் படிகத்தால் செய்யப் பட்ட, சில முறுக்கலான சட்டங்களும், இன்னும் வேலை தீராமல், கிடந்தன. அவற்றுள் ஒன்றைக் கையில் எடுத்துப் பார்த்தேன். அது குவார்ட்சுக் கல்லைப் போல் தோன்றிற்று.

‘இதோ பாருங்கள். நீங்கள் இதைப்பற்றி எல்லாம் நிசமாகத்தான் நினைக்கிறீர்களா? பேசுகிறீர்களா? அல்லது, இதில் ஏதாவது ஜாலவித்தை இருக்கிறதா—போன கிறிஸ்துமஸ் பண்டிகையின்போது ஓர் ஆவியைத் தோன்றச் செய்து காட்டினீர்களே, அதைப் போல?’ என்றார் வைத்திய ரிபுணர்.

நிக்கெல்-nickel. பளிங்குப் படிகம்-rock crystal. குவார்ட்சுக் கல்-quartz.

அதற்குக் காலப் பிரயாணி, விளக்கை உயர்த்திப் பிடித்துக்கொண்டு, 'நான் இந்த யந்திரத்தின்மீது ஏறிக் கொண்டு, காலத்தின் ஊடே சென்று, எங்கும் திரிந்து, ஆராயப் போகிறேன். இது தெளிவுதானே? இன்று நான் இருப்பது போல வேறு என்றுமே இவ்வளவு முழுக் கருத் தோடு இருந்ததில்லை, போதுமா?' என்றார்.

இதைப் பற்றி நாம் என்ன நினைப்பது? இதை நம்புவதா? நம்பாமல் இருப்பதா?—எங்களில் ஒருவருக்கும் ஒன்றும் தெளிவாகத் தெரியவில்லை.

வைத்திய நிபுணரின் பின்புறமிருந்து அவருடைய தோளுக்கு மேலாக என்னைப் பார்த்து நின்ற பில்பியின் கண்கள், என்னுடைய கண்களைச் சந்தித்தன. அவர் என்னைப் பார்த்துக் கண்ணடித்தார். அவர் ஒன்றையும் நம்பவில்லை என்பது தெளிவு.

அத்தியாயம் இரண்டு

காலயந்திரத்தைப் பற்றி அப்போது எங்களுள் ஒருவருக்கும் முழு நம்பிக்கை ஏற்பட்டதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. ஏனென்றால், காலப்பிரயாணி அதிக சாமர்த்திய சாலி. அப்பேர்ப்பட்டவரை ஒருவரும் நம்புவதில்லை; அவரைப் பற்றி நமக்கு முழுவதும் தெரிந்து விட்டது என்ற உறுதி நமக்கு ஏற்படுவதில்லை. அவர் தெளிவாயும் மனம் விட்டும் பேசியதாகத் தோன்றியபோதிலும், அவர் ஏதோ சிலவற்றைக் கூறாமல் சாமர்த்தியமாக ஒளித்து வருகிறார் என்றும், நம்மைக் கவிழ்க்கக் கூடிய ஏதோ ஒரு குழ்ச்சியை அவர் மறைத்து வைத்திருக்கிறார் என்றும், ஓர் ஐயம் நமக்கு எப்பொழுதும் இருந்து கொண்டே இருக்கும். அதே யந்திர மாதிரிகையைப் பில்பி நமக்குக் காட்டி, காலப்பிரயாணி கூறிய மொழிகளிலேயே அதைப்பற்றி நமக்கு விளக்கியிருந்தால், அவரிடத்தில் நாம் அவ்வளவு அவநம்பிக்கை கொண்டிருக்கவே மாட்டோம். ஏனென்றால் அவருடைய உத்தேசம் இன்னது என்று நமக்குத் தெரிந்திருக்கும். பற்றி இறைச்சி விற்கும் கசாப்புக் கடைக்காரனுக்குக் கூடப் பில்பி சொல்வது புரியும். ஆனால், காலப்பிரயாணி அப்படிப்பட்டவர் இல்லை. அவருடைய

அமைப்பிலே குதர்க்கமான அமிசங்கள், ஒன்றல்ல, பல கலந்திருந்தன. ஆகவே, எங்களுக்கு அவரிடம் நம்பிக்கை இல்லை. அவரைக் காட்டிலும் திறமை குறைந்த ஒருவனுக்கு எந்தெந்தச் செயல்கள் எல்லாம் புகழ் அளித்திருக்குமோ, அவை எல்லாம், அவர் நிகழ்த்தியபோது, வெறும் ஜாலவித்தைகளாகவே தோன்றின. மிக எளிதாகக் காரியங்களைச் செய்து முடிப்பது தவறு என்றே நான் சொல்லுவேன். அவர் சொல்லிய செய்திகளை ஒரு பொருட்டாக எண்ணிக் கருத்தோடு கேட்பவர்கள்கூட, அவர் நடந்து கொள்ளும் வகையினால் ஓர் உறுதி ஏற்படாமல் இருந்தார்கள். தாங்கள் உண்மையை உணரக் கூடிய விவேகிகள் என்ற நல்ல பெயரை அவரிடம் நம்பி ஒப்படைப்பது எளிதில் உடையும் செப்புக்களைக் குழந்தைகளுக்கு விளையாடக் கொடுப்பதுபோல் ஆகுமோ என்று அஞ்சினார்கள். ஆதலால், அந்த வியாழக்கிழமை முதல் அடுத்த வியாழக்கிழமை வரையில் உள்ள இடைக்காலத்தில், எங்களில் ஒருவராவது காலப்பிரயாணத்தைப் பற்றி ஏதாவது சொன்னதாக எனக்கு நினைவு இல்லை. ஆனால், அந்த விசித்திர நிகழ்ச்சி நடக்கக் கூடியதுதான் என்ற எண்ணம் எங்களுடைய மனத்தில் அடிக்கடி தோன்றி மறைந்து கொண்டிருந்தது என்பதில் ஐயம் இல்லை. அது அப்படி இருக்கக் கூடும் என்ற ஒரு நினைப்பு; அதோடு, காரியத்தில் அது நடக்கக்கூடியதில்லையோ என்ற ஒரு அவநம்பிக்கை; அது நடக்குமானால், அதனால் விளையும் காலமயக்கமும் பெருங் குழப்பம். என்னைப் பொறுத்த மட்டில், அந்த மாதிரிகைப் பொருள் நிகழ்த்திய இந்திரஜாலச் செயலால் என்னுடைய மனம் கவரப்பட்டு, அதையே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தது. வின்னியன் சங்கத்துக்கு நான் வெள்ளிக்கிழமை சென்றபோது, அங்கே சந்தித்தவைத்திய நிபுணரோடு அதைப்பற்றி விவாதித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தது எனக்கு நினைவிற்கு வந்தது. டீபிங்கன் என்னும் ஊரில் அதைப் போன்ற யந்திரம் ஒன்றைத்

வின்னியன் சங்கம் - The Linnaean (வின்னியஸ் என்னும் தாவர நூல் நிபுணரின் பெயரால் நிறுவப்பட்டது). டீபிங்கன் - Tübingen (ஜெர்மனியில் உள்ள ஒரு தொழில் நகரம்.)

தாம் பார்த்திருந்ததாக அவர் சொன்னார். மெழுகு வர்த்தியை அது அழித்தது முக்கியம் என்று கருதினார். அதைப்பற்றி அழுத்தமாகக் கூறினார். ஆனால், அந்த ஐரலவித்தை நடந்தது எப்படி என்பதை அவரால் விளக்க முடியவில்லை.

அடுத்த வியாழக்கிழமை நான் மறுபடியும் ரிச்மண்டுக்குச் சென்றேன். காலப் பிரயாணியின் வீட்டிற்கு அழைத்த போதெல்லாம் தவறாமல் வரும் விருந்தாளிகளுள் நான் ஒருவன். அன்று சற்றே காலம் தாழ்த்திப் போய்ச் சேர நேர்ந்தது. அவருடைய அறையில் நாலு, ஐந்து பேர் ஏற்கெனவே கூடியிருக்கக் கண்டேன். அறையில் நெருப்புக் கூண்டின் முன்னால் வைத்திய நிபுணர் நின்று கொண்டிருந்தார். அவர் தம்முடைய ஒரு கையில் ஒரு தாளை வைத்திருந்தார். மற்றொரு கையில் அவருடைய கைக்கடியாரம் இருந்தது. காலப் பிரயாணி எங்கே என்று அந்த அறை எங்கும் திரும்பிப் பார்த்தேன்— ‘இப்பொழுது மணி ஏழரை ஆகிவிட்டது. நாம் சாப்பிட உட்காரலாம்போல் இருக்கிறதே’ என்றார் வைத்திய நிபுணர்.

எங்களை விருந்துக்கு அழைத்தவரின் பெயரைக் குறிப்பிட்டு, “எங்கே?”—என்றேன் நான். ‘நீங்கள் இப்பொழுதுதான் வந்தீர்களா? இது என்னவோ வழக்கத்துக்கு மாறாக இருக்கிறது. அவர் வருவதற்கு ஏதோ தடை ஏற்பட்டுவிட்டதாம். அதை மீறிக்கொண்டு வர முடியவில்லையாம். எனக்கு அவர் அனுப்பிய இந்தக் குறிப்பில், ‘நான் ஏழு மணிக்குள் திரும்பிவரவில்லையானால், எல்லோரையும் உட்கார்த்திச் சாப்பாட்டைத் தொடங்கி நடத்திவை’ என்று எழுதியிருக்கிறார். தாம் வந்ததும், எல்லாவற்றையும் விவரமாக விளக்குவதாகச் சொல்லுகிறார்.

‘நல்ல சாப்பாட்டை ஆறிப் போகவிடுவது அவ்வளவு உசிதம் இல்லை என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது’ என்று ஒரு பிரபல தினசரிப் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் சொல்லவே, டாக்டர் சாப்பாட்டு மணியை அடித்தார். அன்று அங்குள்ளவர்களில் சிலர் மட்டுமே முந்திய விருந்துக்கும்

வந்திருந்தார்கள். அவர்களில் வைத்தியரையும் என்னையும் தவிர, மற்றொருவர் ஊநூல் நிபுணர். எங்களைத் தவிர மற்றவர்கள் பிளாங்க், நான் முன்னால் குறிப்பிட்ட பத்திரிகாசிரியர், பத்திரிகையாளர், இன்னும் மற்றொருவர். அவர் ஒரு தாடிக்காரர்; அமைதியானவர்; கூச்சமுள்ளவர். அவரை எனக்கு நேரில் பழக்கம் இல்லை. நான் கவனித்த வரையில், அன்று மாலை நேரம் முழுவதும் அவர் வாயைத் திறந்து ஒரு வார்த்தைகூடச் சொல்லவில்லை. காலப் பிரயாணி அப்போது அங்கு வராதிருந்ததற்கு என்ன என்ன காரணங்கள் இருக்கக்கூடும் என்று சாப்பாட்டு மேசையில் ஒரு சிலர் பேசிக்கொண்டார்கள். 'ஒருவேளை, அவர் காலப் பிரயாணம் செய்யப் போய்விட்டாரோ, என்னவோ?' என்று நான் பாதி வேடிக்கையாகச் சொன்னேன். 'அப்படி என்றால் விளங்கவில்லையே. தெரியும்படி விளக்கிச் சொல்லுங்கள்' என்றார் பத்திரிகாசிரியர். முந்தின வாரம் அதே கிழமையில் நாங்கள் எதைப் பார்த்தோமோ அந்தத் 'தந்திர, விபரீத, ஜால வித்தையைப்' பற்றி வறட்டுக் கட்டையைப்போல், சுவையே இல்லாதபடி, ஊநூல் நிபுணர் தாமாகவே முற்பட்டுக் கூறத் தொடங்கினார்.

அவர் அதைப் பற்றிப் பாதி சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே, இடைகழியிலிருந்து உள்ளே வரும் கதவு மெதுவாகவும், சிறிதுகூட ஓசைப்படாமலும் திறந்தது. நான் கதவைப் பார்த்து உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தபடியால், நான்தான் அதை முதலில் பார்த்தேன். 'அப்பாட, வந்தீரா' என்றேன் நான். அந்தக் கதவு இன்னும் சற்றே அகலமாகத் திறந்தது. காலப் பிரயாணி எங்கள் முன்னால் நிற்கக் கண்டேன். ஆச்சரியத்தால் என்னை அறியாமலே கத்தினேன். எனக்கு அடுத்தபடியாக அவரைப் பார்த்த வைத்திய நிபுணர், 'அட கடவுளே. என்ன, ஐயா, நடந்தது?' என்றார். உடனே, அந்த மேசையில் உட்கார்ந்திருந்தவர்கள் அனைவரும் கதவை நோக்கித் திரும்பினார்கள்.

அவருடைய தோற்றம் மிகவும் ஆச்சரியப்படும்படியாகத்தான் இருந்தது. அவருடைய சட்டை தூசி படிந்து,

அழக்கேறி இருந்தது. அதன் கைகளின் நுனி வரையில் பச்சை நிறம் பூசியதுபோல் தென்பட்டது. அவருடைய தலைமயிர் கலைந்து அலங்கோலமாக இருந்தது. முன்னை விடச் சற்றே நரைத்துவிட்டது போலும் தோன்றிற்று. அதன்மீது படிந்திருந்த தூசியும், அழுக்குமே அப்படித் தோன்றியதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம்; அல்லது, அதன் நிறமே மாறி, உண்மையில் வெளுத்துப் போயிருக்கலாம். அவருடைய முகம் கோரமாகவும் அச்சப்படும் படியாகவும் வெளிறிக் கிடந்தது. அவருடைய முகவாய்க் கட்டையில் பழுப்பு நிறமான வெட்டுக் காயம் ஒன்று காணப்பட்டது—அரைகுறையாக ஆறிய காயம். அவருடைய முகம், கொடிய வருத்தத்தால் வாடிச் சோர்ந்தாற்போல் மெலிவடைந்தும், சுருக்கம் விழுந்தும் இருந்தது. அறையிலுள்ள வெளிச்சத்தினால் தம்முடைய கண் கூசியதுபோல், அவர் ஒரு கண நேரம் வாசற்படியில் தயங்கி நின்றார். பிறகு, அறையின் உள்ளே வந்தார். நெடுவழி நடந்து, கால் புண்ணாகிய வழிப்போக்கன் காலைக் கூசிக் கூசிக் கீழே வைத்து நடக்க முயல்வதைப் பார்த்திருக்கிறேன். அதைப் போலவே இருந்தது அப்பொழுது அவர் அறைக்குள் நொண்டி நொண்டி வந்த தளர்ந்த நடை. நாங்கள் அனைவரும் மௌன்மாக, கண்கொட்டாமல், அவரையே வெறித்து நோக்கினோம். அவர் ஏதாவது சொல்லுவார் என்று எதிர்பார்த்தோம்.

அவர் ஒரு வார்த்தைகூடச் சொல்லாமல், நோவோடு நடந்து, மேசையின் அருகில் வந்தார். ஓயினை நோக்கிச் சாடை காட்டினார். பத்திரிகாசிரியர் ஒரு கிண்ணம் நிறைய ஷாம்பேனை ஊற்றி, அதை அவரிடமாக நகர்த்தினார். அது முழுவதையும் அவர் வடித்துக் குடித்தார். அதனால் அவருக்குச் சற்றே தென்பு வந்ததுபோல் தோன்றிற்று. ஏனென்றால், மேசையில் உள்ளோர் அனைவரையும் அப்பொழுதுதான் அவர் சுற்றி நோக்கினார். முகத்தில் வழக்கமாய்த் தோன்றும் புன்சிரிப்பு, நிழலைப்போல், ஒரு கணம் தோன்றி மறைந்தது. 'நீங்கள் என்ன, ஐயா, செய்யப்போனீர்கள்? உங்களுக்கு என்ன, ஐயா,

ஓயின் - wine. ஷாம்பேன் - champagne (பிரான்சு நாட்டு மதுபானம்)

நேர்ந்தது?' என்றார் வைத்தியர். அந்தக் கேள்வி காலப் பிரயாணியின் காதில் விழுந்ததாகவே தோன்றவில்லை. 'என்னை உங்களுக்கு யாதொரு கவலையும் வேண்டிய தில்லை. நீங்கள் உங்களை அல்லல்படுத்திக்கொள்ள வேண்டாம். எனக்கு எல்லாம் சரியாகிவிட்டது' என்றார் அவர். ஆனால், அவருடைய பேச்சின் ஒவ்வொரு சொல்லும் ஒரு வகையாகத் திக்கித் திணறித்தான் வெளிவந்தது. அவர் அப்படிப் பேசி முடிந்ததும், இன்னும் கொஞ்சம் ஓயின் வேண்டும் என்பதுபோல் கிண்ணத்தை நீட்டினார். அதில் வார்த்தை மதுவை ஒரே மடக்காகக் குடித்தார். 'இப்பொழுது சரியாகிவிட்டது' என்றார். அவருடைய கண்களில் சிறிது பளபளப்புத் தோன்றிற்று. அவருடைய கன்னத்திலே சற்றே நிறம் வந்தது. எங்கள் முகங்களின் மீது எல்லாம் அவருடைய பார்வை படர்ந்து படர்ந்து விலகிற்று. பிறகு, கதகத என்று இதமாக இருந்த அந்த அறை முழுவதையும் அந்தப் பார்வை ஒரு முறை சுற்றி நோக்கிற்று. அதன் பின்பு, அவர் மறுபடியும் பேசத் தொடங்கினார். குருடன் தடவித் தடவி நடப்பதுபோல், சொற்களைத் தடவித் தடவிப் பேசுவதுபோல இருந்தது அந்தப் பேச்சு. 'நான் கைகால் கழவி, உடை மாற்ற மாடிக்குப் போகிறேன். பின்பு, கீழே இறங்கி வந்ததும், எல்லாவற்றையும் விளக்கமாகச் சொல்லுகிறேன். அந்த ஆட்டுக்கறியில் எனக்கு என்று கொஞ்சம் வைத்திருங்கள். ஒரு துண்டாவது தின்னவேண்டும்போல் என் நா தவிக் கிறது' என்றார்.

பிறகு, அவர் பத்திரிகாசிரியரைப் பார்த்துத் திரும்பினார். அவர் அங்கே எப்பொழுதாவது, அரிதாக வருபவர். அவரை நோக்கி, 'உடல் நலமா?' என்று கேட்டார். அப்போது பத்திரிகாசிரியர் ஏதோ கேட்கத் தொடங்கினார். அதற்குள் அந்தக் காலப்பிரயாணி 'சற்றே பொறுங்கள். இதோ சொல்லுகிறேன். எனக்கு—ஏதோ மாதிரியாக இருக்கிறது. இதோ ஒரு நிமிஷத்தில் எல்லாம் சரியாகிவிடும்' என்றார்.

அவர் தம் கையிலிருந்த கிண்ணத்தைக் கீழே வைத்து விட்டு, மாடிப்படிக்க கதவை நோக்கி நடந்து போனார். அவர் நொண்டி நொண்டி நடந்ததையும், அவர் காலடி மெத்து மெத்து என்று ஒலிப்பதையும் நான் மீண்டும்

கவனித்தேன். நான் உட்கார்ந்திருந்த இடத்திலேயே எழுந்து நின்றேன். அவர் அறையை விட்டு நடந்து சென்ற போது, அவருடைய கால் அடிகளைக் கவனித்தேன். பிய்ந்து கிழிந்தும், இரத்தக் கறை தோய்ந்தும் இருந்த மேஜோடுகளைத் தவிர வேறென்றையும் அவர் தம்முடைய காலின் மீது அணியவில்லை. பிறகு, அவர் கதவைச் சார்த்திக்கொண்டு போனார். அவரைப் பின்தொடர்ந்து போகவேண்டும் என்று எனக்கு அரை மனம். ஆனால் எவ்விதமான தடபுடலும் அவருக்குப் பிடிக்காது என்பது என் நினைவுக்கு வந்தது. ஆகவே நான் அவ்வாறு செய்ய வில்லை. ஒரு நிமிஷ நேரம்போல்—அவ்வளவுதான் இருக்கும்—என் மனம் எங்கேயோ புல் மேயப் போயிற்று. பிறகு, பத்திரிகாசிரியர், தலைசிறந்த விஞ்ஞானியின் விசித் திரமான நடத்தை என்று சொன்னது காதில் விழுந்தது. பத்திரிகையில் தாம் இடும் தலைப்புக்களைப் போலவே அவருடைய சிந்தனைப் போக்கு எப்பொழுதும் செல்வது வழக்கம். அவர் இப்படிச் சொன்னது எங்கோ சஞ்சரித்த என்னுடைய மனத்தை அந்தப் பிரகாசமான அறையிலுள்ள சாப்பாட்டு மேசையினிடம் மீண்டும் கொணர்ந்து நிறுத்திற்று.

‘அவர் ஏதாவது வம்பு செய்கிறாரா, என்ன? திருடன் வேஷம் ஏதாவது அவர் போட்டு வருகிறாரா? எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லையே’ என்றார் பத்திரிகையாளர். உள நூல் நிபுணர் என்னைப் பார்த்தார்; நானும் அவரைப் பார்த்தேன். எங்கள் கண்கள் சந்தித்தன. அந் நிகழ்ச்சியைப் பற்றி நான் என்னவிதமாகப் பொருள் கொண்டேனோ, அந்தப்படியே அவரும் நினைத்ததை அவருடைய முகத்தில் கண்டேன். இப்போது காலப் பிரயாணி நொண்டி நொண்டி, மாடிப்படி ஏறிக்கொண்டிருப்பார் என்ற எண்ணம் என் மனத்தில் தோன்றிற்று. அந்தக் காட்சி என்னுடைய மனக்கண்ணின்முன் வந்து நின்றது. அவர் நொண்டியதை அங்குள்ள வேறு ஒருவரும் கவனித்ததாக எனக்குத் தோன்றவில்லை.

எதிர்பாராத அந்த நிகழ்ச்சியால் நாங்கள் அனைவரும் திகைத்துப்போனோம். எங்களில் தெளிந்து, மீண்டும் சுய நிலையை முதல் முதலாக அடைந்தவர் வைத்திய நிபுணர். சாப்பிடும்போது வேலைக்காரர்கள் எவரும் சாப்பாட்டு

அறையில் இருப்பது காலப்பிரயாணிக்குச் சிறிதும் பிடிக்காது. ஆகவே வைத்திய நிபுணர் ஒரு சூடான தட்டைக் கொண்டு வரச் சொல்வதற்காக வேலைக்காரரை அழைக்கும் மணியை அடித்தார். அப்படிச் செய்ததும், பத்திரிகாசிரியர் தொண்டையைக் களைத்துக்கொண்டு, தம்முடைய சாப்பாட்டுக் கத்தியையும், முட்கரண்டியையும் கையில் எடுத்தார். அந்த மௌன—மனிதரும் அப்படியே. எல்லோரும் மீண்டும் சாப்பிடத் தொடங்கினோம். சிறிது நேரம்வரை பேச்செல்லாம் ஆச்சரியச் சொற்களாகவே அமைந்தன. இடையிடையே வாய் பேசாமலே, அந்த அதிசயத்தை மனத்தில் எண்ணி வந்தோம். பிறகு, பத்திரிகையாசிரியருக்குத் தம் மனத்தில் எழுந்த குறுகுறுப்பை அடக்க முடியவில்லை. அவர் எவ்வளவோ அடக்கியும் அது பீரிக் கொண்டு புறப்பட்டது. ‘நம்முடைய நண்பர் தமக்குக் கிடைக்கும் சிறிய வருவாய் போதவில்லை என்று, நாற்சந்தியைப் பெருக்கி வேலை செய்து வருகிறாரா? அல்லது, தம்மை மாடென்று கருதிப் புல்லைக் கடித்துத் தின்ற நெபுகாட்நெஸ்ஸார் என்னும் அரசனைப்போல், அவருக்கும் தன்னை மறந்த நிலைகள் உண்டா?’ என்று அவர் கேட்டார். ‘அப்படி ஒன்றும் இல்லை. இது காலயந்திரம் செய்த செயல்தான் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகம் இல்லை’ என்றேன் நான். நாங்கள் முந்திய தடவை சந்தித்தபோது நிகழ்ந்ததைக் கூறத் தொடங்கிய உளநூல் நிபுணர், அந்தக் கதையை எங்கு விட்டாரோ அந்த இடத்திலிருந்து நான் சொல்லத் தொடங்கினேன். அன்று புதிதாக வந்த விருந்தாளிகள் அதைச் சிறிதும் நம்பவில்லை. அந்த அவநம்பிக்கையை வாய்விட்டும் கூறினார்கள். பத்திரிகாசிரியர் சில தடைகளைக் கிளப்பினார். ‘இந்தக் காலப்பிரயாணம் என்பது என்ன? விசித்திரமான மனக்கற்பனையில் ஒரு வன் கிடந்து உருண்டால், அவன் மேலெங்கும் புழுதி படிந்துவிடுமா? அப்படி எனக்குத் தோன்றவில்லையே’

நெபுகாட்நெஸ்ஸார்—Nebuchad nezzar. (பாபிலோன் நகரின் மதில் சுவர்களையும் தொங்கு தோட்டத்தையும் கட்டி, அகந்தை கொண்டவன். தெய்வத்தின் கோபத்துக்கு உள்ளாகி மாட்டைப் போல் புல்லைக் கறித்தவன்).

என்றார் அவர். பின்பு இதை மீண்டும் நினைத்துப் பார்த்ததும், அவருக்கு ஒரு புதிய கருத்துத் தோன்றிற்று. ஆகவே, அந்த நிகழ்ச்சியைப் புரளி செய்து மீண்டும் பேசத் தொடங்கினார். 'எதிர்காலம் என்பதில் சட்டையைத் துடைக்கும் ப்ரஷ் கிடையாதா? எத்தனை கோடி கொடுத்தாலும் நான் இதை ஒருநாளும் நம்பவேமாட்டேன்' என்றார் பத்திரிகையாளரும். அந்த நிகழ்ச்சியின்மீது இகழ்ச்சியைக் கொட்டிக் குவிக்கும் எளிய வேலையில் அவரும், பத்திரிகாசிரியரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து கொண்டார்கள். அவர்கள் இருவரும் பத்திரிகைத் துறையில் தோன்றிவரும் புதிய வகையைச் சேர்ந்தவர்கள். மகிழ்ச்சி ததும்பும் உள்ளம் உடையவர்கள்; ஒன்றிலும் மதிப்பு இல்லாதவர்கள்; இளம் பிராயத்தினர்கள். 'நாளை நின்று செய்தியனுப்பும் நம் முடைய விசேஷ நிருபர் தகவல்' என்று அவர் கூறிக் கொண்டிருக்கையில்—உரக்கக் கத்திக் கொண்டிருக்கையில் என்றே சொல்ல வேண்டும்—காலப் பிரயாணி திரும்பி வந்தார். சாதாரணமாக மாலை வேளையில் அணியும் உடையை அவர் அணிந்திருந்தார். அவருடைய கண் குழிந்தும், முகம் மெலிவடைந்தும் காணப்பட்டது. அதைத் தவிர என்னைச் சற்று முன் தூக்கிவாரிப் போட்ட அலங்கோலக் காட்சியின் வேறு எந்த அமிசத்தையும் அவரிடத்தில் அப்போது நான் காணவில்லை.

அப்பொழுது பத்திரிகாசிரியர் உற்சாகமாகச் சிரித்துக் கொண்டு, 'இதைக் கேளுங்கள், ஐயா, இங்கே உள்ள இந்தப் பேர்வழிகள் நீங்கள் அடுத்த வாரத்தின் மையம் வரை பயணம் செய்துவிட்டு வந்ததாகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படியானால், அந்த விஷயங்கள் அனைத்தையும் பற்றி எங்களுக்குச் சொல்வதற்கு எவ்வளவு ஊதியம் எதிர்ப்பார்க்கிறீர்கள்?' என்றார்.

காலப் பிரயாணி ஒன்றுமே பதில் சொல்லாமல், தமக்கென்று ஒதுக்கி வைத்திருந்த இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். அவருடைய முகத்தில் எப்போதும் தவழும் அமைதியான புன்சிரிப்புத் தவழ்ந்தது. 'எனக்கென்று நீங்கள் வைத்திருக்கும் ஆட்டுக்கறி எங்கே? மீண்டும் இறைச்சியில் முட்கரண்டியைக் குத்திச் சாப்பிடுவது எப்

பேர்ப்பட்ட பாக்கியம்.!' என்றார்.

‘செய்தி எங்கே?’ என்று கத்தினார் பத்திரிகாசிரியர்.

‘செய்தியாவது, செருப்பாவது.’ என்றார் காலப் பிரயாணி. ‘முதலில் எனக்குச் சாப்பிடுவதற்கு ஏதாவது வேண்டும். என்னுடைய இரத்தக் குழாய்களுக்குள்ளே சிறிதளவாவது பெப்டோனைச் செலுத்தியார்கும் வரையில் நான் ஒரு சொல்லேனும் சொல்லப் போவதில்லை.’ அருகிலிருந்து ஒருவர் அளித்த உணவை ஏற்றுக் கொண்டு, ‘வந்தனம், எங்கே, உப்பைக் கொடுங்கள்’ என்றார்.

‘ஒரு சொல். நீங்கள் காலப் பிரயாணம் செய்யத் தானே போயிருந்தீர்கள்?’ என்றேன் நான்.

அப்போது காலப் பிரயாணியின் வாய் நிறைய உணவு இருந்தது. ஆயினும் அவர் தம்முடைய தலையை அசைத்துக் கொண்டு, ‘ஆமாம்’ என்றார்.

அப்போது பத்திரிகாசிரியர் ‘நடந்ததை நடந்தபடி சொன்னீர்களானால், நீங்கள் கூறும் குறிப்புக்கு வரி ஒன்றுக்கு ஒரு ஷில்லிங் வீதம் நான் தருகிறேன்’ என்றார். காலப்பிரயாணியோ தம் முன் இருந்த கிண்ணத்தை மௌன—மனிதரை நோக்கி நகர்த்தினார். தம்முடைய விரலின் நகத்தால் அதைச் சுண்டினார். அந்த ஓசை கேட்டதும், அதுவரை அவருடைய முகத்தையே கண் கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மௌன—மனிதரின் உடலில், உறக்கத்திலிருந்து சட்டென்று விழித்தாற்போல் ஓர் உதறல் எடுத்தது; உடனே, அவர் அந்தக் கிண்ணத்தில் ஓயினை வார்த்தார். அதன் பிறகு, விருந்துச் சாப்பாடு நடந்தது—உற்சாகமே இல்லாமல் நடந்தது. திடீர் திடீர் என்று என் மனத்தில் கேள்விகள் எழுந்தன. அவற்றைக் கேட்பதற்கு என் உதடுகள் துடி துடித்தன. மற்றவர்கள் அனைவருடைய நிலையும் அப்படித்தான் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று நான் தைரியமாகச் சொல்ல வேன். ஹெட்டி பாட்டர் என்பவனைப் பற்றிய கதை களைச் சொல்லி, அப்போதுள்ள சங்கடமான மனநிலையைத் தீர்க்கப் பத்திரிகையாளர் முயன்று கொண்டிருந்தார்.

பெப்டோன்—Peptone

ஷில்லிங்—Shilling (பவுனில் இருபதில் ஒரு பங்கான நாணயம்.) ஹெட்டி பாட்டர்—Hettie Potter.

காலப் பிரயாணியோ தம்முடைய முழுக் கவனத்தையும் சாப்பாட்டின்மீது செலுத்தி வந்தார். பல நாள் கிடந்த பட்டினியோடு ஊர் ஊராகத் திரிபவனுக்கு என்ன பசி இருக்குமோ, அத்துணை பசி அவருக்கு இருப்பதுபோலத் தோன்றிற்று. வைத்திய நிபுணர் ஒரு சிகரெட்டைக் குடித்த வண்ணம், தம்முடைய கண் இமைகளின் வழியாகக் காலப்பிரயாணியைக் கூர்ந்து கவனித்து வந்தார். மௌன—மனிதர் செய்யும் காரியங்கள் எல்லாம் வழக்கமாகவே கோணல்மாணலாக இருக்கும். அன்று அவை வழக்கத்தை மிஞ்சி விட்டன. அவருக்கு இருந்த அச்ச நிலையே காரணமாக, அவர் வேறொன்றும் செய்யத் தோன்றாதவராய், இடைவிடாது—அதையே ஒரு நியமமாகக் கொண்டவர்போல ஷாம்பேனைக் குடித்து வந்தார். கடைசியில், காலப்பிரயாணி தம்முடைய சாப்பாட்டுத் தட்டை அப்பால் தள்ளி வைத்தார். எங்கள் எல்லோரையும் சுற்றிப் பார்த்தார். ‘நான் முதலில் உங்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்ளவேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். நான் இத்தனை நாளும் பட்டினி. எனக்கு ஒரே பசியாக இருந்தது. எனக்கு நேர்ந்த அதிசயத்தை நான் என்னென்று சொல்லுவது?’ என்றார். பிறகு, தம்முடைய கையை நீட்டி, ஒரு பெரிய சுருட்டை எடுத்தார். அதன் வாய் முனையை வெட்டினார். ‘சுருட்டுக் குடிக்கும் அறைக்குப் போவோம், வாருங்கள். பிசுக்குப் பிடித்த தட்டுகளின் அருகேயா அந்தக் கதையைச் சொல்வது? அது மிகவும் நீண்ட கதையாயிற்றே’ என்றார். போகும் போதே, வேலைக்காரரை அழைக்கும் மணியை அடித்துவிட்டு, பக்கத்து அறைக்கு எங்களை அழைத்துக்கொண்டு, தாம் முன்னே சென்றார்.

அவர் என்னை நோக்கித் திரும்பி, தம்முடைய சாய்மான நாற்காலியில் சாய்ந்தவண்ணம், அங்கே புதிதாக வந்திருந்த மூன்று விருந்தாளிகளின் பெயரையும் குறிப்பிட்டு, அந்த யந்திரத்தைப்பற்றி பிளாங்க், டாஷ், சோஸ், ஆகிய மூவருக்கும் சொல்லியிருக்கிறீர்கள், அல்லவா?’ என்று கேட்டார்.

‘ஆனால் அது முன்பின் ஒவ்வாத வெறும் விபரீதக் கற்பனை யல்லவோ?’ என்றார் பத்திரிகாசிரியர்.

பிளாங்க்-Blank. டாஷ்-Dash. சோஸ்-Chose.

‘இன்று என்னால் வழக்குப் பேச முடியாது. எவ்விதத் தடையும் சொல்லாமல் நான் அந்தக் கதையைச் சொல்லத் தயார். ஆனால், இன்று என்னால் வழக்குப் பேசவே முடியாது. நீங்கள் விரும்பினால், எனக்கு என்ன என்ன எல்லாம் நடந்தன என்ற கதையை உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். ஆனால் நீங்கள் ஒருவரும் குறுக்கிட்டு ஒன்றும் பேசக் கூடாது. அந்தக் கதையைச் சொல்ல வேண்டும் என்பதே என்னுடைய ஆசை. சொல்லாவிட்டால் எந்தலையே வெடித்துப்போகும்போல் இருக்கிறது. அதைக் கேட்டால், அதில் பெரும் பகுதி பொய்போல் தோன்றலாம். எப்படி இருந்தாலும் இருக்கட்டும். ஆனால் அது உண்மை—யார் என்ன நினைத்தாலும் சரி. அதில் ஒவ்வொரு சொல்லும் உண்மை. இன்று மாலை நாலுமணிக்கு நான் என்னுடைய சோதனைச்சாலையில் இருந்தேன். அதன் பிறகு... நான் எட்டு நாள் வாழ்ந்தாகிவிட்டது...இதற்கு முன்னால், எந்த மனிதப் பிறவியும் அப்படிப்பட்ட நாட்களைக் கழித்திருக்க முடியாது. என் உடல் சோர்ந்து களைத்துக் கிடக்கிறது; கண்மூடக் காத்திருக்கிறது. ஆனால், இந்தச் செய்தியை உங்களிடம் சொல்லி முடிப்பதற்குமுன் நான் தூங்கப்போவதில்லை. அதற்குப் பிறகுதான் நான் போய்ப் படுத்துக்கொள்ளப்போகிறேன். ஆனால் ஒன்று. நீங்கள் ஒருவரும் குறுக்கிட்டு ஒன்றும் கேட்கக்கூடாது. ஒப்புக் கொள்ளுகிறீர்களா?’

‘ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம்’ என்றார் பத்திரிகாசிரியர். அங்குள்ள நாங்கள் அனைவரும் அதன் எதிரொலிபோல், ‘ஒப்புக்கொள்கிறோம்’ என்றோம். அப்படிச் சொன்னதும் காலப்பிரயாணி தம்முடைய கதையைத் தொடங்கினார். அவர் எப்படி எப்படிச் சொன்னாரோ அப்படி அப்படியே இங்கே அதைக் கொடுத்திருக்கிறேன். முதலில் அவர் நாற்காலியில் சாய்ந்துகொண்டார். களைத்துப்போனவன் பேசுவதுபோலப் பேசத் தொடங்கினார் பிறகு, போகப் போக, அவருக்கு ஊக்கம் மிகுந்து வந்தது. அவர் சொல்லியதை நான் எழுதிவரும்போது, அதன் சுவையையும், பண்பையும் உள்ளபடி விளக்குவதற்குப் பேனாவும் காகிதமும் போதவேமாட்டா என்பதையும், அந்தக் காரியத்தைச் செய்வதற்கு நான் எவ்வளவு திறமையற்றவன் என்பதையும், மிகவும் வருத்தத்தோடு உணர்ந்தே எழுதி

வருகிறேன். நான் எழுதியதை நீங்கள் நிச்சயமாகக் கவனத்தோடு படிப்பீர்கள் என்றே நம்புகிறேன். ஆனால் அந்தச் சிறிய விளக்கு அங்கே பிரகாசமாக வீசிய ஒளி வட்டத்திலே, அப்போது பேசியவருடைய சோர்ந்து, வெளுத்து, கபடமற்றிருந்த முகத்தை நீங்கள் நேரில் காண முடியாது. அவருடைய குரல் உணர்ச்சியால் ஏறுவதையும் தாழ்வதையும் நீங்கள் கேட்க முடியாது. அவர் சொல்லிய கதையிலே மாறி மாறிவரும் நிகழ்ச்சிகளுக்கு ஏற்றபடி அவருடைய முகத்தின் சாடைகள் எப்படி மாறி வந்தன என்பதை நீங்கள் அறியவும் முடியாது. அவர் சொல்லியதைக் கேட்டு வந்த நாங்கள் அனைவரும் அந்த அறையில், நிழலிடை இருந்தோம். அந்தப் புகை பிடிக்கும் அறையில் உள்ள மெழுகுவர்த்திகள் ஒன்றும் அப்பொழுது ஏற்றப்படவில்லை. பத்திரிகையாளரின் முகத்திலும், மௌன—மனிதரின் பாதத்திலும் மட்டுமே விளக்கொளி வீசிற்று. கதை தொடங்கியபோது, இடை இடையே, நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து வந்தோம். சற்று நேரம் சென்றபின், அதையும் செய்யாமல், காலப் பிரயாணியின் முகத்தைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம்.

அத்தியாயம் மூன்று

‘போன வியாழக்கிழமை யன்று காலயந்திரத்தின் தத்துவங்களைப் பற்றி உங்களில் சிலருக்குச் சொன்னேன். அந்த யந்திரத்தையும் உங்களுக்கு நேரில் காட்டினேன். அது அப்போது தொழிற்கூடத்தில் முற்றுப் பெறாமல் இருந்தது. அந்த இயந்திரம் இப்போதும் இதோ இருக்கிறது. பயணம்போய் வந்திருப்பதால், அது சற்றே தேய்ந்து, ஆடிப்போய் இருக்கிறது; உண்மைதான். அதன் தந்தச் சட்டங்களில் ஒன்று கீறிக் கிடக்கிறது; அதன் பித்தளைக் கிராதிச் சட்டம் ஒன்று வளைந்திருக்கிறது. அதன் மற்றப் பகுதிகள் எல்லாம், பழுதில்லாமல், சரியாக இருக்கின்றன. அந்த வெள்ளிக்கிழமையே அதைச்

தொழிற்கூடம் - workshop.

செய்து முடித்துவிடலாம் என்று நினைத்தேன். ஆனால் வெள்ளிக்கிழமையன்று அதன் பகுதிகளை எல்லாம் அநேகமாய் பொருத்திவிட்ட போதிலும், அதற்கு வேண்டிய நிக்கல் சட்டம் ஒன்று, நீளம் சரியில்லாமல், ஓர் அங்குலம் குறைவாக இருந்தது. அதை மறுபடியும் செய்தாக வேண்டியிருந்தது. ஆகையால், இன்று காலை வரையில் அது முற்றுப் பெறவில்லை. இந்த உலகத்தில் முதன் முதலாக இயற்றப்பட்ட காலயந்திரம் இதுதான். இன்று காலையில் பத்து மணிக்குத்தான் இந்த இயந்திரத்தின் வாழ்க்கை தொடங்கிற்று. கடைசியாக, அதை ஒரு தட்டுத்தட்டிப் பொருத்தினேன். அதில் உள்ள திருகாணிகள் எல்லாம் சரியாக முடுக்கப்பட்டிருக்கின்றனவா என்று பார்த்தேன். அதில் உள்ள குவார்ட்சு சட்டத்தின் மீது இன்னும் ஒரு சொட்டு எண்ணெய் இட்டேன். அதன் சேணத்தின்மீது ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டேன். என்னுடைய மனத்திலே அப்போது தோன்றிய எண்ணம் என்ன தெரியுமா? தன்னுடைய தலைக்கு நேராகத் துப்பாக்கியைப் பிடித்துக்கொண்டு, தற்கொலை செய்து கொள்ளப்போகும் ஒருவன், இனி அடுத்தாற்போல் தனக்கு நேரப்போவது என்ன என்று எப்படி எல்லாம் நினைப்பானோ அதுதான். நான் அந்த யந்திரத்தைப் புறப்படச் செய்யும் நெம்புகோலை ஒரு கையிலும், அதை நிறுத்தும் நெம்புகோலை மற்றொரு கையிலும் பிடித்துக் கொண்டேன். முதல் நெம்புகோலை அழுத்தினேன். கிட்டத்தட்ட அப்படி அழுத்தின உடனேயே மற்றதையும் அழுத்தினேன். எனக்குத் தலை சுற்றியதுபோல் இருந்தது. கீழே விழுவது போன்ற பயங்கரமான உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. நள்ளிரவில் கனவு காணும்போது பாதாளப் படுகுழியில் விழுவதுபோல் இருந்தது அந்த நிலை. நான் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தேன். சோதனைச்சாலை முன்னிருந்த படியேதான் இருந்தது. இடையில் ஏதாவது நடந்ததுண்டா?—இல்லையா?—ஏதோ நடந்ததுபோல் நினைத்தேனே. என்னுடைய அறிவு, என்னை ஏமாற்றிவிட்டதா?

திருகாணி - screw. குவார்ட்சு - quartz. சேணம் - saddle.
நெம்புகோல் - lever.

என்று எல்லாம் எனக்கு ஒரு கண நேரம்போல் சந்தேகம் உண்டாயிற்று. பிறகு, கடிகாரத்தைப் பார்த்தேன். ஒரு கணத்துக்கு முன்னால்—அப்படித்தான் எனக்குத் தோன்றிற்று—அது பத்து மணி அடித்து ஒரு நிமிஷம் என்று மணி காட்டிக்கொண்டிருந்தது. ஆனால், நான் அப்பொழுது பார்த்தபோது கிட்டத்தட்ட மூன்றரைமணி.

‘நான் ஒரு முறை மூச்சு வாங்கிக் கொண்டேன். பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு, யந்திரத்தைப் புறப்படச் செய்யும் நெம்புக்கோலை என் இரண்டு கைகளாலும் இறுகப்பற்றிக் கொண்டேன். ‘டடப்’ என்னும் ஓசையோடு அங்கிருந்து கிளம்பி விட்டேன். மூடுபனி மறைத்தது போல் அந்தச் சோதனைச்சாலை மங்கக் கண்டேன். பிறகு, இருட்டாகிவிட்டது. மிஸஸ் வாட்செட் உள்ளே வந்தாள். தோட்டப்புறக் கதவை நோக்கி நடந்தாள். அவள் என்னைப் பார்த்ததாகவே தோன்றவில்லை. அந்த அறையில் குறுக்கே நடந்து செல்வதற்கு. அவளுக்கு அதிகமாகப் போனால், ஒரு நிமிஷம்போய் ஆகியிருக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன். ஆனால், அவள் சிறுவாணம்போல் அறையின் ஊடே வீரரென்று பாய்ந்து சென்றதுபோல் என் கண்ணுக்குத் தோன்றிற்று, அந்த நெம்பு கோல் போகக் கூடிய கடைசி நிலை வரை அதை அழுத்தித் தள்ளினேன். விளக்கை அவித்தால் இருள் சூழ்வது போல் சட்டென்று இரவு வந்தது. மறு மணத்தில் மறு நாள் வந்தது. சோதனைச் சாலை வரவர மங்கி, உருத் தெரியாமல் ஆயிற்று. அதற்குப் பின்னும் அது, மேலும் மேலும், மங்கிக் கொண்டே வந்தது. மறுநாள் இரவு இருள் சூழ்ந்து கரிதாக வந்தது. பிறகு, மீண்டும் பகல்; மீண்டும் இரவு; மீண்டும் பகல்,—என்று, மேன் மேலும் விரைவாக ஒன்றை ஒன்று அடுத்து வந்தன. மிகப் பெரிய நீர்ச் சுழி இடும் ஓசையைப் போன்ற ஓர் அரவம், ஒரு சல சலப்பு, என் காதுகளை நிறைத்தது. நான் அதற்கு முன் அறிந்திராத, என்னால் வெளியிட முடியாத, ஒரு பெருங் குழப்பம் என் மனத்தின்மீது இறங்கிப் படிந்தது.

‘காலப் பிரயாணத்திலே தோன்றும் விசித்திரமான உணர்ச்சிகளை என்னால் உங்களுக்கு எடுத்துக் கூற முடியும்

என்று தோன்றவில்லை. அவை மிகமிக அருவருப் பானவை. சிற்சில விழாக்களில் பலவகை அதிர்ச்சிகளைக் கொடுக்கும் “ஸ்விச்சு—பாக்” வண்டிகளில் நீங்கள் ஏறியிருப்பீர்கள். அப்பொழுது என்ன உணர்ச்சி ஏற்படுகிறதோ, அதாவது, வெகு வேகமான, தவிர்க்க முடியாத இயக்கம் என்னும் உணர்ச்சியே அப்போது உண்டாகிறது. நாம் எந்தக் கணத்தில் அடிபட்டு நொறுங்கப் போகிறோமோ என்ற ஓர் உணர்ச்சியும், கோரமான முடிவை எதிர்பார்க்கும் ஓர் அச்சமும், அதில் ஏற்படுவதுபோல, இதிலும் எனக்கு ஏற்பட்டது. என்னுடைய இயந்திரத்தை இன்னும் வேகமாகச் செலுத்தியபோது, கறுப்பு இறகு ஒன்று உதறித் துடிதுடிப்பதுபோல், இருண்ட இரவு படபட என்று பகலைத்தொடர்ந்து வந்தது. சோதனைச் சாலையில் நான் இருந்து வருகிறேன் என்று என்னுடைய அறிவில் மங்கலாக இருந்துவந்த நினைப்பு, சட்டென்று உதிர்ந்துபோவதுபோல், என்னை விட்டு விலகிற்று. வானத்தின் ஊடே சூரியன் விரைவாகத் துள்ளி ஓடக் கண்டேன். நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் அது வானத்தைத் தாண்டிக் குதித்தது; அந்த நிமிஷம் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு நாளைக் குறித்தது. என்னுடைய சோதனைச் சாலை அந்த யந்திரத்தால் அழிக்கப்பட்டுவிட்டது என்றும், நான் அந்த இடத்திலிருந்து நீங்கி, திறந்த வெளியிலே வந்துவிட்டேன் என்றும், நினைத்தேன். எங்கோ ஒரு சாரம் கட்டியிருந்தது போன்ற உணர்ச்சி ஒன்று என் மனத்தில் மங்கலாகத் தோன்றிற்று. ஆனால், நான் மிகமிக வேகமாகப் போய்க்கொண்டிருந்தபடியால், இயங்கும் பொருள் எதையும் என்னால் உணர முடியவில்லை. உலகத்திலுள்ள நத்தைகளில் எல்லாம் மிக மெதுவாக ஊர்ந்து செல்லும் நத்தையும் அப்போது என் கண்ணில் படாமல் வாயு வேகமாகப் பாய்ந்து சென்றிருக்கும். இருளும் ஒளியும் மாறி மாறி, அதிவேகமாகக் கண்சிமிட்டி, ஒன்றை ஒன்று தொடர்ந்து தோன்றி, தாங்க முடியாத வேதனையை என் கண்களுக்கு அளித்தன. அப்போது விட்டுவிட்டுத் தோன்றிய இருள்களின் ஊடே, சந்திரன் விரைவாகச் சுழன்று வருவதையும், அதன்

கலைகள் மாறி மாறித் தோன்றியதையும், அமாவாசையும் பெளர்ணமியும் அடுத்தடுத்து வருவதையும் கண்டேன். மிக மங்கிய நட்சத்திரங்கள் வானத்திலே சுற்றி வருவது சற்றே கண்ணில் பட்டது. அப்போது, நான் மேன்மேலும் சென்றபோது, என்னுடைய வேகம் மேன்மேலும் வளர்ந்து வந்தது. பிறகு, இரவும் பகலுமாகச் சேர்ந்து மாறி மாறித் துடிதுடித்து வந்த காட்சி மாறி, ஒரே சாம்பல் நிறமாக அவை ஒன்றிப்போயின. வானம் ஒரு மிக விந்தையான கருநீலத்தைப் பெற்று விளங்கிற்று. அதிகாலையின் அந்தி வேளையில் வானத்தில் விளங்கி ஒளிரும் நிறத்தைப் போன்ற அழகிய நிறம் அது. உதறி உதறி ஓடிவந்த சூரியன் வானவெளியில் இட்ட நெருப்புக்கோட்டைப் போலும் சோதிவளையத்தைப் போலும் தோன்றிற்று. சந்திரன், அத்துணை ஒளி வீசாததாயும், ஒளி மிகுந்தும் குறைந்தும் தோன்றுவதாயும் உள்ள ஒளிப்பட்டைபோல் காணப்பட்டது. நட்சத்திரங்களில் ஒன்றாவது தனியாகக் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை. இடையிடையே, இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாக, நீலவானிலே கடரும்ஒளி வட்டத்தைப்போல் அவற்றுள் ஏதோ சில காணப்பட்டன. 'பூமியின்மீது நிலத் தோற்றம் பனி மூடியதுபோல் தெளிவற்றுக் காணப்பட்டது. இப்பொழுது இந்த வீடு இருக்கும் மலைச் சரிவிலேதான் அப்போதும் நான் இருந்தேன். அந்தச் சரிவின் மேல் உச்சி வளை, என் தலைக்கு மேலே, சாம்பல் நிறமாக மங்கி உயர்ந்து தோன்றிற்று. அங்குள்ள மரங்கள் வளர்வதையும், ஊதிய புகைபோல் ஒரு கணம் பழுப்பாகவும், மறு கணம் பச்சையாகவும், அவை நிறம் மாறுவதையும் கண்டேன். அவை வளர்ந்தன; உயர்ந்து படர்ந்தன; நடுநடுங்கின, மறைந்து போயின. பெரிய கட்டடங்கள் அழகாக, ஆனால் மங்கலாக, ஒங்கி எழுவதையும், கனவுகளைப்போல் சட்டென்று மறைவதையும் கண்டேன். பூமியின் மேற் பரப்பு முழுவதும் உருமாறியதுபோல் தோன்றிற்று; என் கண்ணெதிரே அது உருகி ஓடிற்று எனலாம். நான் செல்லும் வேகத்தைக் குறிப்பதற்காக அந்த யந்திரத்தில் வைத்திருந்த கருவிகளின் முகப்பட்டையில் உள்ள சிறிய

முட்கள், ஒன்றோடொன்று பந்தய ஓட்டம் ஓடுவதுபோல், மேன்மேலும் விரைவாகச் சுற்றி ஓடின. அப்போது, சூரியன் வானத்திலே அமைத்த ஒளிப்பட்டை அயனத்துக்கு அயனம், மாறி மாறி, ஒரு நிமிஷத்திலோ அல்லது அதற்கும் குறைந்த நேரத்திலோ, மேலும் கீழுமாக ஆடிவரக் கண்டேன். ஆகையால், நான் சென்ற வேகம் ஒரு நிமிஷத்தில் ஓர் ஆண்டு என்னும் வேகத்தைவிட அதிகமானது என்று தெரிந்தது. நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் வெண்மையான பனிக்கட்டி ஒளிவீசித் தோன்றி மறைந்ததையும், அதைத் தொடர்ந்து இளவேனிற் காலத்தின் பச்சை ஒளி அதனினும் குறுகிய நேரமே தோன்றியதையும் கவனித்தேன்.

‘நான் புறப்படும்போது என்னால் சகிக்க முடியாதிருந்த அருவருப்பான உணர்ச்சிகளின் கடுமை இப்போது குறைந்துபோயிற்று. கடைசியில், அவை ஒருவிதமான, அரைப் பைத்தியக் களிப்பிலே அடங்கிப்போயின. அப்போது அந்த யந்திரம் ஒரு மாதிரியாகக் கோணல் மாணலாகச் சாய்ந்தாடுவதைக் கவனித்தேன். அதற்குக் காரணம் என்ன என்று தெரியவில்லை. ஆனால், என் மனம் குழம்பிக் கிடந்ததால், அதை என்னால் திருத்த முடியவில்லை. ஆகவே, எனக்கு ஒரு வகையான வெறி மேன்மேலும் மிகுந்து வரவே, வந்தது வரட்டும் என்று, எதிர்காலத்தில் பாய்ந்தேன். முதலில், எங்கேயாவது யந்திரத்தை நிறுத்தலாம் என்ற நினைப்பே எனக்கு வரவில்லை. இந்தப் புதிய உணர்ச்சிகளைத் தவிர வேறு எதன்மீதும் என் மனம் அப்போது செல்லவில்லை. ஆனால் சற்றே பொறுத்து, என்னுடைய மனத்திலே புது வகையான சில் உணர்ச்சிகள் வரிசையாகத் தோன்றி வளரத் தொடங்கின—ஒரு வகையான குறுகுறுப்பும், அதோடு ஒருவிதமான அச்சமும். கடைசியில், அவை என்னை முற்றும் பற்றிக்கொண்டன. “என்னுடைய கண்களின் முன்னே விரைவாய் ஓடி, மாறி மாறித் தோன்றி வந்த—தெளிவாகப் புலப்படாமல் மங்கிய—உலகத்தை அணுகி, நான் நெருங்கிப் பார்த்தால், அப்போது என்ன என்ன எல்லாம் எனக்குத் தோன்றக்கூடும்? மனித இனத்தில்

ஏற்பட்டுள்ள விசித்திரமான வளர்ச்சிகள் எத்தனை! இன்றளவும் இன்னும் அடிப்படையிலேயே உள்ள நமது நாகரிகத்தில் இனித் தோன்றக்கூடிய அற்புதமான முன்னேற்றங்கள் எத்தனை! இவை எல்லாம் நமக்குத் தோன்றமாட்டாவா?" என்று எண்ணினேன். நாம் வாழும் இக்காலத்தில் கட்டப்பட்டுள்ள பெரிய கட்டடங்களை விட மிக்க திண்மை உள்ளவையாயும், ஆயினும் மினுமினுக்கும் சிற்பொளியாலும் திண்டுதற்கு அரிய மூடுபனியாலும் கட்டப்பட்டவைபோல் தோன்றுபவையாவும் உள்ள மிகப் பெரிய, அற்புதமான சிற்ப அமைப்புக்கள் என்னைச் சுற்றி நானுபக்கமும், உயர்ந்து விளங்கக் கண்டேன். அந்த மலைச்சரிவில் முன்னிலும் அதிகப் பசுமை, கீழிருந்து மேலே, ஆறுபோல் ஏறக் கண்டேன். பனிக்காலத்திலும் அது மாறாமல் அங்கேயே தங்கி நிற்பதையும் கண்டேன். என் மனத்தில் உள்ள குழப்பம், இடையில் இட்ட திரைபோல எல்லாவற்றையும் மறைத்து வந்தபோதிலும், பூமி என் கண்ணுக்கு மிகவும் அழகாகத் தோன்றிற்று. ஆகவே, என்னுடைய மனம் இயந்திரத்தை நிறுத்தும் செயலைப் பற்றி மெல்ல மெல்லச் சிந்திக்கத் தொடங்கிற்று.

‘அப்படி நிறுத்துவதில் ஒரு தனிப்பட்ட அபாயம் இருந்தது. நானே, அல்லது அந்த யந்திரமோ, அந்த வேளையில் எங்கே நிற்க நேர்கிறதோ அந்த இடத்தில் ஏதாவது புது வகையான, எதிர்பாராத பொருள் இருக்கக் கூடும். காலத்தின் ஊடாக மிக்க வேகத்தோடு நான் சென்றுகொண்டிருக்கும்போது எந்தப் பொருளையும் பற்றி அக்கறை இல்லை. ஏனென்றால், அப்போது நான் ஒரு விதத்தில் தேய்ந்தும், திண்மை நீங்கியும், மிக்க மென்மை நிலை பெற்றவனாக ஆகிவிட்டேன் என்று சொல்லலாம். அப்போது குறுக்கே உள்ள பொருள்களுடைய அமைப்பின் ஊடே உள்ள இடைவெளிகளின் வழியாக, ஓர் ஆவியைப்போல, நான் தடையில்லாமல் நழுவிச் சென்று கொண்டிருந்தேன். ஆனால், ஓரிடத்தில் நிற்பதாயிருந்தால், அச்செயல் எது என் வழியில் குறுக்கிடுகிறதோ அதன்மீது, மூலக்கூறு மூலக்கூறுகள், என் உடலை மோதச் செய்யும். குறுக்கே நின்று தடை செய்யும் பொருளின் அணுக்களோடு என்னுடைய உடலின் அணுக்களை மிக

நெருங்கி அணுகச் செய்யும். ஆகவே, மிகப் பெரிய ஓர் இரசாயனக் கிரியை அதனால் விளையக்கூடும். நிகழ்ந்த இடத்திலிருந்து நெடுந்தாரம் வரை பேரதிர்ச்சியை விளைவிக்கக்கூடிய மிகப் பெரிய வெடிப்பும் அப்போது உண்டாகலாம். அதனால் நானும் நான் ஏறிச்சென்ற காலயந்திரமும், நமக்குத் தெரிந்தவையும் தெரியக்கூடியவையுமான எல்லாப் பரிமாணங்களுக்கும் அப்பால், நமக்கு ஒன்றுமே தெரியாத எங்கோ ஓர் இடத்தில், வாரி, வீசி எறியப் படலாம். இப்படிப்பட்ட ஆபத்து ஏற்படக்கூடும் என்னும் எண்ணங்கள், அந்த யந்திரத்தை நான் செய்து கொண்டிருக்கும்போதே என்னுடைய மனத்தில், ஒரு முறையல்ல, எத்தனையோ முறை, மீண்டும் மீண்டும், தோன்றிக்கொண்டே இருந்தன. ஆகவே, இப்படிப்பட்ட ஆபத்து நேரக்கூடும் என்பதை நான் முதலிலேயே தெரிந்து கொண்டேன். “அதுவோ நம்மால் விலக்க முடியாதது. அதை உற்சாகமாக ஏற்றுக்கொள்வதைத் தவிர நமக்கு வேறு வழியில்லை. ஆதலால், இந்த முயற்சியில் ஈடுபடும் ஒருவன் அது நிகழ்ந்தால் நிகழ்ந்தும் என்று துணிந்து, காரியத்தில் இறங்கத்தான் வேண்டும்” என்று எண்ணினேன். இது எல்லாம் முன்னால் நடந்த கதை. ஆனால், இப்பொழுது, அந்த ஆபத்து நமக்கு நேர்ந்தே தீரும்போல் தோன்றியபோது, முன்னால் எனக்கு இருந்த உற்சாகம் எல்லாம் எங்கேயோ பறந்துவிட்டது. அப்படிப்பட்ட உற்சாகத்தோடு அந்த ஆபத்தைப் பற்றி என்னால் அந்த வேளையில் சிறிதும் நினைக்க முடியவில்லை. உண்மையில், நடந்தது இவ்வளவுதான்; வேறொன்றும் இல்லை. அப்போது நான் பெற்றுவந்த உணர்ச்சிகள் எல்லாம், அதற்கு முன்னோ பின்னோ, ஒருவருமே பெற்றிராதவை; மிக்க விசித்திரமானவை. அந்த இயந்திரத்தின் கடகட என்று வயிற்றைப் புரட்டும் ஓசையும், அது குலுக்கிய குலுக்கும், அது ஆடிய ஆட்டமும், இவற்றை எல்லாம் விட, மிக நெடுந்தாரம் விழுவது போன்ற ஓர் உணர்ச்சியும், ஆகிய யாவும் ஒன்றாகச் சேர்ந்தன. என்னுடைய மனத்தில் இருந்த துணியை எல்லாம் அவை குப்புறக் கவிழ்த்து விட்டன. ஆகையால், “இந்த இயந்திரத்தை நிறுத்தவே முடியாது” என்று நான் என் மனத்தோடு சொல்லிக் கொண்டேன். ஆயினும், உடனே பொறுமையை இழந்

தேன். கோபம் பொங்கிக்கொண்டு வந்தது. அந்தக் கணமே அந்த இயந்திரத்தை நிறுத்திவிடத் தீர்மானித்தேன். ஆனால், பொறுமையை இழந்த அறிவிலி எதைத்தான் செய்யமாட்டான்? முழு முட்டாளைப்போல், அந்த நெம்புகோலை, மறுபுறமாக, முரட்டுத்தனமாக இழுத்தேன். இழுத்ததுதான் தாமதம். அந்தக் கணத்திலேயே யந்திரம் வீரரென்று சுழன்றது. வாயுமண்டலத்திலே நான் அதிவேகமாக எறியப்பட்டேன்.

‘இடி இடித்தது போன்ற ஒரு பேரொலி என் செவிகளைத் தாக்கிற்று. எனக்கு மூர்ச்சை போட்டுவிட்டது. நான் கல்லாய்ச் சமைந்துவிட்டேன். அப்படி ஒரு கண நேரம் இருந்திருக்கலாம். என்னைச் சுற்றி, “சொய்” என்ற ஓசையோடு, இரக்கமற்ற கல்மழை பொழிந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். அப்போது அந்த இயந்திரமும் அங்கே தலைகீழாகப் புரண்டு கிடந்தது. அதன் முன்னே, மெத்தென்று இருந்த ஒரு புல்லார் தரையின்மீது நான் உட்கார்ந்திருப்பதை உணர்ந்தேன். அப்போதும் கூட, எல்லாம் மங்கலாகத் தோன்றின. சாம்பல் பூத்தது போல், தெளிவில்லாமல் இருந்தன. ஆனால், சிறிது நேரத்தில் என் காதை உறுத்திக் கொண்டிருந்த குழப்பம் நீங்கி விட்டது என்பதைக் கவனித்தேன். என்னைச் சுற்றி நாற்புறமும் பார்த்தேன். ஒரு தோட்டத்தில், அமைக்கப்பட்டிருந்ததாகத் தோன்றிய ஒரு பசும் புல்தரையின் நடுவில் நான் இருந்தேன். அந்த இடத்தைச் சுற்றி, நெருங்கி வளர்ந்த ரோடோடென்றன் செடிகள் வளைத்து நின்றன. அவற்றின்மீது அடித்துப் பெய்த கல் மழையானது அவற்றின் குருதிநிறப் பூக்களையும் செந்நீல நிறப் பூக்களையும் தாக்கி, அவற்றைப் பூமாரி பொழியச் செய்ததைக் கண்டேன். கீழேவிழுந்து, துள்ளித் தாவி, நடம் புரிந்து வந்த கல் மழை அந்த இயந்திரத்தின் மேல்புறமாக மேகம்போல் குவிந்து, குடை பிடித்திருந்தது; நிலத்தில் படிந்த புகையைப்போல், அது தரையின்மீது பாய்ந்து

கல்மழை-hail.

ரோடோடென்றன் - rhododendron (இந்தச் சொல்லுக்கு ரோஜா மரம் என்பது பொருள். குளிரி் நாட்டு மலைப் பகுதிகளில் காணுவது. கொத்துக் கொத்தான பூக்களை உடையது.)

ஓடிற்று. கண நேரத்துக்குள் நான் சொட்டச் சொட்ட நனைந்து விட்டேன். “உன்னைப்பார்ப்பதற்காக என்னிறந்த ஆண்டுகளாகப் பாடுபட்டுப் பயணம் செய்துவந்து சேர்ந்த ஒருவனை வரவேற்பதற்கு காட்டும் மரியாதையா இது? நல்ல மரியாதை, ஐயா!” என்றேன் நான்.

‘சற்று நேரத்தில், “இப்படி நனைந்து கொண்டிருப்பது என்ன முட்டாள்தனம்,” என்று தோன்றிற்று. நான் எழுந்து நின்று, சுற்றுமுற்றும் பார்த்தேன். ஒன்றையும் தெளிவாகத் தோன்றவிடாமல், மங்கலாகப் பெய்துகொண்டிருந்த மழையின் ஊடாக, “ரோடோடென்றன்களுக்கு அப்பால், பிரமாண்டமான உருவம் ஒன்று சற்றே தெரியக் கண்டேன். ஏதோ ஒரு வகையான வெண்ணிறக் கல்வினால் செதுக்கப்பட்டிருப்பதுபோல் அது தோன்றிற்று. அதன் வடிவம் தெளிவில்லாமலும், உண்மை அளவைக் காட்டிலும் பெரிதாக இருப்பதுபோலும், காணப்பட்டது. அதைத் தவிர, அந்த உலகத்தில் உள்ளவற்றில் வேறு ஒன்றுமே என் கண்களுக்குத் தென்படவில்லை.

‘நான் அப்போது பெற்றுவந்த உணர்ச்சிகள் இன்ன வகையானவை என்கூட என்னால் விரித்துக் கூற இயலாது. நிறுத்திய தூண்களைப்போல் பத்தி பத்தியாகப் பெய்துவந்த கல்மழைக் கம்பங்கள் சற்றே மெலிந்து, குறையவும் தொடங்கின. அப்போது அந்த வெண்ணிறப் பதுமைமுன்னைவிடச் சற்றே தெளிவாகத் தெரிந்தது. அது மிகவும் பெரிய உருவம் என்பதில் ஐயம் இல்லை. ஏனென்றால், அதன் அருகில் உள்ள ஒரு பெரிய வெள்ளிப் பூர்ச்ச மரத்தின் உச்சி அதன் தோள் மட்டும் தான் வந்தது. அது வெண்மையான சலவைக் கல்லால் செதுக்கப்பட்டது. எகிப்தில் காணும் ஸ்பிங்ஸ் என்னும் சிங்கப்பெண் உருவங்களைப் பற்றிக் கேட்டிருப்பீர்கள். அந்த உருவங்களை அது ஓரளவு ஒத்திருந்தது. அதற்குச் சிறகுகள் இருந்தன. ஆனால், அவை இரு புறத்திலும் செங்குத்தாக மேலே

வெள்ளிப் பூர்ச்சமரம்-silver birch. சலவைக்கல்-marble. எகிப்து-Egypt. ஸ்பிங்ஸ்-sphinx (கிரேக்க நாட்டுக் கதைகளிலும் எகிப்து நாட்டு வெளிகளிலும் உள்ளப் ஜட்டு பிராணி. மனித ஆண் அல்லது பெண்) முகத்தையும் சிங்க உடலையும் சிறகுகளையும் உடைய உருவம்).

உயர்த்திய வண்ணமாக அமைக்கப்படவில்லை. இரு புறத்திலும் விரிந்து நீண்டிருந்தன. அந்தப் பிரதிமையின் பீடம் வெண்கலத்தால் செய்யப்பட்டதுபோல் எனக்குத் தோன்றிற்று. அதன்மீது பச்சைக் களிம்பு ஏறி, கனமாகப் படிந்து கிடந்தது. தற்செயலாக, நான் இருந்த பக்கமாக அதன் முகம் திரும்பி யிருந்தது. அதன் கண்கள் பார்க்கத்திறமை அற்றவை. ஆயினும், அவை என்னைக் கூர்ந்து நோக்குவது போலத் தோன்றிற்று. அதன் உதடுகளில், உண்டோ இல்லையோ என ஐயப்படும்படி, நிழல் போன்ற ஒரு புன்சிரிப்புத் தவழ்ந்தது. அந்த உருவம் காற்றிலும் மழையிலும் அடிபட்டு மிகவும் தேய்ந்திருந்தது. அந்தத் தோற்றம் அது ஏதோ ஒரு கொடிய நோயுற்று இருப்பது போன்ற அருவருப்பான எண்ணத்தை என் மனத்தில் எழச் செய்தது. சற்று நேரம், அதைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றேன்—அரை நிமிஷ நேரம் இருக்கலாம்; அல்லது, ஒரு வேளை, அரைமணி நேரமும் இருக்கலாம். எவ்வளவு நேரம் என்று என்னால் தெளிவாகச் சொல்ல முடியவில்லை. அந்த உருவம் முன்னும் பின்னுமாக இயங்குவது போன்ற ஓர் உணர்ச்சி எனக்கு ஏற்பட்டது. அப்போது பெய்துகொண்டிருந்த கல் மழை அதன் முன்புறமாக கனமாகப் பெய்தபோது அந்த உருவம் என்னிடமிருந்து ஒதுங்கி, அப்பால் போவது போலும், அம்மழை இலேசாகப் பெய்தபோது அது என்னை அணுகி வருவது போலும், எனக்குத் தோன்றிற்று. என் கண்களைக் கடைசியில் ஒரு மட்டுக்கு ஒரு கண நேரம் அதை விட்டுப் பறிக்க முடிந்தது. கனமாகப் பெய்து, எல்லாவற்றையும் மறைத்த அந்தக் கல்மழைத் திரை இழை இழையாகத் தேய்ந்து குறைந்து போவதையும், இனிச் சூரியன் தோன்றப் போகிறது என்பதற்கு அறிகுறியாக வானத்தின் கருமை நீங்கி, அங்கே ஒளி படர்வதையும் கண்டேன்.

‘பாயப் பதி போடுவதுபோல் படுத்திருந்த அந்த வெண்ணிற உருவத்தை மீண்டும் நிமிர்ந்து பார்த்தேன். நான் செய்த பிரயாணம் எத்துணை அசட்டுத் துணிகரமானது என்ற எண்ணம் என் மனத்தில் திடீரென்று உதித்தது. அயலில் உள்ளதை மறைத்து வரும் அந்த

மங்கிய திரை முற்றும் நீக்கப்பட்டு விட்டால், என் கண்ணின் முன்னே என்ன என்ன எல்லாம் தோன்றப் போகின்றனவோ? மனித இனத்துக்கு என்ன என்ன எல்லாம் நேர்ந்திருக்கலாகாது? கொடுமையே பலரும் பேரவாவோடு விரும்பிச் செய்யும் செயலாக அந்தக் காலத்தில் ஏற்பட்டிருக்குமானால், அப்போது நாம் என்ன செய்வது? அந்த இடைக் காலத்தில், மனித-இனமானது ஆண்மை, வீரம், முதலிய நற்பண்புகளை இழந்து, மானுடத் தன்மை அற்றதும், ஈவிரக்கம் இல்லாததும், முரட்டு வலிமை உடையதும் ஆன ஏதோ ஒரு விசித்திரப் பிராணி-இனமாக மாறி விட்டிருக்குமானால், அப்போது நம்முடைய கதி என்ன? என்னைப் பார்க்கும் அவர்களுடைய கண் களுக்கு நான் பண்டைக் காலத்தைச் சேர்ந்த ஏதோ ஒரு வகையான காட்டு விலங்கு என்று தோன்றலாம். தங்க ளுக்கும் எனக்கும் இருப்பதாகக் காணப்படும் உருவ ஒற்று மையைக் கண்டு, அவர்களுக்கு என் மீது அதிக அருவருப்பு உண்டாகலாம். என்னைக் கண்டு அவர்களுக்கு அச்சமும் ஏற்படலாம். “இப்படிப்பட்ட தீய பிராணியைக் கொன்று விட்ட பிறகே மறுவேலை பார்க்கவேண்டும்” என்று அவர்கள் நினைக்கலாம்.

‘இதற்குள்ளேயே நான் வேறு சில பிரமாண்டமான உருவங்களைக் கண்டேன். மிக உயர்ந்த தூண்களையும், பலவகையாக ஒன்றோடொன்று பின்னி அமைத்த கைப் பிடிச் சுவர்களையும் உடைய பெரிய கட்டடங்களைக் கண்டேன். அயலிலே மரம் செறிந்த மலைச்சரிவு ஒன்று இருந்தது. காற்றும், மழையும் குறைந்து வரவே, அவற் றின் ஊடாக, அது என்னை அணுகி வருவதுபோன்ற மங்கிய தோற்றம் எனக்கு ஏற்பட்டது. உடலைச் சிவிர்க்கும் பேரச்சம் என் மனத்தைப் பற்றிற்று. வெறி கொண்ட வன்போல, அந்தக் காலயந்திரத்தை நோக்கித் திரும்பி னேன். அதை செம்மையாக்கத் தீவிரமாக முயன்றேன். நான் அப்படிச் செய்து கொண்டிருக்கும்போது, மழையைக் கீறிக்கொண்டு சூரியனின் கதிர்கள் வெளிப்பட்டன. சாம்பல் நிறமாகப் பொழிந்த மழை ஓதுக்கித் தள்ளப் பட்டது. விரைந்து செல்லும் ஓர் ஆவியின் உடலின் பின் புறமாகத் துவளும் ஆடைகளைப்போல், அது மறைந்து போயிற்று. என் தலைக்கு உயர, வேனிற்காலத்தின்

கருநீல் நிற வானத்திலே, இங்கொன்று அங்கொன்றாக, மங்கிய பழுப்பு நிறமான மேகக் கத்தைகள் சுழன்று, இடம் தெரியாமல் மறைந்து போயின. போகவே, என்னைச் சுற்றியுள்ள பெரும் கட்டடங்கள் எல்லாம் தெளிவாகத் துலங்கி நின்றன. மழைத் துளிகளால் அவை ஒளி வீசின. தரையில் வாய்க்கால்கள்போல் ஓடிய நீர்த்தாரைகளின் மீது உருகாமல் படிந்துகிடந்த ஆலங்கட்டித் துண்டுகள், தம்முடைய வெண்ணிறத்தால், அவற்றின் போக்கை எடுத்துக் காட்டின. விசித்திரமான ஒரு புதிய உலகத்தில், ஆடையின்றி வெறும் கையனாய் நிற்பவனைப்போல், நான் நின்றேன், தெளிந்த வானத்தில் பறக்கும் சிறு பறவை தனக்கு உயரப் பறக்கும் வல்லூறு இறகு அடித்துத் தன்னைத் தொடர்ந்து வருவதையும், அது தன் மீது அக்கணமே பாயப் போகிறது என்பதையும் உணர்ந்தால், அதன் மனம் எப்படிப் பதைபதைக்குமோ அவ்வகையான உணர்ச்சியே அப்போது எனக்கு இருந்தது. பிறகு, என்னுடைய அச்சம் ஓர் ஆவேசமாக மாறிற்று. ஒரு கணம் மூச்செறிந்தேன்; பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு, அந்த இயந்திரத்தோடு மறுபடியும் போராடினேன். முழங்காலாலும், கைகளாலும் அதை ஆத்திரத்தோடு இறுகப் பிடித்துக்கொண்டு, வெறி பிடித்தவனைப்போல் அதைச் சாகஸத்தோடு புரட்டவே, அது சாய்ந்து திரும்பி நிமிர்ந்தது. நிமிரும்போது, என்னுடைய முகவாய்க் கட்டையில் மிகவும் பலமாக அது இடித்தது. அதையும் பொருட்படுத்தாமல், சேனைத்தின்மீது ஒரு கையையும், நெம்புகோலின்மீது மற்றொரு கையையும், வைத்துக் கொண்டு, என்னுடைய முயற்சியால் பெருமூச்சு வாங்க, அதன்மீது ஏறுவதற்குத் தயாராக நின்றேன்.

‘ஆனால், வேண்டியபோது சட்டென்று பின்வாங்குவதற்கு வேண்டிய வழி எனக்கு இவ்வாறு கிடைத்த உடனேயே, எனக்கு மறுபடியும் தைரியம் வந்துவிட்டது. நெடுங் காலத்துக்குப் பின்பு பலருக்கும் தோன்றக்கூடிய அந்த எதிர்கால உலகத்தை அதிக ஆவலோடும் குறைந்த அச்சத்தோடும், பார்க்கத் தொடங்கினேன். என் அருகில் இருந்த வீடு ஒன்றின் சுவரில், ஓர் உயர்ந்த இடத்தில்,

வட்டமான துளை ஒன்று இருந்தது. விலை உயர்ந்த மென்மையான அங்கிகளை அணிந்த சில உருவங்கள் அங்கே கூட்டமாக நிற்கக் கண்டேன். அவர்கள் என்னை ஏற்கெனவே பார்த்து விட்டார்கள். அவர்களுடைய முகங்கள் எல்லாம் என்னுடையமுகத்தையே நோக்கி இருந்தன.

‘பிறகு, பலருடைய பேச்சுக் குரல் என்னை அணுகி, அருகில் வருவதுபோல் கேட்டது. அந்த வெண்ணிறமான சிங்கப்பெண் உருவத்தின் அருகிலுள்ள புதர்களின் ஊடாக ஓடிவரும் மனிதர்களின் தலைகளையும் தோள்களையும் அப்போது கண்டேன். இயந்திரத்தின் அருகில் நான் நின்றிருந்த புல்லாந்தரையை நோக்கிப் போடப்பட்டிருந்த ஒரு நேர்பாதையின் மறு ஓரத்தில் அவர்களில் ஒருவன் வரக்கண்டேன். அவன் இளைத்த சிறிய வடிவம் உடையவன். அவனது உயரம் சுமார் நாலடி இருக்கலாம். அவன் செந்நீல நிறமான மேலங்கியை உடுத்தியிருந்தான். அவனுடைய இடுப்பைச் சுற்றிக் கட்டிய ஒரு தோல் வார்பட்டையைப்போல் அதை நெருங்கப் பிடித்திருந்தது. செருப்போ அல்லது சடாயோ—அவற்றுள் எது என்பது தெளிவாகத் தெரியவில்லை—அவனுடைய காலிலே மாட்டியிருந்தது. முழங்கால் வரை அவனுடைய கால் வெறுங்காலாக இருந்தது. தன் தலையில் அவன் ஒன்றும் அணிந்திருக்கவில்லை. அதைக் கவனித்தவுடன் அங்குள்ள காற்று எவ்வளவு கதகதப்பாக இருந்தது என்பதை நான் உணர்ந்தேன்.

‘அவன் என் கண்ணுக்குப் பேரழகனைப்போலும், எழில் மிக்கவனைப் போலும் தோன்றினான். ஆனால், அவனுடைய மேனி என்னால் சொல்ல ஒண்ணாதபடி வலிமையற்று, இளைத்துத் தோன்றிற்று. அவனுடைய முகத்தில் இரத்தம் செறிந்திருந்தது. அவனைப் பார்த்ததும் அழகு மிக்கவன் ஸ்ரீய நோயுற்றால் அழகு அதிகரிப்பது நினைவுக்கு வந்தது; “சுரத்தினால் முகம் பொலிவுபெறும், காந்தி வீசும்; பேரழகு உடையதாகும்” என்று பலரும் கூறக் கேட்டிருக்கிறோம், அல்லவா? அவனைப் பார்த்ததும், எனக்குச் சட்டென்று தைரியமும் சுய நம்பிக்கையும் மீண்டும் பிறந்து விட்டன. அந்த இயந்திரத்தில் வைத்திருந்த என் கைகளை எடுத்தேன்.

அத்தியாயம் நான்கு

‘மறுகணமே, நாங்கள் இருவரும் நேருக்குநேர் நின்றோம்—நானும் வருங்காலத்தினரான அந்தச் சோனியும். அவர் சற்றும் தயங்காமல் என்னை நோக்கி வந்தார். என் முகத்தைப் பார்த்து இனிமை தோன்றச் சிரித்தார். அவர் நடந்துகொண்ட மாதிரியிலிருந்து அவருக்கு எவ்விதமான அச்சமும் இருந்ததாகத் தோன்றவில்லை. அவரைப் பற்றி நான் முதன் முதலில் கவனித்தது அதுதான். பிறகு, அவர் தம்மைப் பின்தொடர்ந்து வந்த வேறு இருவர்களை நோக்கித் திரும்பினார். எனக்குப் புரியாத புதிய மொழியில் அவர்களோடு பேசினார். அம் மொழி காதுக்கு இனிமையாக இருந்தது. அதில் மெல்லோசைகள் மிகுந்திருந்தன.

‘அவர்களுக்குப் பின்னால் வேறு சிலரும் வந்தார்கள். அந்தச் சொகுசான மனிதர்களில் எட்டுப் பத்துப் பேர் கொண்ட ஒரு கூட்டம், விரைவில் என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டது. அவர்களில் ஒருவர் என்னிடம் ஏதோ சொன்னார். அப்போது, “நம்முடைய குரலானது அவர்களுடைய காதுக்கு இனிமையாய் இராது; கரகரப்பாகவும், அழுத்தம் உடையதாகவும், அடித் தொண்டையிலிருந்து வந்தது போலவும், தோன்றும்” என்று நான் எண்ணினேன். ஏன் அப்படி நினைத்தேன் என்பது எனக்கே தெரியவில்லை. ஆதலால், நான் என் தலையை அசைத்தேன்; என் காதுகளைச் சுட்டிக்காட்டி, மறுபடியும் என் தலையை அசைத்தேன். அவர் இன்னும் ஓர் அடி கிட்ட வந்தார்; சற்றே தயங்கினார்; என் கையைத் தொட்டார். பிறகு, என் முதுகையும் தோளையும் மென்மையான பல சிறிய விரல்கள் தடவிப் பார்ப்பதை உணர்ந்தேன். நான் உண்மையாக உள்ள ஒரு பிராணிதான் என்பதைத் தாங்கள் உறுதிப்படுத்திக்கொள்வதற்காகவே அவர்கள் இப்படிச் செய்தார்கள். அவர்கள் செயலில் அஞ்சத்தக்கதாக ஒன்றும் இல்லை. உண்மையில் அழகு மிக்க அந்தச் சிறிய மக்களின் நடத்தையில் நம்பிக்கை ஊட்டும் ஏதோ ஓர் அமிசம்—எழில் மிகுந்த ஒரு மெல் இயல்பு—அடங்கி

சோனி-மெலிந்தவன்.

இருந்தது. குழந்தைகளின் நடத்தையைப் போன்றது அவர்களுடைய எளிய தன்மை. அதுவும் தவிர, அவர்கள் வலிமையற்றவர்களாய்த் தோன்றினார்கள். ஆதலால், அவசியமானால், அங்குள்ள பத்துப் பன்னிரண்டு பேரையும், சுள்ளியை ஒடிப்பதுபோல், சடசட என்று நொறுக்கி விடலாம் என்ற தைரியம் எனக்கிருந்தது. அவர்கள் தங்களுடைய சிறிய, சிவந்த கைகளை நீட்டிக் காலயந்திரத் தைத் தொட்டுப் பார்க்க முயன்றபோது, நான் சட்டென்று தாவினேன், அவர்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்து தடுக்கும் பொருட்டு. ஆனால் நல்ல வேளையாக அபாயம் ஒன்றும் ஏற்படவில்லை. அதுவரை அப்படிப்பட்ட அபாயத்தைப் பற்றி நான் சிறிதும் நினைக்கவே இல்லை. அது நினைவுக்கு வந்த உடனே அந்த இயந்திரத்தின் சட்டங்களுக்கு மேற்புறமாகச் சாய்ந்து, அந்த இயந்திரத்தை இயக்கிப் புறப்படிச் செய்யும் சிறிய நெம்புகோல்களைத் திருகிக் கழற்றினேன். அவற்றை என்னுடைய சட்டைப் பையில் போட்டுக் கொண்டேன். பிறகு, அவர்களோடு பேசுவதற்கு எவ்வகையாக முயற்சி செய்யலாம் என்று அவர்களை நோக்கினேன்.

‘அதன் பிறகு, இன்னும் கிட்டச் சென்று, அவர்களுடைய முக உறுப்புக்களை உற்றுப் பார்த்தேன். பீங்கான் பொம்மையைப் போன்ற அவர்களுடைய அருகில் சில தனித் தன்மைகள் இருக்கக் கண்டேன். அவர்களுடைய தலைமயிர் எங்கும் ஒன்றுபோலச் சுருட்டை சுருட்டையாக இருந்தது. குட்டையாகக் கழுத்துப் புறம் வரையிலும், கன்னப் பக்கத்திலும் நீண்டு தொங்கிய அம் மயிர், கூரிய முனைகளை உடையதாக இருந்தது. அவர்களுடைய முகத்தில் உரோமமே இல்லை. அவர்களுடைய காதுகள் மிகமிகச் சிறியவை. அவர்களுடைய வாய்களும் சிறியவை. மிகச் சிவந்த மென்மையான உதடுகளை உடையவை. அவர்களுடைய முகவாய்க் கட்டைகள் கூரியமுனை உடையவை. அவர்களுடைய கண்கள் பெரியவை; சாந்தம் நிறைந்தவை. இப்போது நான் சொல்லப் போவதைத் தற்புகழ்ச்சி என்று நினைக்கலாகாது. அவர்கள் என்னைச் சுற்றி ஆவலோடு கவனிப்பார்கள் என்று எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் அப்பொழுதே, அவர்களுக்கு ஒன்றிலும் ஆவல் இல்லை என்பதைக் கண்டேன்.

‘அவர்கள்’ என்னோடு பேசுவதற்கு எவ்விதமான முயற்சியையும் தொடங்கவில்லை. என்னைச் சுற்றி சும்மா நின்று கொண்டு, முகங்களில் புன்னகை தவழ, தம்முள் ஒருவரோடு ஒருவர் கீச்சிடும் கிளிகளைப்போல், மெல்லிய, இனிய குரலில் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆகவே, நானே பேச்சைத் தொடங்க வேண்டியதாயிற்று. காலயந்திரத் தைச் சுட்டிக் காட்டினேன்; பிறகு என்னையும் சுட்டினேன். அதன் பின்பு, காலம் என்னும் கருத்தை எப்படிக்குறிப்பிடுவது என்று தெரியாமல் ஒரு கண நேரம் தயங்கினேன். பின்பு சூரியனைச் சுட்டிக் காட்டினேன். உடனே நான் காட்டிய சாடையை அங்குள்ள ஒருவர் புரிந்து கொண்டது போல் தோன்றிற்று. அவருடைய உருவம் சிறியது; ஆனால் ஒரு விசித்திரமான அழகுடையது; செந்நீலமும் வெளுப்பும் கலந்த, கட்டம் இட்ட ஓர் உடையை அவர் உடுத்திருந்தார். அவர் இடி இடிப்பதுபோல், தம் வாயால் ஒலி செய்தார். நான் பிரமித்துப் போனேன்.

‘ஒரு கண நேரம் போல் எனக்குத் தலை சுற்றிற்று. அந்தச் செய்கையின் பொருள் எனக்கு நன்கு விளங்கிற்று. திடீரென்று என் மனத்தில் ஒரு வினா எழுந்தது. “இந்தப் பிராணிகள் அறிவில்லாத முழு முட்டாள்களா?” என்பதே அது. அப்படி எனக்குத் தோன்றியபோது, என் மன நிலை எப்படி இருந்திருக்கும் என்று உங்களுக்குத் தெரிய நியாயமில்லை. இதைப் பாருங்கள். எண்ணாற்று இரண்டு ஆயிரத்துச் சொச்சம் ஆண்டில் வாழும் மனிதர்கள் நம்மைக் காட்டிலும் அறிவிலும், கலையிலும், எல்லாவகையிலுமே நம்ப முடியாத அளவுக்கு முன்னேறி யிருப்பார்கள் என்பது நான் எப்பொழுதும் எண்ணி வந்த எண்ணம். அந்த நிலையில், அவர்களில் ஒருவர் திடீரென்று என்னை ஒரு கேள்வி கேட்டார். அந்தக் கேள்வியைப் பார்த்தால், அவருடைய அறிவு நம்முடைய ஐந்து வயதுக் குழந்தையின் அறிவை ஒத்தது என்பது நன்றாகத் துலங்கிற்று. அவர் கேட்ட கேள்வி என்ன என்றால், ‘சூரியனிலிருந்து மழை வீழ்ச்சியில் இறங்கி விட்டாயா?’ என்பதுதான். எப்படிப்பட்ட கேள்வி! அவர்கள் உடுத்திருந்த உடைகளையும், வலிமையும் பளுவும் அற்ற அவர்களுடைய மெல்லிய கைகால்களையும், அவர்களுடைய மெல்லிய முக உறுப்புக்களையும் பார்த்தபோது, நான் அவர்களைப் பற்றி மனத்தில்

நினைத்து, ஆனால் வெளியிடாமல் அடக்கி வைத்திருந்தேனே அந்த முடிவை அந்தக் கேள்வி தளர்த்தி வெளிப்படுத்தியது. அப்போது எனக்கு ஏற்பட்ட ஏமாற்றம் பெரு வெள்ளம்போல் என் மனத்தின் ஊடே பாய்ந்து ஓடிற்று. “ஆகா! இதற்காகவா காலயந்திரத்தை நாம் கட்டினோம்? நம்முடைய முயற்சி எல்லாம் வீணாய் போயிற்றே!” என்று ஒரு கண நேரம் நான் திகைத்து நின்றேன்.

‘நான் தலையை அசைத்து, சூரியனைச் சுட்டிக் காட்டினேன். பேரிடியின் ஓசை போலக் குரல் கொடுத்தேன். அவர்கள் நடு நடுங்கிப் போய்விட்டார்கள். அவர்கள் அனைவரும் இரண்டொரு அடி பின்வாங்கினார்கள். அங்கு நின்று அவர்கள் அனைவரும் என்னை நோக்கித் தலை வணங்கினார்கள். அவர்களில் ஒருவர், நான் இதுவரை கண்டிராத அழகிய மலர்களால் தொடுத்த ஒரு பூமாலையை ஏந்திக் கொண்டு, என்னை நோக்கிச் சிரித்த முகத்தோடு வந்தார். அந்த மாலையை என் கழுத்தில் போட்டார். அவருடைய செய்கையை அங்குள்ளவர்கள் இனிய குரலில் பாராட்டிப் புகழ்ந்தார்கள். உடனே மற்றவர்களும் இங்கும் அங்கும் ஓடி, பூக்களைக் கொய்தார்கள். சிரித்துக்கொண்டே அவற்றை என்மீது தூவினார்கள், அந்தப் பூமாரியில் நான் அநேகமாக மூழ்கிப் போனேன். அம்மாதிரியான பூக்களை நீங்கள் பார்த்திருக்க மாட்டீர்கள். ஆதலால், எண்ணிறந்த ஆண்டுகளாக வளர்க்கப்பட்டு வந்த அந்தப் பூக்கள் எத்துனை மென்மையானவை, சன்னமானவை, விரிந்த யானவை, என்பதை எல்லாம் நீங்கள் மனத்தாலும் நினைக்க இயலாது. பிறகு, என்னை ஒரு விளையாட்டுச் சாமானாகப் பாவித்து, அருகில் உள்ள கட்டடத்தில் என்னை வைத்து, பலருக்கும் காட்ட வேண்டும் என்று யாரோ ஒருவர் சொன்னார். ஆகவே, வெண்ணிறச் சலவைக் கல்லால் செதுக்கிய சிங்கப்பெண் உருவத்தைக் கடந்து, அதற்கு அப்பால் உள்ளதாயும், அடித்த கற்களால் கட்டப்பட்டதாயும், மிக விசாலமானதாயும் உள்ள சாம்பல் நிறக் கட்டடம் ஒன்றை நோக்கி என்னை அழைத்துச் சென்றார்கள். அந்தச் சிங்கப்பெண் உருவம், நான் அதன் முன் இருந்த போதெல்லாம், நான் அடைந்த ஆச்சரியத்தைக் கண்டு, என்னைப் பார்த்துச் சிரித்ததுபோல் எனக்குத்

தோன்றிற்று. அவர்களோடு சென்றபோது, நம்முடைய பிற்காலச் சந்ததிகள் மிகவும் அமைதி உடையவர்களாயும், பேரறிவு உடையவர்களாகவும் இருப்பார்கள் என்று நான் மிக உறுதியாக எண்ணியிருந்ததை எல்லாம் நினைத்துப் பார்த்தேன். அப்போது, எனக்கு வந்த சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை.

‘அந்தக் கிட்டடத்துக்கு மிகப் பெரிய தோரண வாயில் ஒன்று இருந்தது. அது பிரமாண்டமான அளவுள்ளது. அச்சிறிய வடிவமுள்ள மனிதர்கள், மேன்மேலுங் கூட்டமாக, அங்கு திரண்டு வந்தார்கள். இருட்டி, நிழல் படிந்து, பேர்—இரகசியத்தை உள்ளே ஒளித்து வைத்திருப்பவை போல் தோன்றிய பெரிய அலங்கார வாயில்கள் மிகப் பெரிதாகப் பிளந்த வாய்போலத் திறந்து கிடந்தன. அவை என் கவனத்தைப் பற்றின. அவர்களுடைய தலைக்குமேலே எனக்கு அப்புதிய உலகத்தில் தோன்றியது எல்லாம் அழகிய புதர்களும் வண்ணப் பூச்செடிகளும் ஒன்றோடொன்று சிக்கிப் பின்னியது போன்ற ஒரு காட்சி. நெடுங் காலமாகக் கவனிப்பார் இன்றிக் கிடந்தபோதிலும், எக் காரணத்தாலோ களை ஒன்றும் முளைக்காத ஒரு தோட்டத் தைப் பார்ப்பது போன்ற ஓர் உணர்ச்சி. நான் முன் பார்த்திராத, புது வகையான வெண்ணிறப் பூக்கள் கொத்துக் கொத்தாக அங்கே நீட்டிக் கொண்டிருந்தன. அவற்றின் இதழ்களைப் பார்த்தால் மெழுகால் செய்தவை போல் இருந்தது. அப் பூக்கள் பெரியவை. அவற்றின் குறுக்களவு சுமார் ஓர் அடி இருக்கலாம். கண்டபடி தாமாகவே முளைத்துக் கிடப்பவை போலத் தோன்றிய பன்னிறப் புதர்களுக்கு இடையே அவை, இங்கும் அங்கும், சிதறி முளைத்திருந்தன. ஆனால், நான் முன்னால் சொல்லியபடி, அவற்றை எல்லாம் நான் அப்போது நெருங்கிக் கவனித்துப் பார்க்கவில்லை. ரோடோடென்றன்களுக்கு நடுவில் இருந்த புல்லாந்தரையின்மீது என்னுடைய காலயந்திரம் கவனிப் பாரற்றுக் கிடந்தது.

‘அந்த வாயிலின் வளைந்த சுமரையில் பல வகைப்பட்ட அழகிய செதுக்கு வேலைகள் இருந்தன. ஆனால், அப்போது நான் இருந்த நிலையில் அவற்றை நெருங்கி, நன்றாக உற்றுப்

பார்க்கவில்லை. நான் அவற்றின் பக்கமாக உள்ளே சென்ற போது, அவை பழங்காலப் பினீசியரின் சித்திர வேலையை ஒத்திருப்பதுபோல் என் மனத்துக்குப் பட்டது. மேலும், அவை ஒடிந்தும், காற்றாலும் மழையாலும் மிகச் சிதைந்தும் இருந்தன. அந்த வாயில் புறத்தில், பளபளப்பாக ஒளி வீசிய உடைகளை அணிந்த இன்னும் பலர் என்னைப் பார்க்க வந்தார்கள். ஆகவே, நாங்கள் அனைவருமாக உள்ளே சென்றது ஒரு வினோதக் காட்சி என்றே சொல்லுவேன். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வழங்கிய மங்கல் நிற உடைகளை உடுத்து, கழுத்து நிறையப் பூமாலைகளையும் அணிந்து கொண்டு நான் ஒரு புறம் நிற்க, ஒளி வீசும் வண்ண உடைகளும், வெண்ணிற அங்கிகளும் புடை குழ்ந்து, என்னைச் சுற்றி நின்றன. காதுக்கு இனிய சிரிப்பும், சிரிப்போடு கலந்த பேச்சும் ஒன்றாய் ஒலிக்க, நாங்கள் அனைவரும் உள்ளே சென்றோம்.

‘அந்தப் பெரிய வாயில் அதன் அளவுக்கு ஏற்றபடி பெரிதாக அமைந்திருந்த ஒரு பெரிய மண்டபத்துக்குச் செல்லும் வழியாக இருந்தது. பழுப்பு நிறமான தோரணங்களும் அலங்காரத் திரைகளும் அங்கே தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன. மண்டபத்தின் மேற்கூரை நிழலில் மங்கியிருந்தது; அதைத் தெளிவாகக் காண முடியவில்லை. பக்கத்திலுள்ள சன்னல்களின் ஒரு பகுதி பலநிறக் கண்ணாடிகளால் மறைக்கப்பட்டிருந்தது. மற்றொரு பகுதி கண்ணாடி போடப்படாமல் இருந்தது. அச் சன்னல்கள் மங்கிய ஒளியையே உள்ளே வரவிட்டன. அந்த மண்டபத்தின் தளம் மிகக் கடினமான, ஏதோ ஒரு வெண்ணிற உலோகத்தின் மிகப் பெரிய கட்டிகளால்—தகடுகளால் அன்று—அமைந்திருந்தபோதிலும், மிகவும் தேய்ந்து போயிருந்தது. தலைமுறை தலைமுறையாகப் பலர் நடந்து நடந்து, அது அப்படித் தேய்ந்து போயிருக்கவேண்டும் என்று நினைத்தேன். மக்கள் எங்கெங்கே மிகவும் அடிக்கடி நடமாடி வந்தார்களோ அந்த இடங்கள் எல்லாம் பள்ளமாகக் குழிந்திருந்தன. அந்த மண்டபத்தின் நீட்டுப் போக்குக்குக் குறுக்காக, நிறையக் கல்மேசைகள் போடப்பட்டிருந்தன. அவை மெருகிடம்

பட்ட தகட்டுக் கற்களால் அமைந்தவை. அவற்றின் உயரம் தரையிலிருந்து ஓர் அடியே இருக்கும். அவற்றின் மீது பல வகையான பழங்கள் குவித்துக் கிடந்தன. அவற்றுள் சில, மிதமிஞ்சிப் பருத்த ராஸ் பெரிப் பழங்களும், ஆரஞ்சுப்பழங்களும் என்று தெரிந்துகொண்டேன். மற்றப்படி அவற்றில் பெரும்பான்மையும் நான் முன்கண்டிராத பழ வகைகள்.

‘மேசைகளுக்கு இடையே, இங்கும் அங்கும், எத்தனையோ திண்டுகள் போட்டுக் கிடந்தன. என்னை அழைத்துச் சென்றவர்கள் அவற்றின் மீது உட்கார்ந்து, என்னையும் அவ்வாறு உட்காரும்படி சாடை காட்டினார்கள். எவ்விதமான சடங்கும் இல்லாமல், நெடுநாளாக என்னோடு பழகியவர்களைப்போல், அவர்கள் அந்தப் பழங்களைத் தங்கள் கைகளால் தின்னத் தொடங்கினார்கள் அந்தக் காட்சி பார்ப்பதற்கு அழகாக இருந்தது. அங்குள்ள மேசைகளின் பக்கங்களில் வட்டவடிவமான துளைகள் இடப்பட்டிருந்தன. அவைகளுக்குள்ளே பழத் தோல், காம்பு முதலியவற்றை அவர்கள் எறிந்து வந்தார்கள். அவர்கள் செய்தவாறே நானும் தயங்காமல் செய்தேன். எனக்குத் தாகம் அதிகமாக இருந்தது. மிகவும் பசியாகவும் இருந்தது. நான் சாப்பிட்டீடுக்கொண்டிருக்கும்போதே, அந்த மண்டபத்தின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் சாவகாசமாகப் பார்த்து வந்தேன் :

‘அப்போது, அந்த மண்டபம் பாழடைந்து கிடந்த தோற்றமே என்னுடைய மனத்தில் அழுத்தமாகப் பட்டது. அங்குள்ள சன்னல்களின் ஒழுங்கான ஜியோமிதி வடிவங்களில் பொருத்தப்பட்டிருந்த பன்னிறக் கண்ணடிகள் பல இடங்களில் உடைந்திருந்தன. அவற்றின் அடிப்பாகத்தில், குறுக்கே, தொங்கவிடப்பட்டிருந்த திரைகளின் மீது நெடுநாளைய தூசி படிந்திருந்தது. என் பக்கத்திலுள்ள சலவைக்கல் மேசையின் ஒரு மூலை ஓடிந்து போயிருந்ததும் என் கண்ணில் பட்டது. இப்படி எல்லாம் இருந்தபோதிலும், பொதுவாகப் பார்க்கும்போது, அந்த மண்டபம் மிகவும் நல்ல நிலையில் உள்ளது போலவும்,

ராஸ்பெரி-raspberry. ஜியோமிதி வடிவங்கள்-geometrical shapes.

கண்ணுக்கினிய அழகு உடையது போலவும் எனக்குத் தோன்றிற்று. அந்த அறையில் சுமார் இருநூறு பேர் அப்போது சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அவர்களில் பெரும்பாலோர் என் அருகில் எவ்வளவு நெருங்கி வர முடியுமோ, அவ்வளவு நெருங்கி வந்து உட்கார்ந்து, என்னைக் கூர்ந்து கவனித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு எதிரே குவிந்திருந்த பழங்களுக்கும் மேலே, அவர்களுடைய சிறிய கண்கள் பளபளத்தன. அவர்கள் அத்தனை பேரும் மென்மையும் வலிமையும் ஒருங்கே உடைய, ஒரே வகையான, பட்டு உடைகளை அணிந்திருந்தார்கள்.

‘ஒன்று சொல்ல மறந்துவிட்டேனே. அவர்கள் உட்கொண்ட உணவு எல்லாம் பழத்தைத் தவிர, வேறு ஒன்றும் இல்லை. எட்டாத்தாரத்திலுள்ள எதிர்காலத்தில் வாழ்பவர்களான இவர்கள், காய்கறி உணவைத் தவிர வேறு எதையும் உண்ணாதவர்கள். நான் அவர்களோடு இருந்த காலத்தில், என்னுடைய நா வேறு வகையான உணவை நாடியபோதிலும், நான் பழங்களை மட்டுமே உண்ணவேண்டி யிருந்தது. அங்கே, மேலும் விசாரித்த போது, குதிரைகள், ஆடு மாடுகள், நாய்கள் முதலியவை அடியோடு அழிந்துவிட்டன என்பது தெரிந்தது. கடல் பிராணியாகிய இக்தியோஸாரஸ் பண்டைக்காலத்தில் இருந்தது என்றும் இக்காலத்தில் அது முற்றும் அழிந்து போயிற்று என்றும் நாம் படிக்கவில்லையா? அந்தப் பழங்கள் வாய்க்கு மிகவும் உருசியாக இருந்தன. அவற்றுள் ஒன்று—நான் அங்கே இருந்த காலம் முழுவதும் கிடைத்து வந்த பழம் அது—சிறப்பாகச் சொல்லும்படி மிக நன்றாக இருந்தது. அதன் தோல் முப்பட்டையானது. அதன் உட்புறம் மாவைப்போல் இருந்தது. ஒவ்வொரு வேளையும், நான் அதையே வாடிக்கையாக, என் பசியைத் தீர்ப்பதற்கான முக்கிய உணவாகக் கொண்டேன். வகை

இக்தியோஸாரஸ்-ichthyasaurus. ‘பண்டைக்காலப் பிராணி. பேருருவம் உடையது. நீளம் சுமார் 30 அடி. நீரில் வாழ்வது. பண்டைக்கால ஊர்வன, நீந்துவன, திமிங்கிலங்கள், ஆகியவற்றின் பண்புகள் கலந்தது. நாலு கால்களும் நீண்ட வாலும் உடையது)

வகையான அந்தப் புதிய பழங்களையும் புதிய பூக்களையும் கண்டு, நான் முதலில் ஒன்றும் விளங்காமல் விழித்தேன். பிறகு, அவற்றின் விவரங்களைத் தெரிந்துகொண்டேன்.

‘நெடுந் தூரத்துக்கு அப்பால் உள்ள எதிர்காலத்தில் நான் உண்ட பழ உணவு விருந்தைப் பற்றி இப்பொழுது உங்களுக்குச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தேன். என்னுடைய பசி கொஞ்சம் அடங்கியதும், நான் புதிதாகக் கண்ட அந்த மனிதர்களுடைய மொழியை எப்படியாவது முயன்று கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று தீர்மானித்தேன். அடுத்தபடியாக நான் செய்வதற்கான காரியம் அதுதான். பழங்களைப்பற்றிப்பேசுவதே இதற்கு வசதியானவழி என்று எனக்குத் தோன்றிற்று. அவற்றுள் ஒன்றை என் கையில் எடுத்துக்கொண்டு, சிற்சில வினா ஒலிகளையும், சாடைகளையும் இயற்றிப் பார்த்தேன். நான் நினைத்தது இன்னது என்று அவர்களுக்குப் புரியச் செய்வது எனக்கு மிகவும் கஷ்டமாக இருந்தது. முதலில் என் முயற்சிகளைப் பார்த்த போது அவர்கள் ஒன்றும் புரியாமல், பிரமித்து விழித்தார்கள்; அல்லது, அடங்காமல் சிரித்தார்கள். ஆனால், சற்று நேரத்தில், பொன்னிறமான தலைமயிரை உடைய சிறுவன் ஒருவன் நான் சொல்ல விரும்பியதைத் தெரிந்துகொண்டது போல் தோன்றிற்று. அவன் ஒரு பெயரைச் சொன்னான். அப்போது அவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் லொட லொட என்று நெடுநேரம் பேசினார்கள். அதைப்பற்றி அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் விளக்கிச் சொல்கிறார்கள் என்று நினைத்தேன். நான் முதன் முதலாகப் பேச முயன்ற போது, அவர்களுடைய மொழியின் மிக இனிய, சிறிய ஒலிகளை நான் உரைத்த முறை அவர்களுக்கு மிகவும் வேடிக்கையாக இருந்தது. ஆனால், மாணவர்களின் நடுவில் ஓர் உபாத்தியாயர் எப்படி நடந்து கொள்வாரோ அதுபோல நான் அப்போது நடந்து கொண்டேன். அம் மொழியைக் கற்க முயன்றேன். சிறிது நேரத்தில் குறைந்தது பத்து இருபது பெயர்ச் சொற்களையாவது வழங்கக் கற்றுக்கொண்டேன். அதன் பிறகு, “அந்த” “இந்த” போன்ற சுட்டுச் சொற்களையும், “உண்” என்னும் வினைச் சொல்லையும் கூடத் தெரிந்து கொண்டேன். ஆனால், இதற்கு வெகு நேரம் ஆயிற்று. அந்தச் சிறிய மக்களுக்கு எளிதில் அலுத்துப் போயிற்று. என் கேள்விகளுக்குத்

தொடர்ந்து விடை சொல்லிவருவது அவர்களுக்குப் பிடிக்க வில்லை. ஆகையால், அவர்களுக்கு எப்பொழுதெல்லாம் மனம் இருக்கிறதோ, அப்பொழுது எல்லாம் சிறுகச் சிறுக, அவர்கள் எனக்குப் பாடம் கற்பிக்கட்டும் என்று விட்டு விடுவதே மேல் என்று தீர்மானித்தேன். வேறு வழியும் இல்லை. நெடுநாட்களாகுமுன் அவர்கள் கற்றுக் கொடுக்கத் தயாராக இருந்தது எவ்வளவு குறைவு என்பது நன்றாகத் தெரிந்துவிட்டது. அவர்களைப்போல் சோம்பல் உள்ளவர்களையோ, அவ்வளவு எளிதாக அலுப்பு அடைபவர்களையோ நான் கண்டதில்லை.

‘என்னை உபசரித்த அந்தச் சிறிய மக்களைப்பற்றி நான் கண்டது ஒன்று எனக்கு வியப்பாக இருந்தது. அதாவது, அவர்களுக்கு ஒன்றிலும் ஆசை இல்லாத ஒரு மனப்பான்மை. ஒரு கணம் குழந்தைகளைப்போல் உற்சாகமாகக் கத்திக்கொண்டு, ஆவலோடு என்னிடம் ஓடி வருவார்கள். என்னைத் தொட்டுத் தடவிப் பார்ப்பார்கள். குழந்தைகளைப்போல் அதை விரைவில் மறந்துவிட்டு, வேறு ஏதோ ஒரு வினையாட்டைத் தேடிப்போய் விடுவார்கள். அந்தச் சாப்பாடும், அப்போது நான் அம் மொழியைப் பேசத் தொடங்கிய முயற்சியும் முடிந்தபோதுதான் நான் அக்கம்பக்கத்தில் உள்ளவர்களை கவனித்துப் பார்த்தேன். முதலில் என்னைச் சுற்றிக் கூடியிருந்தவர்களில் அனேகமாக எல்லோருமே அங்கு விட்டுப்போய் விட்டார்கள், என்பது அப்போதுதான் தெரிந்தது. ஒன்றின் மீதும் படிந்து அக்கறை கொள்ளாத அந்தச் சிறிய மக்களைப்பற்றி விரைவில் நானும் அலட்சியமாக இருக்கத் தொடங்கினேன். இப்படி எனக்கு உண்டான மனநிலையைப்பற்றி நினைக்கும்போது எனக்கே ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. என்னுடைய பசி தீர்ந்தவுடன், அந்தப் பெரிய வாயிலின் வழியாகச் சென்று, பகல் ஒளி வீசிக்கொண்டிருந்த வெளி உலகத்தை அடைந்தேன். நான் எங்கே சென்றாலும், அந்த எதிர்கால மனிதர்களை மேன்மேலும் சந்தித்துக் கொண்டேயிருந்தேன். அவர்கள் சிறிது தூரம் என்பின்னே வருவார்கள்; என்னைப்பற்றி ‘லொட லொட’ என்று பேசிச் சிரிப்பார்கள்; நண்பர்களைப்போல் என்னைப் பார்த்து முகமலர்ந்து நிற்பார்கள். சாடைகளால் தங்களுடைய அன்பைத் தெரிவிப்பார்கள். பிறகு, என்னை

(எக்கேடும் கெட்டுப் போகட்டும் என்பதுபோல்) விட்டு விட்டு, அப்பால் போய்விடுவார்கள்.

‘நான் அந்தப் பெரிய மண்டபத்திலிருந்து வெளியே வந்த போது, உலகில் மாலைநேர அமைதி எங்கும் பரவியிருந்தது. மாலைச் சூரியனின் கதகதப்பான செந்நிற ஒளி அந்தக் காட்சியை எடுத்துக் காட்டிற்று. முதலில் எல்லாம் குழப்பமாகவே இருந்தது. நான் அதுவரை அறிந்திருந்த நம் உலகத்திலிருந்து அது முற்றும் வேறுபட்டிருந்தது. அங்குள்ள மலர்களும் அவ்வாறே. நான் அப்போது தங்கி விட்டுவந்த பெரிய கட்டடம் ஓர் ஆற்றின் அகன்ற பள்ளத் தாக்கின் சரிவில் கட்டப்பட்டிருந்தது. டெம்ஸ் நதி இப்பொழுது இருக்கும் இடத்திலிருந்து சுமார் ஒரு மைல் தூரம் ஒதுங்கி, அங்கே ஓடிவருகிறதோ என்று தோன்றிற்று. ஒரு மலைச் சிகரம் அங்கிருந்து சுமார் ஒன்றரை மைல் தூரத்தில் இருப்பதாகத் தோன்றிற்று. அதன் உச்சிவரை ஏறலாம் என்று தீர்மானித்தேன். கி.பி. 802701-ம் ஆண்டில் நம்முடைய இந்தக் கிரகம் அளிக்கும் காட்சியை அந்த மலை உச்சியிலிருந்து இன்னும் சற்றே விரிவாகக் காணலாம் என்று நினைத்தேன். ஒன்று சொல்ல மறந்துவிட்டேன். நான் இப்போது குறித்த ஆண்டுதான் என்னுடைய யந்திரத்தில் வைத்துள்ள அளவு கருவிகளின் சிறிய முகப்பட்டைகள் பதிவு செய்து காட்டிய ஆண்டு.

‘நான் உயரச் சென்று கொண்டிருக்கும் பொழுதே அந்த உலகத்தின் பாழடைந்த பொலிவுக்கு—அது பாழடைந்து கிடந்தது என்பதைப்பற்றி ஐயம் வேண்டாம்—என்ன காரணம் இருக்கக்கூடும் என்று எங்கே யாவது விளக்கம் கிடைக்குமா என்று தேடி வந்தேன். உதாரணமாக, அந்த மலையின் சற்றே உயர்ந்த பகுதியிலே பெரிதான கெட்டிக் கற்கள் ஒன்றின்மேல் ஒன்று அடுக்கிக் கிடந்தன. அலுமினியப் பட்டைகளால் அவை ஒன்று சேர்த்துக் கட்டப்பட்டிருந்தன. அங்கே செங்குத்தான சுவர்களும், இடிந்து கிடந்த கல் அடுக்குக்

டெம்ஸ்—Thames (இங்கிலாந்தில் உள்ள ஒரு ஆறு)

கிரகம் - planet (இங்கே பூமி). முகப்பட்டை - dial.

அலுமினியம் - alminium.

களும் சேர்ந்து, வழிமறித்து, மயக்கின. அந்த அகன்ற இடத்தில் கோபுரங்களைப்போல் தோன்றிய அழகு மிக்க செடிகள், கூட்டம் கூட்டமாக, அடர்ந்து வளர்ந்திருந்தன. அவை ஒரு வேளை பூனைக்காஞ்சொறிச் செடிகளாக இருக்கலாம். ஆனால், அவைகளின் இலைகள் விந்தையான செம்பழுப்பு நிறம் உள்ளவைகளாக இருந்தன. தொட்டால் அவை கையைக் கொட்டவும் இல்லை. அந்தக்கல் அடுக்கைப் பார்த்தால், அது முன்னொரு—காலத்தில் எதற்காக என்று என்னால் சொல்ல முடியவில்லை—மிகப் பெரிதாகக் கட்டப்பட்ட கட்டடம் ஒன்றின் பாழடைந்த சிதைவு என்று தோன்றிற்று. இங்கு நான், சிறிது காலத்திற்குப் பின்பு ஓர் ஆச்சரியமான அனுபவத்தைப் பெறவேண்டும் என்பது என்னுடைய விதிவசம் போலும். அந்த அனுபவம் அதைக் காட்டிலும் விசித்திரமான மற்றொரு புதிய விஷயத்தை நான் கண்டு பிடிக்க எதுவாயிருந்தது. அதற்குரிய இடம் வரும்போது அதைப் பற்றிச் சொல்லுகிறேன்.

‘அப்போது என் மனத்தில் திடீரென்று ஒன்று பட்டது. நான் சற்றுநேரம் உட்கார்ந்திருந்து இளைப்பாறிய மேடையின் மீதிருந்து நாற்புறமும் சுற்றிப் பார்த்தேன். சிறிய வீடு என்று சொல்லக் கூடிய ஒன்றையும் அங்கே காணவில்லை. தனி வீடு என்பதும், தனிக்குடும்பம் என்பதும் கூட, அந்தக் காலத்தில் மறைந்து, இல்லாமல் போய் விட்டதுபோல் தோன்றிற்று. இங்கும் அங்கும், பசுமையாக வளர்ந்த மரம் செடி கொடிகளுக்கு இடையே, அரண்மனை போன்ற பெரிய மானிகைகள் மட்டுமே காணப்பட்டன. தனித்தனியான சிறு வீடும், குடிசையும் நம்முடைய ஆங்கில நாட்டில் எங்கே சென்றாலும் காணப்படுகின்றன; நமது நிலத் தோற்றத்திற்குச் சிறப்பு அளிக்கின்றன; அவ்விதமான வீடோ குடிசையோ அங்கே பெயருக்குக் கூட இல்லை.

‘ஓகோ! கம்யூனிஸம் போல் அல்லவோ தோன்றுகிறது!’ என்று எனக்குள் நானே சொல்விக் கொண்டேன்.

‘அந்த எண்ணத்தை ஓட்டி, மற்றோர் எண்ணமும் கூடவே எழுந்தது. என் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த

அரை டஜன் சிறிய உருவங்களைத் திரும்பிப் பார்த்தேன் அவர்கள் எல்லோரும் ஒரே வகையான உடையை அணிந்திருந்தார்கள்; மயிர் முளைத்திராத ஒரே வகையான மென்மையான முகத்தைப் பெற்றிருந்தார்கள்; இளம் பெண்ணின் வடிவம்போல், மழுமழுப்பாய்த் திரண்டு உருண்ட மேனியை உடையவர்களாய் இருந்தார்கள். இவை எல்லாம் அப்போதுதான் எனக்குப் பளிச்சென்று பட்டன. அதுவரை நான் இவற்றை எல்லாம் ஏன் கவனிக்காமல் இருந்தேன் என்பது உங்களுக்கு ஒருவேளை ஆச்சரியமாகத் தோன்றலாம். ஆனால் அங்கே உள்ள ஒவ்வொன்றும் தான் அதிசயமாக இருந்ததே! உடுக்கும் உடையிலும், உடலின் தன்மையிலும் தோற்றத்திலும் இக்காலத்தில் ஆண்களும் பெண்களும் வேற்றுமை உள்ளவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். இந்த அமிசங்களில் அந்த எதிர்கால மக்கள் தம்முள் வேறுபடாமல், ஒன்று போலவே காணப்பட்டார்கள். குழந்தைகளும் தம் தந்தைய்தந்தையரின் சிறிய உருவங்களாக என் கண்ணுக்குத் தோன்றின. அந்தக் காலத்துக் குழந்தைகள், உடல்நிலை சம்பந்தப்பட்ட மட்டிலாவது, பிஞ்சிலே பழுத்தவர்கள் என்றே நான் கருதினேன். நான் இப்படி நினைத்தது சரிதான் என்பதற்கு, பின்னால் எனக்கு நிறையச் சான்றுகள் கிடைத்தன.

‘அந்த மக்கள் சுகமாகவும் எவ்விதக் கவலையின்றியும் வாழக் கண்டேன். அப்படிப்பட்ட ஒருநிலை ஏற்பட்டால் ஆண் பெண் என்ற இருபாலாரும் இத்தகைய தோற்ற ஒற்றுமை உடையவர்களாக இருக்கத்தானே வேண்டும் என்பதை உணர்ந்தேன். ஏன் என்றால், பலாத்தாரமே ஆட்சித் துணையாக இருந்துவரும் இக்காலத்தில் ஆண் மகனது ஆண்மையும், பெண்ணின் மென்மையும், குடும்பம் என்னும் அமைப்பும், பற்பல வகையான தொழில் வேற்றுமைகளும் வாழ்க்கைப் போருக்கு வேண்டியவை. எனவே, அவை தவிர்க்க முடியாதவையாக இருக்கின்றன. ஆனால், ஒரு மக்கட் சமூகம் சீரான சரிசம நிலையிலும், ஏராளமாகவும் இருக்கும்போது, அதிகமாக மக்களைப் பெறுதல் இராச்சியத்துக்குத் தீங்கு விளைக்குமே அன்றி,

நன்மையை விளைக்காது. கொலை முதலிய தீய செயல்கள் மிக அரிதாக நிகழும் இடத்திலும், குழந்தைகளின் வாழ்க்கை நன்கு பாதுகாக்கப்படும் இடத்திலும்; சீராக நடத்தப்பட்டு வரும் குடும்பம் என்பது அத்துணை அவசியமான ஏற்பாடு அன்று; உண்மையில், அத்தகைய ஏற்பாட்டுக்கு அப்போது அவசியமே இல்லை என்று சொல்லலாம். ஆகவே, குழந்தைகளின் வளர்ப்பின் பொருட்டு ஆண் பெண் என்று தனிப்பட்ட வேற்றுமைகள் அப்போது இருக்க வேண்டியதில்லை. இப்படிப்பட்ட நிலையில் சிற்சில வித்துக்களை நம்முடைய வாழ்நாளிலேயே நாம் காண்கிறோம் அல்லவா? அந்த எதிர்காலத்தில் இப்படிப்பட்ட வேற்றுமைகளில்லாத நிலை முற்றும் ஏற்பட்டு விட்டது. அப்போது என்னுடைய எண்ணங்கள் இவ்வாறு சுழன்று கொண்டிருந்தன. ஆனால், உண்மையாக அங்கு இருந்த நிலைக்கும் நான் இவ்வாறு நினைத்த நிலைக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம் இருந்தது என்பது பின்னால்தான் எனக்குத் தெரிய வந்தது.

‘இந்தக் காரியங்களைப் பற்றி எல்லாம் நான் என் மனத்தில் ஆலோசனை செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுது, அங்குள்ள ஓர் அழகான கட்டடம் என் கண்ணைக் கவர்த்தது. கவிழ்த்த கண்ணம் போன்ற ஒரு தூபியின் அடியே உள்ள ஒரு கிணறுபோல் அது தோன்றிற்று. “இந்தக் காலத்திலுமா கிணறுகள் இருக்கின்றன?” என்று, போகிற போக்கில், என் மனத்தில் ஓர் எண்ணம் உண்டாயிற்று. பிறகு, நான் அதுவரை நினைத்து வந்ததைப் பற்றித் தொடர்ந்து எண்ணமிடத் தொடங்கினேன். அந்த மலையின் உச்சிப் பக்கமாகப் பெரிய கட்டடங்கள் ஒன்றும் இல்லை. அப்போது, எனக்கு இருந்த நடைத்திறன் வியக்கத்தக்கதாக இருந்தது. ஆகவே, அப்போதுதான் முதன் முதலாக, என் பக்கத்தில் ஒருவரும் இல்லாத தனிமை வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டிற்று. புதிதாகக் கிடைத்த இந்தச் சுதந்திர உணர்ச்சியும், அங்குள்ளவற்றை எல்லாம் பார்க்கவேண்டும் என்ற ஆசையும் எனக்கு ஊக்கமளித்தன. நான் மலையின் உச்சி வரையில் ஏறினேன்.

நான் முன் பார்த்திராத ஏதோ ஒரு மஞ்சள் உலோகத்தால் அமைக்கப்பட்ட நாற்காலி ஒன்று அங்கே இருக்கக் கண்டேன். அது ஒரு வகையான செந்நிறத் துருவினால் பல இடங்களில் அரிப்புண்டு இருந்தது. மிருதுவான பாசியால் பாதி மூடப்பட்டுக் கிடந்தது. அதன் கைப்பிடிகள் யாளியின் தலையைப்போல் வார்த்து, அராவப் பட்டு இருந்தன. அதில் உட்கார்ந்துகொண்டேன். அந்த நெடிய நாளின் மாலைச் சூரியன் அஸ்தமிக்கும்போது வீசிய ஒளியில் வயது முதிர்ந்த நம்முடைய உலகத்தின் பொதுத் தோற்றத்தை நோக்கினேன். நான் எத்தனையோ அழகிய காட்சிகளைப் பார்த்திருக்கிறேன்; அவற்றுள் எதையும்விட அன்று நான் கண்டது அழகிலோ, இனிமையிலோ, குறைவுபடவில்லை. அப்போது அடிவானத்துக்குக் கீழே சூரியன் மறைந்தாகிவிட்டது. மேல் திசை எங்கும் சுடர்விடும் பொன்னின் காந்தி, அதன் குறுக்கே செந்நீல நிறமும் செக்கச் சிவந்த சிவப்பும் சட்டம் இட்டதுபோல் அழகு செய்தது. கீழே டெம்ஸ் ஆற்றின் பள்ளத்தாக்கு தெரிந்தது. மெருகிட்ட எல்குப் பட்டை ஒன்று தரையில் கிடப்பதுபோல் அந்த ஆறு தோற்றம் அளித்தது. பன்னிறமான செடி கொடிகளுக்கு இடையே, அங்கங்கே சிதறி நின்ற பெரிய அரண்மனைகளைப் பற்றியும், அவற்றில் சில பாழாகிக் கிடந்ததைப் பற்றியும், சிலவற்றில் மக்கள் இன்னும் வாழ்ந்து வந்ததைப் பற்றியும் முன்னமேயே உங்களுக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன். கவனிப்பாரின்றி, கண்டபடி வளர்ந்து கிடக்கும் தோட்டத்தைப்போல் தோன்றிய இடத்தில், இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாக, வெண்ணிறப் பதுமைகளும், வெள்ளிப் பதுமைகளும் நின்றன. அவற்றுக்கு இடையே, இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாக, ஏதாவது ஒரு தூபியோ அல்லது பட்டைத் தூணோ செங்குத்தாக நிமிர்ந்து நின்றது. ஓரிடத்திலும் வேலிகள் காணப்படவில்லை. தனி மனிதர்களுக்கு சிற்சில இடங்கள் உரியவை என்பதற்கான அறிஞரிகள் யாதொன்றும் தென்படவில்லை. விவசாயம்

துரு-rust. பாசி-moss. யாளி-griffin. (முற்பகுதி கழுகும் பிற்பகுதி சிங்கமூமாக அமைந்த ஒரு கற்பனைப் பிராணி). எஃகு-steel. பட்டைத்தூண்-obelisk.

அங்கே நடைபெறுகிறது என்பதற்கும் எவ்விதச் சான்றும் இல்லை. உலகம் முழுவதுமே ஒரு தோட்டமாக மாறியிருந்தது.

‘இப்படியாக நான் கவனித்து வரும்போதே, நான் அதுவரை கண்டவைகளின் பொருள் என்னவாக இருக்கலாம் என்று நினைத்துப் பார்த்தேன். அன்று மாலையில் என் மனத்தில் ஒரு வகையாக அவ் எண்ணங்கள் உருக்கொண்டன. நான் அவற்றைப் பற்றி நினைத்ததைச் சொல்லுகிறேன். நான் தெரிந்துகொண்டது அரைகுறை உண்மை என்பது பின்பே எனக்குத் தெரியவந்தது. அப்படிச் சொல்லுவதைவிட, உண்மையில் முழுமைத் தோற்றத்தையும் நான் காணவில்லை; அதன் ஒரு தோற்றத்தின் பகுதியைச் சற்றே கண்டேன் என்று சொல்லுவதே பொருந்தும்.

‘மனித இனம் தேய்ந்து சீர்குலையத் தொடங்கிய காலத்தில்தான் நான் அதைக் கண்டதுபோல் எனக்குத் தோன்றிற்று. செந்நிறம் பொருந்திய இந்த மாலை வேளை, மனித இனத்தின் அஸ்தமன வேளையை எனக்கு நினைப்பூட்டியது. நாம் இக்காலத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் சமூக வளர்ச்சி முறைகளினால் ஏற்படக்கூடிய ஒரு விபரீத விளைவை அப்பொழுது நான் முதன் முதலாக உணரத் தொடங்கினேன். ஆனால், உண்மையில், நாம் அதைப் பற்றிச் சிறிதேனும் நினைத்திருப்போமானால், அவ்வகையான விளைவே காரண காரியத் தொடர்பினால் ஏற்படப் போகிறது என்று தெரிந்திருக்கும். தேவையினின்று பிறப்பதே வலிமை. அதுபோலவே, சேஷம் நிலையின் விளைவே வலிமை—இன்மை. வாழ்க்கைச் சூழ்நிலைகளை இதமாக்கச் செய்வதற்கான முயற்சி—அதாவது, வாழ்க்கையில் நிகழக்கூடிய அபாயங்களை அறவே அகற்றி, கவலைக்கு இடமே இல்லாதபடி செய்வதற்கான நாகரிக முயற்சி—மேன்மேலும் வளர்ந்து, உச்ச நிலையை அங்கு அடைந்துவிட்டது. மனித இனம் முழுதும் ஒன்று பட்டு, இயற்கையோடு போராடியதால் அதற்கு வெற்றிக்கு மேல் வெற்றியாகக் கிடைத்து வந்தது. இப்பொழுது வெறும் கனவுகளாக இருந்து வருபவைகளில் பல, அக்காலத்தில் பலிக்கக் கூடியவை என்று தெரிந்து, முன் ஆலோசனையோடு தொடக்கி மேன்மேலும் நடத்தப்

பட்டுவரும் வாழ்க்கைத் திட்டங்களாக ஆகிவிட்டன. நான் என் கண்ணெதிரே கண்டவை எல்லாம் அம் முயற்சிகளின் விளைவே ஆகும்.

‘பார்க்கப் போனால், இக்காலத்துச் சுகாதார முறைகளும், விவசாய முறைகளும், இன்னும் அடிப்படி நிலையிலேதான் இருக்கின்றன. வியாதி என்னும் பெரும் துறையில் ஒரு சிறிய பகுதியை மட்டுமே இக்காலத்து விஞ்ஞானம் எதிர்க்க முற்பட்டிருக்கிறது. அப்படி இருந்த போதிலும், அது தன் முயற்சிகளைப் படிப்படியாகவும், விடாமலும் மேலும் பரக்கவும் உபயோகித்து வருகிறது. நம்முடைய விவசாயக் கலையும் தோட்டக் கலையும் இங்கொரு புல்லையோ, அங்கொரு களைப் பூண்டையோ, அழிக்கின்றன. உடலுக்கு நன்மை பயக்கும் பத்து, இருபது தாவரங்களைப் பயிரிடுகின்றன. அவ்வளவுதான். பாக்கித் தாவரங்களை எல்லாம், அவை தத்தம் கணக்கைத் தீர்த்துக் கொள்ளட்டும் என்று, கவனிக்காமல் விட்டுவிடுகின்றன, நமக்கு மிகப் பிடித்த தாவரங்களையும், பிராணிகளையும், படிப்படியாக, தேர்ந்தெடுத்த ஈன்-முறைகளால் நாம் அபிவிருத்தி செய்கிறோம் எண்ணிப் பார்த்தால், இப்படி வளர்த்தவைகளின் தொகை எத்துனை சிறிது என்பது தெரியவரும். இப்பொழுது ஒரு புதிய சிறந்த பழத்தையோ, இப்பொழுது ஒரு விதையில்லாத் திராட்சையையோ, இப்பொழுது நறுமணத்திலும் உருவத்திலும் சிறந்த ஏதோ ஒரு பூவையோ, இக்காலத்தில் நமக்கு இன்னும் செளகரியமாக உள்ள கால்நடை வகையையோ, இயற்றுகிறோம். நம்முடைய லட்சியங்கள் தெளிவில்லாமல் தற்காலிகமானவைகளாக இருப்பதாலும், நம்முடைய அறிவின் எல்லைகள் மிகச் சுருங்கியவையாய் இருப்பதாலும், அந்த வளர்ச்சியை நாம் மெதுவாகவே நடத்திவர வேண்டியிருக்கிறது. அதுவும் தவிர, மிக்கத் திறமையோடும் இலாகவமாகவும் செய்வதற்கு நம்முடைய கைகள் இன்னும் கற்றுக்கொள்ளவில்லை. ஆகையால், அவற்றுள் எளிதில் அகப்படாமல் இயற்கை ஒதுங்கி விடுகிறது. ஏதோ ஒருநாள் இவை எல்லாம் இன்னும் நன்றாக ஒழுங்கு பெறும்; மேன்மேலும், ஒழுங்கு அடைந்தும் வரும். இதுதான் இப்பொழுது

தேர்ந்தெடுத்த ஈன் முறைகள்-selective breeding.

நிகழும் காலப் போக்கு. அத்தனை சுழிகள் அதில் இருந்த போதிலும் இப்படித்தான் அதன் ஓட்டம் ஓடுகிறது. எதிர் காலத்தில் உலகம் முழுவதும் அறிவில் சிறந்ததாகவும், கல்வியில் மிக்கதாகவும், ஒருவரோடு ஒருவர் ஒத்துழைக்கும் தன்மை உடையதாகவும் காணப்படும். இயற்கையை வசப் படுத்துவதற்கான செயல்கள் யாவும் மென்மேலும் விரை வாக நடந்து வரும். கடைசியில், நம்முடைய மனித இனத்தின் தேவைகளுக்கு ஏற்றபடி, பிராணிகளின் வாழ்க்கையையும் தாவரங்களின் வாழ்க்கையையும், நாம் அறிவோடும் கவனத்தோடும் ஒன்றோடொன்று பொருத்திச் சமன் செய்து விடுவோம்.

‘என்னுடைய இயந்திரம் கடந்து சென்ற கால அளவுக்குள் இப்படிப்பட்ட ஒரு பொருத்தம் மனிதவாழ்க் கையில் செய்யப்பட்டிருக்கவேண்டும்—நன்றாகவும், காலத்தின் இறுதி வரை நிலை நிற்கும்படியாகவும் செய்யப் பட்டிருக்க வேண்டும். ஏனென்றால், அப்போது வாயு மண்டலத்தில் கொசு வகைகள் ஒன்றும் பறக்கவில்லை; பூமியில் களைச்செடிகளோ, காளான்களோ, முளைத்திருக்க வில்லை. எங்கே பார்த்தாலும் பழங்களும், நறுமணம் வீசும் மனத்துக்கு இனியவையான மலர்களுமே காணப்பட்டன. பன்னிறங்களோடு மின்னும் வண்ணத்துப் பூச்சிகள் இங்கும் அங்கும் பறந்து திரிந்தன. நோய்களை எழ ஒண்ணாது தடுக்கும் வைத்திய முறையின் குறிக்கோளைச் சமூகம் அடைந்தாகிவிட்டது. நோய்கள் யாவும் அடியோடு நசுக்கப்பட்டுவிட்டன. நான் அங்கே இருந்த காலம் முழுவதிலும், எவ்வகையான தொற்று நோயின் அறிகுறி களையும் காணவில்லை. இந்த மாறுபாடுகளால் அழகல், சிதைதல், என்னும் இயற்கைச் செயல்களின் போக்குகளும் கூட மிகவும் பாதிக்கப்பட்டுவிட்டன என்று நான், பின்னால் உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டியிருக்கும்.

‘சமூக வாழ்க்கையில் அவர்கள் எத்தனையோ வெற்றி களை அடைந்திருந்தார்கள். மனித இனம் தோற்றப் பொலிவு உடைய மாளிகைகளில் வாழ்வதையும், காந்தி வீசும் உடைகளை அணிந்திருப்பதையும் கண்டேன். உடல் நோக, எவ்வகை வேலையையும் அவர்கள் செய்வதை அது

வரை நான் காணவில்லை. அங்கு எவ்விதமான போராட்டமும்—சமூகப் போராட்டமோ, அல்லது பொருளாதாரப் போராட்டமோ — இருந்ததாக யாதொரு அறிகுறியும் இல்லை. கடைகள், விளம்பரங்கள், போக்குவரவு, நமது தினசரி வாழ்க்கையின் உயிராக உள்ள பலவகையான பண்டமாற்றுச் செயல்கள் யாவும், இவை போன்ற பிறவும், அடியோடு போய்விட்டன. பொன்னொளி வீசிய அந்த மாலைவேளையில், “ஆகா! இந்தச் சமூக வாழ்வு சொர்க்க வாழ்வைப் போன்றது.” என்று நான் நினைத்தேன். அப்படி நினைப்பதுதான் இயற்கை. ஜனத்தொகை மிகுவதான தொல்லையைத் தீர்க்க அங்கு வழி கண்டு பிடித்து விட்டார்கள் என்றும், அதனால்தான் ஜனத்தொகை மிகுந்து வராமல் இருந்து வருகிறது என்றும், நினைத்தேன்.

ஆனால், சமூக நிலையில் இப்படிப்பட்ட மாறுபாடு ஏற்பட்டால், அப்போது வேறு சில உடன் விளைவுகளும் உண்டாகும், அல்லவா? இம் மாறுபாட்டுக்கு ஏற்றபடி சமூகமும் இணக்கமுற வேண்டும். உயிரியல் நூல்கள் கூறுவது முழுவதுமே தவற்றுக் குவியலாக இருந்தால் அன்றி, மனித அறிவுக்கும், திறமைக்கும், ஆண்மைக்கும், காரணமாக உள்ளது என்ன? அந்த இனம் அனுபவித்த கஷ்ட நஷ்டங்களும், அது பெற்ற சுதந்திரமுமே, அல்லவா? சுறுசுறுப்புள்ளவர்களும், வலிமை உடையவர்களும், நுண்ணறிவு பெற்றவர்களுமே, அப்படிப்பட்ட நிலையில் தங்கி வாழ்வார்கள். வலிமையில் குறைந்தவர்கள் பின்தங்கி, அழிந்து போவார்கள். திறமை உள்ள மக்கள் பலர், ஒருவரை ஒருவர் நம்பி, ஒன்றாக இணைந்து வாழ்ந்தாலே நல்வாழ்வு உண்டு. தன்னடக்கம், பொறுமை, மன உறுதி இவைகளைச் சிறந்த பண்புகள் என்று ஆக்குவிக்கும் நிலைகளே இவை. குடும்பம் என்னும் ஏற்பாட்டுக்கும், அது காரணமாக எழும் தம்—இனம் காக்கும் பொருமை, தம் மக்கள் மீதுள்ள பரிவு, தம் மக்களின் பொருட்டுப் பெற்றோர் தம்மையே துறக்கும் பேரன்பு, ஆகிய உணர்ச்சிகள் அனைத்துக்கும் காரணமாகவும் அடிப்படையாகவும் உள்ளவை எவை என்றால், சின்னஞ்சிறு குழந்தை

உயிரியல் நூல்கள்—biological sciences.

களுக்கு, எதிர்பாரமல் எந்த வேளையிலும், ஏற்படக் கூடியதாகத் தோன்றும் அபாயங்களே ஆகும். ஆனால், இக்காலத்தில் நிகழக் கூடிய மண உறவு, மணமக்களின் பரஸ்பர உரிமை, இவற்றின் காரணமாக ஏற்படும் பொருமை, தாய்மைப் பற்றினால் தோன்றும் கொடிய பற்றும் சீற்றமும், பலவகையான ஆசாபாசங்கள், இவை எல்லாம் உதவாதவை என்று இக் காலத்திலேயே மக்கள் நினைக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள். இவ் உணர்ச்சிகள் மேன்மேலும் வளரும் என்பதில் ஐயம் இல்லை. இவை யாவும் இக்காலத்திலேயே அத்துணை அவசியம் இல்லாதவைகளாக ஆகிவிட்டன. இவை நம்மைப் பலவிதமான துன்பங்களுக்கு உள்ளாக்கும் தன்மையை; பழங்காலக் காட்டுமிராண்டி வாழ்க்கையிலிருந்து இன்றளவும் தங்கி நிற்பவை; நாகரிகமாகவும் இனிமையாகவும் இருக்க வேண்டிய வாழ்க்கையில் அபசுரங்களாக எஞ்சி நிற்பவை.

‘அந்த மக்கள் மெலிந்த, சிறிய மேனியை உடையவர்களாகவும், அறிவில் குறைந்தவர்களாகவும் இருப்பதையும், ஏராளமாக அங்கே எங்கும் தோன்றிய பாழடைந்த கட்டடங்களையும், ஒன்றாகப் பொருத்தி நினைத்துப் பார்த்தேன். இயற்கையை அவர்கள் முற்றும் வென்று விட்டார்கள் என்று நான் எண்ணிய எண்ணம் வலிவடைந்தது. போருக்குப் பின் அமைதி, பேரமைதி, நிலவுவதே இயற்கை. மனித இனம் வலிமை பெற்றதாகவும், சுறுசுறுப்பு உள்ளதாகவும், அறிவுடையதாகவும், மிக நெடுங்காலம் இருந்தது. தான் கீழ்ப்பட்டு வாழ்ந்துவந்த இயற்கைச் சூழ்நிலைகளை மாற்றி அமைக்கும்பொருட்டு, பொங்கி வழியும் தன்னுடைய ஆண்மைத்திறம் அனைத்தையும் பயன்படுத்திற்று. ஆகையால், சூழ்நிலை மாறுபட்டது. மாறுபட்ட சூழ்நிலை காரணமாக, மனித வாழ்க்கையில் பல பிரதிக்கிரியைகள் ஏற்பட்டன; மாறுபாடுகளும் உண்டாயின.

‘நம்மைச் சும்மா இருக்கவிடாது ஆட்டிவைக்கும் சுறுசுறுப்பை நாம் இப்போது வலிமை என்று கருதுகிறோம். ஆனால் பூரணமான சௌகரியங்களும், கவலையே இல்லாத க்ஷேம வாழ்க்கையும் ஏற்பட்டுவிட்ட புதிய சூழ்நிலையிலே

இவ் வலிமை, இந்தச் சுறுசுறுப்பு விஷயமாய் மாறும் மனித இனம் பிழைத்திருப்பதற்கு முன்னொரு காலத்தில் இன்றியமையாதவையாக இருந்த சிற்சில உளப்பான்மைகளும், விருப்பங்களும், இப்பொழுது நம்முடைய காலத்திலேயே அவசியமாகி தோல்விக் காரணங்களாகக் காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக, ஆபத்தைக் கண்டு அஞ்சாத மன நிலையாலும், போருக்குச் செல்வதில் உள்ள பேரவாவாலும், நாகரிக மனிதனுக்கு இப்போது அதிக உபயோகம் இல்லை. உண்மையில், அவை தடைகளாகக் கூட இருக்கலாம். எங்கும் இயற்கை அமைதியான சம நிலையில் ஷேமமாக இருக்கும்போது, வலிமைக்கு—அது அறிவு வலிமையாயினும் சரி, உடல்வலிமையாயினும் சரி—இடமே கிடையாது. போர் நிகழ்ப் போகிறது என்னும் அபாயமோ, தனிப்பட்டவன் வெறிச் செயலைச் செய்யக் கூடும் என்னும் அச்சமோ, அல்லது, காட்டு விலங்குகள் செய்யும் தீமைகளோ, அல்லது, உடலை உருக்கும் நோய்களோ, அங்கே எண்ணிறந்த ஆண்டுகளாக இல்லை. ஆதலால், அவற்றால் அழிக்கப்படாமல் எதிர்த்து நிற்பதற்கு வேண்டிய உடல் வலிமையோ, அல்லது உடல் வருந்த வேலை செய்ய வேண்டிய அவசியமோ, அங்கே இருக்கவில்லை என்று முடிவு செய்தேன். அப்படிப்பட்ட வாழ்விலே, நாம் வலிமையற்றவர்கள் என்று எவர்களைக் கருதுகிறோமோ, அவர்களும், வலிமை உடையவர்களைப் போலவே, வாழ்வதற்கு ஏற்றவர்கள் ஆகிவிடுகிறார்கள். ஆகையால், உண்மையில், அவர்கள் பலவீனமானவர்கள் ஆகமாட்டார்கள். பார்க்கப் போனால், வலிமை மிக்கவர்களைவிட அவர்களே அக்காலத்தில் வாழ்வதற்கு மிகவும் ஏற்றவர்கள். ஏனென்றால், வெளிச் செல்ல வழியில்லாத தங்களுடைய திறன், தங்களுக்கு உள்ளேயே கிடந்து உறுத்துவதால், வலிமை உடையவர்கள் வேதனைப் பட்டுக் கொண்டே இருப்பார்கள். அப்பொழுதுள்ள சூழ்நிலையோடு முற்றும் ஒத்ததான வாழ்க்கையை நடத்தத் தொடங்குவதற்கு முன்னால் மனித இனம் பெற்றிருந்தவையாயும், இனிப் பயன்படுத்த வழி இல்லாதவையாயும் ஆன திறமைகள் எல்லாம் அதன் உள்ளிருந்து அதைத் துண்டிவந்தன. அத் தூண்டுதல்களின் விளைவாகத் தோன்றியவையே அந்தக் கட்டடங்களின் எழில் மிக்க வனப்பு

என்பதில் ஐயம் இல்லை. மனித இனம் பெற்ற அந்த வெற்றியினால், கடைசிக் காலத்தில், ஒரு பெரிய சமாதான நிலை ஏற்பட்டது. அந்த வெற்றியின் விளைவான சமாதான நிலையின் அழகிய வெளித் தோற்றமே அந்த வனப்பு எல்லாம். முழு க்ஷேமநிலை எங்கேயாவது நிலைபெற்று விட்டால், சுறுசுறுப்பும், திறமைகளும் அங்கே அடையும் கதி எப்பொழுதும் இப்படித்தான் இருக்கும். அவை கலையாகவும், அடங்காக் காமமாகவும் வெளிப்படும். பின்னால் சோர்வும் அழிவும் பின் தொடர்ந்து வரும்.

‘இப்படிப்பட்ட கலைத் துறைக் கிளர்ச்சியும், கடைசியில், அழிந்து இல்லாமற் போய்விடும். நான் பார்த்த காலத்தில், அது அனேகமாக அப்படி அழிந்து போய் விட்டது என்றே சொல்லுவேன். அவர்கள் பூக்களால் தங்களை அணி செய்து கொண்டதும், நாட்டியம் ஆடியதும், பகலொளியில் இனிமையாகப் பாடியதும், அவர்களுடைய கலை உணர்ச்சிகளின் மீந்துள்ள பகுதிகள். வேறு ஒன்றும் இல்லை. இந்தச் செயல்களும் கூட, கடைசியாக, இன்னும் சிறிது காலத்தில் மனித இனம் மனநிறைவு அடைந்ததால் தோன்றும் செயலற்ற நிலையாகத் தேய்ந்து மாறிவிடும். நோவு, தேவை, என்னும் இரண்டும், சாணைச் சக்கரம் போல், நம்முடைய அறிவையும் செயலையும் தீட்டிக் கொண்டேயிருக்கின்றன. வெறுக்கத்தக்க அந்தச் சாணைச் சக்கரம், ஒரு மட்டுக்கு அங்கே உடைந்துபோய் விட்டது என்று எனக்குத் தோன்றிற்று.

‘மேன்மேலும் சூழ்ந்துவரும் இருளிலே, நான் அங்கே நின்றபோது, உலகத்தின் பெரும் பிரச்சினையையும், அந்த இனிமை மிக்க மக்களின் வாழ்க்கை இரகசியம் முழுவதையும், இப்போது கூறிய இந்த எளிய விளக்கத்தின் மூலமாக நான் நன்கு தெரிந்துகொண்டு விட்டேன் என்று எண்ணினேன். ஜனத்தொகை மிகாமல் இருப்பதற்காக அவர்கள் கண்டுபிடித்து அமைத்த தடை முறைகள் அவர்கள் எதிர்பார்த்ததைக் காட்டிலும் நன்றாகப் பலித் திருக்கலாம் என்றும், அவர்களுடைய தொகை மிகாமலும் ஒரே நிலையில் இருக்காமலும் குறைந்துகொண்டே வந்தது என்றும், எனக்குத் தோன்றிற்று. சில மாளிகைகள் வாழ்வோரின்றிப் பாழடைந்து கிடந்ததற்குக் காரணம் இதுவாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தேன்.

என்னுடைய இந்த விளக்கம் எளிதாகவும் ஒப்புக் கொள்ளக் கூடியதாகவும் காணப்பட்டது. அநேகமாக எல்லாத் தவறான கொள்கைகளும் அப்படித்தான் இருக்கும்.

அத்தியாயம் ஐந்து

‘இப்படி, மனிதன் எதிர்பார்த்திருந்ததற்கு மேலாக அவனுக்குக் கிடைத்த பூரண வெற்றியைக் கண்டு, நான் பலவாறாக எண்ணமிட்டேன். அப்பொழுது வடகிழக்குத் திசையிலே வெள்ளி போன்ற ஒளி பொங்கி, தொடுவானத்திலிருந்து மேல்வானம் வரை ஏறிற்று. சற்று நேரத்தில் அந்த வெள்ளொளியின் நடுவிலிருந்து பந்து போல் உப்பிய நிறைமதி மஞ்சள் நிறமாக உதயமாயிற்று. எனக்குக் கீழே உள்ள நிலப்பகுதியில், பளபளப்பான உடை அணிந்த சிறிய உருவங்கள் இயங்குவதும் நின்று போயிற்று. ஓர் ஆந்தை ஒலியற்ற சிறகுகளை அடித்து, என் பக்கமாகப் பறந்து போயிற்று. இரவு தோன்றவே, அதோடு உடன் தோன்றிய குளிர் என்னை நடுங்கச் செய்தது. ஆதலால், மலை உச்சியிலிருந்து இறங்கி, படுக்க எங்கேயாவது இடம் இருக்கிறதா என்று தேடத் தொடங்கினேன்.

‘நான் முன்னால் பார்த்திருந்த கட்டடத்தைத் தேடினேன். அதைத் தேடிய என் கண்கள் வெண்கலப் பீடத்தின்மீது அமைக்கப்பட்டிருந்த வெண்ணிறமான சிங்கப்பெண் உருவத்தை நாடிச் சென்றன. வரவர மேலே எழுந்துவரும் சந்திரன் பொழியும் நிலவொளி மேன்மேலும் பிரகாசமாக வீசத் தொடங்கியபோது, அதன் உருவமும் மேன்மேலும் தெளிவடைந்து வந்தது. அதற்கு எதிராக நின்ற வெள்ளிப் பூர்ச்ச மரமும் நன்றாகத் தெரிந்தது. ஒன்றோடொன்று பின்னிய புதர்போல் அடர்ந்த ரோடோ டென்றன் செடிகள் அந்த மங்கிய ஒளியிலே கருமை நிறமாய்த் தோன்றின. அவற்றின் பக்கத்தில் அந்தச் சிறிய புல்லாந்தரை இருந்தது. அதை மீண்டும் நோக்கினேன். அதுவரை அமைதியாக இருந்த என்னுடைய உள்ளத்திலே திடீரென்று எழுந்த ஓர் அச்சம் என் மனத்தைச் சில்லென்று இறுகப் பற்றியது. என்னை

நோக்கி, நான் தைரியமாக, “இல்லை! அது நாம் பார்த்த புல்லாந்தரை இல்லை” என்று சொல்லிக்கொண்டேன்.

‘ஆனால், உண்மையில், அது நான் முன் பார்த்திருந்த புல்லாந்தரையே தவிர, வேறு எதுவும் இல்லை. ஏனென்றால், குஷ்டநோய் பற்றியதுபோல் வெளுத்து, வடுப்பட்டிருந்த சிங்கப்பெண் உருவத்தின் முகம் அதை நோக்கித்தான் இருந்தது. நான் முன்னால் பார்த்த புல்லாந்தரை அதுதான் என்ற உறுதி எனக்கு ஏற்பட ஏற்பட, என் மனம் அப்போது என்ன பாடுபட்டிருக்கும்? உங்களால் அதை நினைத்துப் பார்க்கவே முடியாது. அந்தக் காலயந்திரத்தை அங்கே காணவில்லை! அது எங்கேயோ போய்விட்டது!

‘அந்தக் கணத்தில், என் முகத்தில் ஒருவர் சுள் ளென்று சாட்டையால் அடித்தால் எப்படி இருக்குமோ அதுபோன்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. “நாம் நம்முடைய காலத்துக்குத் திரும்பிச் செல்ல முடியாதா? விசித்திரமான இந்தப் புதிய உலகத்தில் யாதொரு துணையும் இன்றி, கைவிடப்பட்டு, இங்கேயே தங்கவேண்டியதுதானா?” என்ற அச்சம் பக்கென்றது. அந்த நினைப்பானது என் தொண்டையைப் பிடித்து அழுக்கி, என்னை முச்சுவிட முடியாமல் திணறச் செய்தது. அது என் உடல் முழுவதையும் ஓர் ஆட்டம் ஆட்டியது. மறுகணம், என்னுடைய மனத்தை ஒரு பேரச்சம் பற்றிக்கொண்டது. அந்த மலைச் சரிவில், காலை எட்டி வைத்துத் தாவிக் குதித்து, கீழ் நோக்கி ஓடினேன். ஓரிடத்தில் தலைகுப்புற விழுந்தேன். முகத்தில் காயம்பட்டு, இரத்தம் வழிந்தது. அந்த இரத்தத்தை நிறுத்துவதற்குக் கூட நிற்கவில்லை. நேரம் போக்காமல், துள்ளி எழுந்தேன். கதகதப்பான இரத்தம் என் கன்னத்திலும் முகவாய்க்கட்டையிலும் வழிய, இன்னும் வேகமாக ஓடினேன். நான் அவ்வாறு ஓடியபோதெல்லாம் எனக்குள்ளே “அவர்கள் அதைச் சற்று அப்புறமாக நகர்த்தி இருப்பார்கள்; அது வழியில் இருக்கிறது என்று, அதை ஒரு புதருக்குள்ளே தள்ளி யிருப்பார்கள்” என்று சொல்லிக்கொண்டேன். ஆயினும் என் முழு வலிமையோடும் நான் பாய்ந்து ஓடினேன். மித மிஞ்சிய அச்சம் ஒருவனுடைய மனத்தில் தோன்றும் போது, சில வேளைகளில், அவனுடைய மனம் சில

விஷயங்களைத் தெளிவாகவும் உறுதியாகவும் காண்பது உண்டு. அப்படித் தலைதெறிக்க ஓடியபொழுது, என் மனத்தை மேற்கூறியபடி நான் தேற்றிக்கொள்ள முயன்றது மதியீனம் என்பதை நன்றாக உணர்ந்தேன். என் கைக்கு எட்டாத ஓர் இடத்திற்கு அந்த இயந்திரம் வேண்டுமென்றே நகர்த்தப்பட்டிருக்கிறது என்பது என் மனத்தில் உறுதியாகத் தெரிந்தது. மூச்சுவிடுவதே எனக்கு நோவை அளித்தது. அந்த மலையின் உச்சியிலிருந்து அதன் அடிவாரத்தில் உள்ள சிறிய புல்லாந்தரை வரையிலும் உள்ள தூரம் முழுவதையும்—அது சுமார் இரண்டு மைல் இருக்கலாம்—பத்து நிமிஷத்தில் ஓடிக் கடந்து விட்டேன். நான் என்ன வாலிபன்? நான் ஓடியபொழுது, அந்த இயந்திரத்தை அங்கே தன்னந்தனியாக விட்டு விட்டு அப்பால் சென்ற முட்டாள்தனத்தையும், அதற்கு ஒன்றும் நேராது என்ற தவறான நினைப்பையும், வாய் விட்டுக் குறை கூறித் திட்டினேன். அதனால் என்னுடைய மூச்சு எல்லாம் செலவாயிற்றே தவிர, வேறு ஓர் இலாபமும் கிடைக்கவில்லை. நான் வாய்விட்டுக் கதறினேன். ஒருவரும், “ஏன்?” என்றுகூடக் கேட்கவில்லை. நிலவொளி பெருகிய அந்த உலகத்திலே ஒரு பிராணிகூட அசைவதாக எனக்குத் தெரியவில்லை.

‘நான் அந்தப் புல்லாந்தரையை அடைந்ததும், “முழு மோசம் போய்விட்டோம். நாம் அஞ்சியது நடந்து விட்டது” என்பதைத் தெரிந்துகொண்டேன். அந்த இயந்திரம் எங்கே போயிற்று என்பதற்கு யாதொரு துப்பும் தெரியவில்லை. இருள் செறிந்து, கருமையாக, அடர்ந்து பின்னிக் கிடந்த புதர்களின் நடுவிலுள்ள அந்த இடம் காலியாகக் கிடந்ததை நான் அருகில் சென்று நேரில் பார்த்தபோது, எனக்கு மயக்கமாக வந்தது. என் தலை சுற்றிற்று; மனம் பதறி, என் கைகால்கள் சில்லிட்டுப் போயின. அதை ஏதோ சின்னஞ் சிறிய மூலையில் ஒளித்து வைத்திருக்கக்கூடும் என்று நினைத்தவனைப் போல, அந்த இடத்தைச் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டே, எங்கும் தலைதெறிக்க ஓடினேன். பிறகு, என் கைகளால் என் தலைமயிரைப் பற்றினேன்; பிய்த்துக் கொண்டேன்; விறைத்துக் கட்டைபோல் நின்றேன். எனக்கு முன்னால், அந்தச் சிங்கப்பெண் உருவம் அதன் வெண்கலப் பீடத்

தின் மீது, கோபுரம்போல் ஓங்கி உயர்ந்து நின்றது. உதித்து எழும் சந்திரனுடைய நிலவொளியில் அது வெண்மையாகவும், பளபளப்பாகவும், குஷ்ட நோயுற்றது போலவும் இருந்தது. நான் அடைந்த திகிலைக் கண்டு அது ஏனெனமாகச் சிரிப்பதுபோல் எனக்குத் தோன்றிற்று.

‘அந்த நாட்டுக் குறுமக்கள் அந்தக் கருவி கெட்டுப் போகலாகாது என்ற கவலையோடு, எனக்காக, எங்கே யாவது அதைப் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருப்பார்கள் என்று நான் நினைக்க இடம் இருந்தால், என் மனத்துச் சற்றே ஆறுதலாக இருந்திருக்கும். ஆனால் அப்படி நினைப்பதற்குச் சற்றும் இடம் இல்லை. அப்படிச் செய்வதற்குத் தேவையான அறிவுத் திறமையோ, உடல் வலிமையோ, அவர்களுக்குக் கிடையாது என்பது எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும். அதனால்தான் எனக்கு அத்துனை திகிலும் மனக் குழப்பமும். அங்கு இருப்பதாக நான் அதுவரை நினைத்திராத ஏதோ ஒரு வகையான சக்தி அங்கே யாருக்கோ இருக்கிறது. என்னுடைய புத்தமைப்பு மாயமாக மறைந்து போனதற்கு அந்தச் சக்தியின் செயலே காரணமாக இருக்க வேண்டும் என்னும் நினைப்பு எனக்குப் பீதியை அளித்தது. வேறு எந்தக் காலத்தைச் சார்ந்த மக்களாவது அதை முற்றும் ஒத்த முழுநிகர்ப் பிரதி ஒன்றை அமைக்கத் தெரிந்து கொண்டிருந்தால் அன்றி, அந்த இயந்திரம் காலப் பரிமாணத்தில் இயங்கிச் சென்றிருக்க முடியாது. இதைப் பற்றி மட்டும்தான் எனக்கு உறுதி இருந்தது. அதன் நெம்புகோல்கள் அதில் ஒரு தனி முறையில் பொறுத்தப் பட்டிருந்தன. எப்படி என்பதை உங்களுக்கு வேறொரு சமயம் விளக்கிக் காட்டுகிறேன். ஆகையால், நான் அவைகளைக் கழற்றி எடுத்துவிட்ட பின்பு, வேறு ஒருவரும் அவைகளில் எவ்விதமான குறும்புத்தனமும் செய்ய வழியில்லை. அது அங்கிருந்து இயங்கியது காலப் பரிமாணத்தில் இல்லை என்றால், இடம் என்பதின் பரிமாணங்களில்தான் அது இயங்கியிருக்க வேண்டும். அங்குதான் அது ஒளிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். அப்படியானால், அது எங்கே போயிருக்க முடியும்?

‘அப்போது எனக்கு ஏதோ ஒருவகை வெறி பிடித்திருக்க வேண்டும் என்றே நினைக்கிறேன். அந்தச் சிங்கப் பெண் உருவத்தைச் சுற்றி, நாற்புறமும் அந்த நிலவொளி வீச, சூழநின்ற புதர்களில் நுழைந்து, இங்கும் அங்கும், உள்ளும் புறமுமாக, நான் தலைதெறிக்க ஓடியது எனக்கு நினைவிருக்கிறது. அப்போது அங்கிருந்து ஏதோ ஒரு சிறிய வெண்ணிறமான பிராணி என்னைக் கண்டு திடுக்கிட்டு ஓடிற்று. அந்த மங்கிய வெளிச்சத்தில், அது ஒரு சிறிய மாகை இருக்கலாம் என்று நினைத்தேன். அந்த இரவில், நெடுநேரம் சென்ற பின்னும், என்னுடைய வெறி தீரவில்லை. அப்போது என்னுடைய காதுகளை இறுக மூடிக்கொண்டு, கைமுட்டிகளால் அந்தப் புதர்களைத் தாக்கியதும், அதனால், ஓடிந்த கிளைகளின் முனைகள் என்னுடைய விரல் கணுக்களின் வெளிப்புறத்தைக் கீறியதும், அவற்றிலிருந்து இரத்தம் வழிந்ததும், எல்லாம் எனக்கு நன்றாக நினைவிருக்கின்றன. அப்போது என் மனம் அடைந்திருந்த வேதனையால் நான் விம்மி விம்மி அழுதேன்; பலவாறு அலற்றிப் புலம்பினேன். அந்தப் பெரிய கல்—கட்டடத்தை நோக்கிச் சென்றேன். அதன் பெரிய மைய மண்டபம் இருண்டும், ஒலி அடங்கியும் கிடந்தது. மேடுபள்ளமாக இருந்த அதன் தரையில், நான் சறுக்கி இடறி விழுந்தேன். என் கால் எலும்பு ஓடியத் தெரிந்தது. ஒரு தீக்குச்சியைக் கொளுத்தி, அங்கு இடப்பட்டிருந்த, தூசிபடிந்த திரைகளைத் தள்ளிக்கொண்டு—அவற்றைப் பற்றித்தான் உங்களுக்குச் சொல்லியிருக்கிறேனே—அப்பால் சென்றேன்.

‘அங்கே மற்றொரு பெரிய மண்டபம் இருக்கக் கண்டேன். அங்கு திண்டுகளும் மெத்தைகளும் நிறையப் போடப்பட்டிருந்தன. அவற்றின் மீது அந்தக் குறுமக்களில் இருபது பேர்போல் படுத்துத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். எங்கும் அமைதி சூழ்ந்திருந்தது. அப்போது இருளின் ஊடாக, திடீரென்று, தெளிவில்லா அலற்று ஒலிகளை இயற்றிக் கொண்டும், சடசட என்ற ஓசையோடுச் சட்டென்று கண்ணைக் கூசும் சுடர்ஒளி வீசிய தீக்குச்சியை ஏற்றிக்கொண்டும், இரண்டாவது முறை, அவர்களின் முன்னே நான் தோன்றியது அவர்களுக்கு மிக்க வியப்பாக இருந்திருக்கும் என்பதில் ஐயம் இல்லை. அவர்களுக்கு என்னுடைய தீக்குச்சிகளைப் பற்றிய நினைவே இருந்திராது.

“என்னுடைய காலயந்திரம் எங்கே?” என்று சிறினைன் நான். கோபித்துக்கொண்ட குழந்தை கத்துவதுபோலக் கத்தினேன். என் கைகளால் அவர்களைப் பிடித்துக் குலுக்கினேன்; ஒருவரோடு ஒருவரை மோதினேன். என்னுடைய நடத்தை அவர்களுக்கு மிகவும் விசித்திரமாகவும், சற்றும் விளங்காமலும் இருந்திருக்க வேண்டும். அவர்களில் சிலர் என்னைப்பார்த்துச் சிரித்தார்கள். ஆனால், பெரும்பாலோருடைய முகத்தில் பேரச்சமே குடி கொண்டிருக்கக் கண்டேன். என்னைச் சூழ அவர்கள் அப்படி நின்று கொண்டிருந்தபொழுது, நான் செய்யக் கூடிய முட்டாள்தனங்களில் எல்லாம் எது பெரிய முட்டாள்தனம் என்றால், அந்த வேளையில், அவர்களுடைய மனத்தில் அச்சம் என்னும் உணர்ச்சியை மீண்டும் எழுச் செய்வது தான் என்று தோன்றிற்று. ஏனென்றால், அவர்கள் பகல் பொழுதில் நடந்து கொண்டதைப் பார்த்தால், அச்சம் என்னும் உணர்ச்சியே அவர்களுக்கு முற்றும் மறைந்த போயிருக்கவேண்டும் என்று தோன்றிற்று.

‘சட்டென்று, அந்தத் தீக்குச்சியைக் கீழே எறிந்தேன். வெளியே ஓடினேன். போகும் வழியில் குறுக்கே நின்ற ஒருவன்மீது முட்டிக் கொண்டேன். அவன் கீழே விழுந்தான். பிறகு, அங்கிருந்து அந்தப் பெரிய சாப்பாட்டு அறையின் ஊடாகத் தட்டித் தடுமாறிச் சென்றேன். வெளியே வீசிய நிலவொளியில் வந்து நின்றேன். உள்ளே யிருந்து அவர்களின் அச்சக் குரல்கள் என் காதில் வந்து விழுந்தன. அவர்களுடைய சிறிய அடிகள் இங்கும் அங்கும் ஓடுவதும், தடுக்கித் தடுமாறுவதும், என் காதில் பட்டன. அன்று சந்திரன் வானத்தில் ஏற ஏற, நான் என்ன எல்லாம் செய்தேன் என்பது இப்பொழுது என்னைவுக்கு வரவில்லை. நான் சிறிதும் எதிர்பாராதபடி, அந்தப் பெரு நஷ்டம் எனக்குத் திடீரென்று ஏற்பட்டதால், எனக்கு அப்படிப் பைத்தியம் பிடித்திருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். நான் அதுவரை பழகி வந்த நம் மக்களோடும், நம் இனத்தாரோடும் இனிச் சேர்ந்திருக்க வழியில்லாமல், கத்தரித்து விடப்பட்டதை நினைத்து நினைத்து ஏங்கினேன். முன் பின் தெரியாத ஒரு புது உலகத்தில் ஒரு மிருகம் தனிமையாக அகப்பட்டுக் கொண்டால் அது எப்படித் திண்டாடுமோ அப்படித்தான் நானும் அன்று திண்டாடி

னேன். நான் இங்கும் அங்கும் அலைந்து, புலம்பிப் பிதற்றி யிருக்க வேண்டும். கடவுளையும் விதியையும் நொந்து, கதறிக் கத்தியிருக்க வேண்டும். தீராத நெடிய இரவும், அப்போதுள்ள என் கையற்ற நிலையும், குறையக் குறைய, என்னால் தாங்க முடியாத, பயங்கரமான களைப்பு எனக்கு மேலிட்டது நினைவிருக்கிறது. 'இந்த இடத்தில் அந்த இயந்திரத்தை ஒளித்திருக்கவே முடியாது' என்று எந்த இடத்தையும் ஒதுக்காமல், ஒவ்வொரு இடத்திலும், நான் தேடித் தேடிப் பார்த்ததும் நினைவிருக்கிறது. நில வொளியில் தெரிந்த பாவம் கட்டடங்நிலையில் எங்கும் தடவித் தடவிப் பார்த்தும்; அவற்றின் நடுவே நிழலிட்டுக் காரிருள் படிந்திருந்த இடங்களில் பதுங்கிக் கிடந்த விசித்திரமான பிராணிகளின்மீது என் கைகள் பட்டதும்; கடைசியாக, அந்தச் சிங்கப்பெண் உருவத்தின் அருகில் வந்து தரையில் படுத்ததும்; என் மனத்தை நிறைத்த ஆற்றொணுத் துயரத்தோடு என் துரப்பாக்கியத்தை நொந்து அழுததும்;—எல்லாம் எனக்கு நினைவிருக்கிறது. என்னுடைய தீராத துயரம்தான் அன்று அங்கு எனக்குத் துணை. அப்போது என்னுடன் இருந்தது அது ஒன்றுதான். பிறகு, நான் தூங்கிவிட்டேன். நான் விழித்த பொழுது, நன்றாக விடிந்து, பகல் வேளை வந்துவிட்டது. அந்தப் புல்லாந்தரையில் என் கைக்கு எட்டும் தூரத்தில், இரண்டு குருவிகள் என்னைச் சுற்றிச் சுற்றி, துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டிருந்தன.

அப்போது அலர்ந்த காலை வேளையில் மெல்ல எழுந்து உட்கார்ந்தேன். நான் எப்படி அங்கே வந்து சேர்ந்தேன் என்பதையும், மீளாத துயரக் கடலில் ஆழ்ந்தவனைப்போல் தீராக் கவலை என்னை எப்படிப் பற்றியது என்பதையும் நினைத்துப் பார்க்க முயன்றேன். பிறகு, ஒவ்வொருக, எல்லாம் என் மனத்தில் தெளிவாகத் தோன்றத் தொடங்கின. எங்கும் ஒன்றுபோலப் படர்ந்து, யாவற் றையும் தெளிவாகக் காட்டி, அறிவைத் தூண்டும் பகல் வேளையில், நான் அப்போது இருந்த நிலையின் தன்மையை, உள்ளதை உள்ளபடி, நேருக்கு நேரே, பார்க்க முடிந்தது. முந்திய இரவில் வெளிப்பட்ட என்னுடைய அடங்காத வெறி எவ்வளவு முட்டாள்தனமானது, எத்துணை காட்டு மிராண்டித் தனமானது என்பதைக் கண்டேன். என்னோடு

நானே வழக்காடினேன். “மிகவும் மோசமான நிலை ஏற்பட்டு விட்டது என்றால் நீ நினைக்கிறாய்? அந்த இயந்திரம் கெட்டுப்போய் விட்டது என்றோ, ஒருவேளை அழிக்கப் பட்டு விட்டது என்றோ, நினைக்கிறாயா? அப்படியேதான் வைத்துக்கொள். அப்பொழுதும், நீ அமைதியாக இருக்க வேண்டாமா? உனக்குப் பொறுமை வேண்டாமா? இந்த மக்களின் இயல்புகளை எல்லாம் அறிந்து, உன்னுடைய உடைமை எப்படி கெட்டுப் போயிற்று என்பதைத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்வதுதானே உன்னுடைய அறிவுக்கு ஏற்றது? வேறு பொருள்களையும் ஆயுதங்களையும் பெறுவதற்கு இங்கே ஏதாவது வழி இருக்கிறதா என்று தெரிந்து கொள். அப்படிச் செய்தால், கடைசியில், வேண்டுமானால், நீ மற்றோர் இயந்திரத்தை அமைத்துக்கொள்ள முடியுமே” என்று என்னை நோக்கிச் சொல்லிக்கொண்டேன். அவ்வாறு மற்றோர் இயந்திரத்தை இயற்றுவது ஒன்றுதான் எனக்கு அப்போது வழிவிடக் கூடிய காரியம். அதைத் தவிர வேறு வழி ஒன்றும் கிடையாது. அந்த நம்பிக்கை ஒரு வேளை கைகூடாமல் போனாலும் போகலாம். ஆனால், மனம் உடைந்து தவிப்பதைவிட அது மேல். அதுவும் தவிர, மற்றது எப்படி இருந்தாலும் இருக்கட்டும். நான் அப்போது இருந்த உலகம் அழகு மிக்கது, விசித்திரமானது, அங்கேயே இருந்துவிட்டால் என்ன மோசம்?

‘ஒரு வேளை, அந்த இயந்திரம் கெட்டுப் போகாமல் இருந்தாலும் இருக்கலாம். வேறு எங்கேயாவது, யாராவது அதை எடுத்து வைத்திருக்கலாம். எப்படி இருந்தாலும், நான் அமைதியோடு பொறுமையாக இருக்க வேண்டும். அதை ஒளித்து வைத்திருக்கும் இடத்தைக் கண்டுபிடித்தாக வேண்டும். வலிமையாலோ தந்திரத்தாலோ அதை மீண்டும் பெற்றாக வேண்டும். இந்த எண்ணம் தோன்றியவுடன், நான் சரசர என்று எழுந்து நின்றேன். குளிப்பதற்கு எங்கேயாவது இடம் இருக்கிறதா என்று நாற்புறமும் சுற்றிப் பார்த்தேன். களைப்பு மேலிட்டிருந்தது; உடல், கட்டைபோல் விறைத்துத் தூசி படிந்திருந்தது. அந்தக் காலை வேளையில் புதுமை தனக்கு ஒத்த ஒரு புதுமையை என்னுடைய உடலையும் நாடச் செய்தது. என்னுடைய மனத் தடுமாற்றங்களும் மன எழுச்சிகளும் பொங்கி வழிந்து தீர்ந்துபோய்விட்டன. உண்மையில்,

அப்பொழுது மற்ற காரியங்களையாவது செய்யலாம் என்று புறப்பட்டபோது, முந்திய இரவில், அத்துணை ஆத்திரத்தோடு வெறி பிடித்தவனைப் போல் அல்லவோ நடந்துகொண்டோம் என்று எண்ணி வியப்படைந்தேன். அந்தச் சிறிய புல்லாந்தரையைக் கூர்ந்து கவனித்தேன். அப்போது தற்செயலாகச் சில குறுமக்கள் அங்கே வந்தார்கள். அவர்களை நோக்கி, என் கருத்து விளங்கும்படி, என்னால் இயன்றவரை சாடைகாட்டிக் கேள்வி கேட்டேன். என் நேரத்தைச் சிறிது வீணாக்கியதைத் தவிர, அதனால் வேறொரு பயனும் கிடைக்கவில்லை. அவர்களுள் ஒருவருக்காவது என்னுடைய சாடைகள் விளங்கவில்லை. சிலர் அவற்றைக்கண்டு மண்ணுந்தையைப்போல் விழித்தார்கள். வேறு சிலர், நான் ஏதோ வேடிக்கை செய்வதாக நினைத்து, என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தார்கள். அவர்களுடைய அழகிய சிரித்த முகங்களில் பளிர் என்று ஓர் அறை அறைய வேண்டும் போல் வந்தது. அப்படிச் செய்யாமல் நிறுத்திக்கொள்வது எனக்கு மிகவும் சிரமமாக இருந்தது. அப்படிச் செய்யவேண்டும் என்று நினைத்தது முட்டாள்தனம்தான். ஆனால், அச்சத்தாலும் கண்தலை தெரியாக் கோபத்தாலும் பிறந்த சின வெறி என்னும் பிசாசு, அப்போதும் கட்டுக்கு அடங்காமல் மீறி நின்றது; என்னுடைய மனக் குழப்பத்தை ஒரு சாக்காகக் கொண்டு, என்மீது அதிகாரம் செலுத்திவர முயன்றது. புல்லாந்தரையில் முளைத்திருந்த புல், அதைக் காட்டிலும் நல்ல ஓர் ஆலோசனையை எனக்கு அளித்தது. சிங்கப்பெண் உருவத்தின் பீடத்துக்கும் நான் அங்கே வந்து சேர்ந்த போது தலைகீழாகக் கவிழ்ந்து கிடந்த இயந்திரத்தோடு போராடிய இடத்தில் என் கால் அடிகள் பதிந்திருந்த இடத்துக்கும் சுமாராக நடு மத்தியில், அந்தப் புல்லாந்தரையின்மீது, பள்ளம் விழுந்த வடு ஒன்று கோடுபோல் கீறப்பட்டிருப்பதைக் கண்டேன். அந்த இயந்திரம் அங்கிருந்து இழுத்து அப்புறப்படுத்தப்பட்டது என்பதைக் காட்டும் வேறு சில அடையாளங்களும் அங்கே தென்பட்டன. ஒரு தேவாங்கு அங்கே நடந்திருந்தால், அதன் காலடிகள் எப்படிப் பதிந்திருக்குமோ, அதுபோலப் பதிந்

திருந்த, சிறிய, ஒடுங்கிய விசித்திரக் காலடிகள் சில அங்கே தென்பட்டன. அவை என் கவனத்தைக் கவர்ந்து, அந்தப் பீடத்தை மேலும் கூர்ந்து கவனிக்கச் செய்தன. அது வெண்கலத்தால் செய்தது என்று சொல்லியிருக்கிறேன், அல்லவா? ஆனாலும், அது ஒரே திண்மையான கட்டித் துண்டினால் அமைந்தது அன்று. அதன் இருபுறத்திலும் சட்டங்கள் போடப்பட்டிருந்தன. அந்தச் சட்டங்களின் நடுவே, நுட்பமான சித்திர வேலைப்பாடுகள் செய்யப்பட்ட சில செதுக்குப் பலகைகள் ஆழமாகப் பதிக்கப்பட்டிருந்தன. நான் கிட்டச் சென்று, அந்தச் செதுக்குப் பலகைகளைத் தட்டிப் பார்த்தேன். அந்தப் பீடம் உள்ளீடற்றது போல் ஓசைப்பட்டது. அந்தச் செதுக்குப் பலகைகளை நுட்பமாகக் கவனித்துப் பார்த்தேன். அவற்றைச் சூழ அமைந்திருந்த சட்டங்களோடு அவை ஒன்றி இருக்க வில்லை. இரண்டுக்கும் நடுவில் இடைவெளிகள் இருந்தன. அவற்றுக்குக் கைப்பிடிகளோ பூட்டு வாய்களோ இல்லை என்றாலும், அவை கதவுகளாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றிற்று. உண்மையில் அவை அப்படி இருக்குமானால், உட்புறத்திலிருந்து திறக்கும்படியாக அவை அமைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். அந்தப் பீடத்துக்கு உள்ளே தான் என்னுடைய காலயந்திரம் இருக்கிறது என்பதைப் பற்றி என் மனத்துக்கு அப்போது தெளிவாகத் தெரிந்துவிட்டது. அப்படி ஊகிப்பதற்கு அதிக மூளைத்திறன் வேண்டியதில்லை. ஆனால், அது அங்கே எப்படிப் போய்ச் சேர்ந்தது? அது வேறொரு பிரச்னை.

‘காவி உடை தரித்த இருவர், அந்தப் புதர்களின் ஊடாக நுழைந்து, அங்கே பூக்கள் பூத்துக் குலுங்கிய சில ஆப்பிள் மரங்களின் அடியே’ என்னை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார்கள். முதலில் அவர்களுடைய தலைகள் மட்டுமே எனக்குத் தெரிந்தன. அவர்களைப் பார்த்துத் திரும்பி, புன்சிரிப்போடு, என் அருகே வரும்படி சாடை செய்து அழைத்தேன். அவர்களும் வந்தார்கள். வந்ததும், அந்த வெண்கலப் பீடத்தைச் சுட்டிக் காட்டி, அதைத் திறக்கவேண்டும் என்று நான் விரும்புவதாக அவர்களிடம்

தெரிவிக்க முயன்றேன். ஆனால், நான் அதை அப்படிச் சுட்டிக் காட்டிய உடனேயே, அவர்கள் நடந்துகொண்டது ஒரு மாதிரியாக இருந்தது. அவர்களுடைய முகம் அப்போது மாறுபட்டதை நான் உங்களுக்கு எப்படி எடுத்துக் கூறப் போகிறேன்? உத்தம குணமுடைய ஒரு பெண்மணியிடம் சென்று, மிகவும் இங்கிதமற்ற அருவருப்பான சாடை செய்தால், அவளுடைய முகம் எப்படிச் சட்டென்று கோணி, மாறுபடுமோ, அப்படி இருந்தது அவர்களுடைய முகத்தில் அப்போது தோன்றிய மாறுபாடு. மிகப்பெரிய அவமதிப்புக்கு உள்ளாக்கப்பட்டவர்களைப் போல், அவர்கள் சட்டென்று முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு அப்பால் போய்விட்டார்கள். அதன்பிறகு, அங்கே பாலொழுகும் அழகிய முகத்தை உடைய சிறுவன் ஒருவன் நிற்கக் கண்டு, அவனிடமும் அதே சாடை செய்யவே, அப்போதும் அதே வகையான விளைவே உண்டாயிற்று. அவன் நடந்துகொண்டதைப் பார்த்ததும், “நான் செய்த தில் நாம் அறியாத தவறு ஏதோ இருக்கிறது” என்று கண்டு, வெட்கம் அடைந்தேன். ஏன் அப்படி நினைக்கத் தோன்றிற்று என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால், எப்படியாவது அந்தக் காலயந்திரத்தை மீண்டும் பெற வேண்டும் என்பதே என் ஆசை—அதுதான் உங்களுக்குத் தெரியுமே. ஆகையால், அவனை நோக்கி, மீண்டும் ஒரு முறை சாடை செய்து பார்த்தேன். மற்றவர்களைப் போலவே, அவனும் முகம் கோணி, திரும்பி, அப்பால் போய்விட்டான். அதைக் கண்டதும், என் கோபம் என்னை மீறிக்கொண்டு வெளிப்பட்டது. மூன்று எட்டில் அவன் அருகில் சென்றேன். அவனுடைய கழுத்தைச் சுற்றித் தளர்ச்சியாகக் கிடந்த அவனுடைய அங்கியைப் பற்றினேன். அந்தச் சிங்கப்பெண் உருவத்தை நோக்கி அவனைக் கரகர என்று இழுக்கத் தொடங்கினேன். அப்போது அவனுடைய முகத்தை விகாரப்படுத்திய கோரமான திகிலையும் அருவருப்பையும் கண்டேன். சட்டென்று அவனைப் பிடித்திருந்த பிடியை விட்டு, போனால் போகட்டும் என்று அவனை விட்டுவிட்டேன்.

‘அப்போதும் நான் அந்த முயற்சியில் தோல்வியுற்றதாக நினைக்கவில்லை; என் மனம் அப்போதும் தளரவில்லை. என்னுடைய கைமுட்டிகளால் அந்தச்

சட்டப் பலகைகளின்மீது டப டப என்று ஓங்கி அடித் தேன். அப்போது அதன் உட்புறத்தில் ஏதோ ஒன்று நகர்வது போன்ற ஓசை என் காதில் பட்டதுபோல் தோன்றிற்று. அது என்ன ஓசை என்று விளக்கிச் சொல்லட்டுமா? அதற்கு உள்ளே இருந்த ஒருவன், தனக்கு வந்த சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டு, தன்னுள்ளே சிரிப்பது போன்ற ஓசை. ஆனால், நான் அப்படி நினைத்தது தவறாகத்தான் இருக்கவேண்டும். பிறகு, அங்குள்ள ஆற்றிலிருந்து பெரிய பாறாங்கல் ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு வந்தேன். அதைக் கொண்டு அந்தப் பூவேலையில் உள்ள ஒரு வளைவை, அது தட்டையாகும் வரை, ஓங்கிப் புடைத்தேன். அதன்மீது படிந்திருந்த பச்சைக் களிம்பு, தகடுத்தகடாகப் பெயர்ந்து, தூள் தூளாக உதிர்ந்தது. மூச்சைப் பிடித்துக்கொண்டு, பட்டப் என்று வெடி போன்ற ஓசை எழு, அதை நான் அடித்தபோது, அந்த ஓசை அதன் இருபுறத்திலும் சுமார் ஒரு மைல் தூரம் வரையாவது கேட்டிருக்கும். அந்தச் சொசூசான குறு மக்களின் காதில் அந்த ஒலி விழுந்திருக்கத்தான் வேண்டும். ஆனால், அப்படி விழுந்தும் ஒன்றும் நடக்கவில்லை. அவர்களில் சிலர் கூட்டமாக அந்த மலைச் சரிவில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் மறைந்திருந்து, கள்ளத் தனமாக என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கடைசியில், நான் செய்த காரியத்தால், என்னுடைய உடல் வெதும்பி, எனக்குக் களைப்பாக இருந்தது. அந்த இடத்தில் ஏதாவது நடக்கப்போகிறதா என்று கவனித்துப் பார்த்தேன். ஆனால், நெடுநேரம் வரை என்னால் பொறுத் திருக்க முடியவில்லை. எனக்கு அத்துணை ஆத்திரமாக இருந்தது. கிழக்கத்திய மக்களைப்போல் மேற்கத்தியான் எவனும் அவ்வளவு நேரம் கொட்டுக் கொட்டென்று கண் விழித்துக் காத்துக் கொண்டிருக்கமாட்டான். நானும் ஒரு மேற்கத்தியான்தானே? ஏதாவது ஒரு பிரச்சினையைத் தீர்க்க வேண்டியிருந்தால், அதோடு ஆண்டுக் கணக்காக என்னால் பாடுபட்டுப் போராட முடியும். ஆனால், இருபத்து நான்கு மணி நேரம், ஒன்றுமே செய்யாமல், சும்மாக் காத்துக் கொண்டிருப்பது—அது வேறு காரியம்.

‘சற்று நேரம் பொறுத்து நான் எழுந்திருந்தேன். யாதொரு உத்தேசமும் இல்லாமல், அந்தப் புதர்களின்

ஊடாக மலையை நோக்கி மீண்டும் நடக்கத் தொடங்கினேன். அப்போது நான் என்னையே நோக்கி, “பொறுமையோடு இரு. அந்த இயந்திரம் உனக்கு மீண்டும் கிடைக்கவேண்டும் என்று நீ ஆசைப்பட்டால், அந்தச் சிங்கப்பெண் உருவத்தின் கிட்டப் போகவே போகாதே. அவர்களுடைய நினைப்பு உன்னுடைய இயந்திரத்தை அப்புறப்படுத்தவேண்டும் என்று இருக்குமானால், அவர்களுடைய வெண்கலப்பலகைகளை நீ தகர்த்து உடைப்பதனால் உனக்கு ஒரு பயனும் விளையப்போவதில்லை. அவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட கருத்து இல்லையானால், நீ வேண்டும் என்று கேட்கும் போது, அவர்கள் அதை உன்னிடம் கொடுத்துவிடுவார்கள். உனக்கு ஒன்றுமே விளங்காதிருக்கும் அத்தனை பொருள்களுக்கும் இடையே, இவ்வகையாக ஒரு புதிரையும் கூடச் சேர்த்துக் கொள்வது ஒன்றுக்கும் உதவாத செயல். உனக்குப் பைத்தியம் பிடிக்க வேண்டும் என்று இருந்தால் இதுவே வழி. நீ இப்போதுள்ள இந்த உலகத்தை நோக்கி நிமிர்ந்து நில். இதன் போக்கைத் தெரிந்துகொள். இதைக் கவனி. இதன் பொருள் இன்னது என்று அவசரப்பட்டு ஒரு முடிவும் செய்யாதே. மனம் பதறாமல் ஐக்கிரதையாக இரு. கடைசியில், இவைகளை எல்லாம் துலக்கும் வழி தானாகவே உனக்குத் தெரிந்துவிடும்.” என்று சொல்லித் தேற்றிக் கொண்டேன். அதன் பிறகு, நான் அப்போது இருந்த நிலையை நினைத்ததும், எனக்குச் சிரிப்பாக வந்தது. எதிர்காலத்துக்கு உள்ளே செல்லவேண்டும் என்று நான் படிப்பிலும்முயற்சியிலும் செலவழித்த ஆண்டுகள் எத்தனை என்று எண்ணிப் பார்த்தேன். இப்போது அந்த நிலையிலிருந்து எப்படியாவது விடுபட்டால் போதும் என்று வந்துவிட்ட ஆத்திரத்தையும் கவலையும் நினைத்துப் பார்த்தேன். ஒருவன் தன்னைத்தானே ஒரு பொறியில் அகப்படுத்திக் கொண்டது போன்றது அப்போதுள்ள என் குழ்நிலை. அந்தப் பொறி நானே செய்தது. மிகச் சிக்கலானது; எளிதில் தப்ப முடியாதது. நான் என்னையே எனனம் செய்வதாக இருந்தபோதிலும், என்னால் அப்படிச் செய்யாமல் இருக்க முடியவில்லை. என்னைப் பார்த்து நான் உரக்கச் சிரித்தேன்.

‘அந்தப் பெரிய அரண்மனையின் உள்ளே சென்றேன். அப்போது, அங்குள்ள குறுமக்கள் என்னைப் பார்க்க மனம் இல்லாமல் ஒதுங்கிப் போனதுபோல் தோன்றிற்று. அந்த நினைப்பு ஆதாரமற்ற வெறும் கற்பனையாக இருக்கலாம்; அல்லது, நான் அந்த வெண்கலக் கதவுகளை உடைத்ததற்கும் அதற்கும் ஏதாவது ஒரு தொடர்பு இருக்கலாம். அவர்கள் என்னை விட்டு ஒதுங்கிப் போக முயல்கிறார்கள் என்பது எனக்கு அநேகமாக நிச்சயம்தான். ஆனால், அதைப் பற்றி நான் கவலைப்பட்டதாகக் காட்டிக் கொள்ளக் கூடாது என்றும், அவர்களைத் துரத்திப் பிடிக்க முயலக் கூடாது என்றும் எச்சரிக்கையாக இருந்தேன். இரண்டொரு நாளில் பழைய நிலை மீண்டும் ஏற்பட்டு விட்டது. அவர்களுடைய மொழியிலே, என்னால் கூடிய மட்டில், முன்னேற்றம் அடைந்து வந்தேன். அதோடு, இங்கும் அங்கும், என்ன என்ன இருக்கின்றன என்று தேடிப் பார்த்து வந்தேன். அவர்களுடைய மொழியில் உள்ள நுட்பங்களை என்னால் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லையோ, அல்லது, அவர்களுடைய மொழிதான் அத்துணை எளிதாக இருந்ததோ, தெரியவில்லை. அந்த மொழியானது அநேகமாக முழுவதும் பொருளைக் குறிக்கும் பெயர்ச் சொற்களாலும் வினைச் சொற்களாலும் அமைந்ததாகத் தோன்றிற்று. அந்த மொழியில் பண்புப் பெயர்கள் உண்டோ இல்லையோ என்னும்படி, மிகக் குறைவு. உருவகம் என்பதே அவர்கள் அறியாதது போலும்; அவர்களுடைய வாக்கியங்கள் எளியவை; இரண்டே இரண்டு சொற்களால் ஆகியவை. மிக எளிய கருத்துக்களைத் தவிர மற்றவைகளை என்னால் அவர்களுக்கு விளக்கவோ, அல்லது, அவர்களிடமிருந்து தெரிந்து கொள்ளவோ, முடியவில்லை. காலயந்திரத்தைப் பற்றியும், சிங்கப்பெண் உருவத்தின் அடிப்புறத்தில் உள்ள வெண்கலக் கதவுகளின் மர்மத்தைப் பற்றியும், என்னால் இயன்ற வரை, என் நினைவின் ஒரு மூலையில் ஒதுக்கிவிடத் தீர்மானித்தேன். நான் படிப்படியாக அங்குள்ளவைகளைத் தெரிந்துகொண்டு வரும்போது, அவ்வறிவு நான் தேடிவந்த அவ் இரண்டுக்கும் வழிகாட்டிகளாக இருக்கும் என்று எண்ணினேன். அப்படி நேரும்வரை, காத்திருப்பது

என்று முடிவு செய்தேன். ஆயினும், என் மனத்தினுள்ளே தோன்றிய ஒரு வகையான உணர்ச்சி நான் வந்து இறங்கிய இடத்திலிருந்து சில மைல் தூரத்துக்கு மேற்படாத ஒரு வட்டத்துக்குள் என்னைக் கட்டிப் பிடித்தது. ஏன் என்பது உங்களுக்கே தெரியும்.

‘என் கண்ணுக்கு எட்டியவரை பார்த்தாய்விட்டது. அந்த உலகில் நான் கண்டவை எல்லாம் டெம்ஸ் நதிப் பள்ளத்தாக்கில் காணப்பட்ட இயற்கைச் செல்வங்களையும் செயற்கைச் செல்வங்களையும் ஒத்திருந்தன. நான் அங்கே எந்த மலையில் ஏறிப் பார்த்தாலும், அதே வகையான பொலிவு பெற்ற அழகிய கட்டடங்கள் எல்லாத் திசையிலும் ஏராளமாக நிற்கக் கண்டேன். அவை எண்ணி றந்த வகையான பொருள்களால், புதுப்புது மாதிரிகைகளில், கட்டப்பட்டிருந்தன. ஆண்டு முழுவதும் பச்சைப் பசேல் என்று அடர்ந்த அதே வகையான புதர்கள் எங்கும் நெருங்கிக் காணப்பட்டன. பூத்துக் குலுங்கிய அதே வகையான மரங்களும், மரங்களைப்போல் உயர்ந்து வளர்ந்திருந்த பெரணிகளும், எங்கும் நின்றன. இங்கும் அங்கும் காணப்பட்ட நீர்த் துறைகள் வெள்ளியைப்போல் ஒளிவீசின. அவற்றிற்கு அப்பால் நிலம் உயர்ந்து, மேலும் கீழுமாகத் தாழ்ந்து உயரும் நில நிற மலைகளாகி, அமைதியான வானத்தின் ஊடே மங்கி மறைந்து போயிற்று. அங்குள்ள ஒரு தனிப்பட்ட அமைப்பு என் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. வட்ட வடிவமான சில கிணறுகள் அங்கே இருந்தன. அவற்றுள் பல மிக்க ஆழம் உள்ளவையாக இருக்கலாம் என்று எனக்குத் தோன்றிற்று. முதலில் மலையின் மேலே ஏறியபொழுது நான் சென்ற பாதையின் அருகில் அவற்றுள் ஒன்று இருக்கக் கண்டேன். மற்றவைகளுக்குப் போலவே அதற்கும் ஒரு வெண்கல விளிம்பு இருந்தது. அந்த விளிம்பில் சித்திர வேலைப்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன. அதன் மேல் இருந்த சிறிய தூபி அதன் மீது மழை பொழியாமல் பாதுகாத்தது. அந்தக் கிணற்றின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டேன். பூமியைச் செங்குத்தாகக் குடைந்த துளையின் உள்ளே குடி

கொண்டிருந்த இருளின் ஊடே உற்று நோக்கினேன். அடியில் நீரின் ஒளியே தென்படவில்லை. ஒரு தீக்குச்சியை ஏற்றிக் காட்டியபோது, அதன் நிழல் ஒன்றும் தென்படவில்லை. ஆனால், அக் கிணறுகளுக்கு உள்ளிருந்து ஒரு வகையான ஓசை கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. டப்-டப்-டப் என்று பெரிய எஞ்சின் ஒன்று வேலை செய்வது போன்ற ஓசை. நான் ஏற்றிய தீக்குச்சிகளின் சுடர் ஆடிய திவிருந்து, அந்தத் துளைகளிலே, மேலிருந்து கீழ் நோக்கி, ஓர் ஒழுங்கான காற்றோட்டம் நிகழ்கிறது என்பது தெரிந்தது மேலும், அந்தக் கிணறு ஒன்றின் தொண்டைக்குள்ளே ஒரு காகிதத் துண்டை எறிந்தேன். அப்போது, அது மெல்ல அசைந்து அசைந்து கீழே விழாமல், வீரென்று என் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் உறிஞ்சப்பட்டு விட்டது.

‘சிறிது நேரம் சென்ற பின், எனக்கு இன்னொன்றும் தெரிந்தது. அந்த மலைச்சரிவுகளிலே இங்கும் அங்கும் உயர்ந்து நின்ற சில கோபுரங்களுக்கும் இந்தக் கிணறுகளுக்கும் ஒரு தொடர்பு இருந்தது என்பதே அது. மிகக் கடுமையாக வெயில் அடித்த நாளில், சூரியன் நெருப்பைப் போல் வாட்டிய கடற்கரை ஓரத்தில், காற்று உதறித் துடிப்பதைப் பார்த்திருக்கிறோம், அல்லவா? அது போன்ற துடிதுடிப்பு அந்தக் கோபுரங்களுக்கு மேலே அடிக்கடிகாணப்பட்டது. இவ் இரண்டையும் ஒன்றாகப் பொருத்தினேன். பூமிக்கு அடியிலுள்ள ஏதோ ஓர் இடத்துக்குக் காற்றோட்டம் ஏற்படுவதற்காக அமைக்கப்பட்ட பெரிய திட்டத்தைச் சார்ந்தவை இவை இரண்டும் என்று என் மனத்துக்குப் பட்டது. அப்படி எதற்காகச் செய்ய வேண்டும் என்பது என்னால் நினைக்க இயலவில்லை. அந்த மக்கள் அமைத்துக் கொண்டிருக்கும் சுகாதார ஏற்பாட்டோடு இது சம்பந்தப்பட்டதாக இருக்கலாம் என்று எனக்கு முதலில் தோன்றிற்று, எடுத்த உடன் அப்படி நினைத்தது முற்றும் தவறு.

‘இங்கே நான் ஒன்றை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். உண்மையாகவே உள்ளதான அந்த எதிர்காலத்தில், அங்குள்ள சாக்கடைகளையும், மணிகளையும், போக்குவரவு வாகனங்களையும், அவற்றைப் போன்ற பிற வசதிகளையும்

பற்றி நான் அங்கு வாழ்ந்த காலம் முழுவதிலும் தெரிந்து கொண்டது மிகக் குறைவு. யுடோப்பியாவைப் பற்றியும் வருங்காலங்களைப் பற்றியும் பலர் கண்ட கனவுகளை—காட்சிகளை—நான் படித்தறிந்திருக்கிறேன். அங்குள்ள சட்டங்களைப் பற்றியும், சமூக ஏற்பாடுகளைப் பற்றியும், இவை போன்ற பிறவற்றைப் பற்றியும், ஏராளமான விவரங்கள் அந்நூல்களில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும். உலகம் முழுவதும் ஒருவனுடைய கற்பனையில் அடங்கி விட்டால், அப்போது, இப்படிப்பட்ட விவரங்களைத் தெரிந்ததுபோல் கூறுவது மிக எளிது. ஆனால் ஓர் இடத்தில் நேரில் காணக் கிடக்கும் உண்மைகளின் நடுவே உண்மையாகவே பயணம் செய்யும் ஒரு பிரயாணிக்கு அவைகள் எல்லாம் எளிதில் அகப்படமாட்டா. மத்திய ஆப்பிரிக்காவிலிருந்து ஒரு நீகிரோவன் புறப்பட்டு, புதிதாக லண்டன் நகருக்கு வருகிறான் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அவன் அந்நகரைப் பற்றித் தன்னுடைய இனத்தாருக்கு எடுத்துச் சொல்லக்கூடிய கதை எப்படி இருக்கும்? நினைத்துப் பாருங்கள். ரயில்வே கம்பெனிகளைப் பற்றியோ, சமூக இயக்கங்கள், டெலிபோன் கம்பிகள், தந்திக் கம்பிகள், 'பார்சல்'களை வீட்டில் கொண்டு கொடுக்கும் கம்பெனிகள், தபால்-பணச்சீட்டு, முதலியவற்றைப் பற்றியோ எல்லாம் அவனுக்கு என்ன தெரிய முடியும்? ஆனால், அவன் நம்மைக் கேட்டிருந்தால், நாம் அவற்றைப் பற்றி எல்லாம் அவனுக்கு விளக்கத் தயாராக இருந்திருப்போம், அல்லவா? இந்நாட்டுக்குப் பயணம் செய்திராத தன்னுடைய நண்பனுக்கு தனக்குத் தெரிந்தவைகளை எவ்வளவு மட்டுக்கு விளங்கும்படியோ, நம்பும்படியோ, அவனால் சொல்ல முடியும்? இந்தக்

யுடோப்பியா - Utopia. (ஸர் தாமஸ் மோர் என்பவரின் கற்பனையாக உள்ள ஒரு தீவு. சட்டம், அரசியல் முதலிய வாழ்க்கைத் துறைகள் எல்லாவற்றிலும் நிரம்பி நன்னிலை உடையது.)

ரயில்வே கம்பெனி - Railway company. டெலிபோன் - Telephone. பார்சல் - parcel. தபால்-பணச்சீட்டு - postal-order.

காலத்தில் வாழும் மக்களில் ஒரு நீகிரோவனுக்கும் ஒரு வெள்ளைக்காரனுக்கும் இடையே உள்ள வித்தியாசம் எவ்வளவு குறைவு என்பதையும், எனக்கும் அந்தப் பொற்காலத்தில் வாழ்ந்தவர்களுக்கும் இடையே உள்ள வித்தியாசம் எவ்வளவு அதிகம் என்பதையும், நினைத்துப் பாருங்கள். அங்கே என்னுடைய சுக வாழ்வுக்கு உதவிய பலவகை வசதிகள் இருந்தன. அவற்றை நான் நேரில் காணாத போதிலும், அலை அங்கே இருப்பதை உணர்ந்தேன். ஆனால், அங்குள்ள வாழ்க்கையானது ஏதோ ஒரு வகையான தான்—இயங்கு முறையில் அமைக்கப் பட்டிருந்தது என்று பொதுவாக எனக்குத் தோன்றிற்று. அத்தகைய உணர்ச்சியைத் தெரிவிப்பதைத் தவிர, எனக்கும் அக்கால மனிதருக்கும் இடையே உள்ள வித்தியாசத்தைப் பற்றி நான், உங்களுடைய மனத்தில் படும்படி, சொல்லக் கூடியது மிக மிகச் சிறிதேயாகும்.

‘உதாரணமாக, இறந்தவர்களை அடக்கம் செய்வதை எடுத்துக் கொள்ளுவோம். அங்கே சுடுகாடுகளோ அல்லது சமாதிகளோ இருந்தன என்பதைக் காட்டும் அறிகுறி எதுவும் எனக்குத் தென்படவில்லை. ஆனால், நான் தேடிப் பார்த்த இடங்களுக்கு அப்பால் வேறு எங்கே யாவது கல்லறைகளோ அல்லது சுடுகாடுகளோ ஒருவேளை இருந்தாலும் இருக்கலாம். இத்தகைய கேள்வி நானாகவே நினைத்துப் பார்த்து, என்னையே கேட்டுக் கொண்டதே தவிர வேறு இல்லை. இதைப்பற்றி எனக்கு அறிந்து கொள்ள அவா இருந்தது. ஆனால் முதலில் விடை கிடைக்க வில்லை. அதனால் என் மனம் குழம்பிற்று. நான் அதோடு வேறு ஒன்றையும் கவனிக்க நேர்ந்தது, அது என் மனத்தை இன்னும் அதிகமாகக் குழப்பிற்று. அந்த மக்களிடையே வயது முதிர்ந்தவர்களோ, வலிமை இழந்து தளர்ச்சியடைந்தவர்களோ, காணப்படவில்லை.

‘அங்கே தானியங்கு நாகரீகம் ஒன்று இருந்ததாகவும், அதன் நடு சீர்குலைந்துவரும் மனித இனம் வாழ்ந்ததாகவும், நான் முதலில் கொண்ட கொள்கைகள், எனக்கு

தான்—இயங்கு-automatic. சுடுகாடுகள்-crematoria. சமாதி-tomb. கல்லறை, cemetary.

அப்போது திருப்தியாக இருந்தன. ஆனால் அந்தத் திருப்தி நெடுநாள் நீடித்து நிற்கவில்லை. ஆயினும், அதைப் பற்றி வேறு எந்த வகையாகவும் நினைக்க முடியவில்லை, ஏன் என்று கேளுங்கள். நான் உள்ளே சென்று பார்த்த பெரிய அரண்மனைகள் எல்லாம், வெறும் வாழிடங்களாகவோ, அல்லது பெரும் சாப்பாட்டு அறைகளாகவோ, அல்லது சயன அறைகளாகவோதாம் இருந்தன. அங்கே நான் எவ்வளவோ தேடியும், இயந்திரங்களையோ அல்லது எவ்விதமான கருவிகளையோ, காணவில்லை. அந்த மக்கள் உடலுக்கு இதமாயும் கண்ணுக்கு அழகாகவும் உள்ள துணிகளால் செய்த உடைகளை அணிந்திருந்தார்கள். அவைகளை அவ்வப்போது மாற்றியாகவேண்டும். அவர்கள் தங்களுடைய கால்களில் அணிந்திருந்த செருப்புக்கள், சிறந்த வேலைப்பாடு அமைந்தவையாக இல்லாவிட்டாலும் கூட, அவற்றில் சிக்கலான உலோகவேலை செய்யப்பட்டிருந்தது. அப்படிப்பட்ட பொருள்களைச் செய்வதற்கு ஏதாவது ஒரு வழி இருக்கவேண்டும். அந்தக் குறு மக்களுக்கோ எந்த அற்பப்பொருளையும் இயற்றுவதற்கான திறமை ஒரு சிறிதும் இல்லை. அங்கே கடைகள் இல்லை; வேலைக் கூடங்கள் இல்லை; அயல் நாடுகளிலிருந்து பொருள்களை இறக்குமதி செய்த அடையாளங்கள் இல்லை. அவர்கள் உடலை அலைத்துக் கொள்ளாமல் மெல்லென விளையாடுவதிலும், ஆற்றில் குளிப்பதிலும், பாதி விளையாட்டாகவே காதல் புரிவதிலும், பழங்களை உண்பதிலும், உறங்குவதிலுமே, தங்கள் வாழ்நாள் முழுவதையும் செலவழித்து வந்தார்கள். காரியங்கள் எல்லாம் அங்கே எப்படி நடத்தி வைக்கப்பட்டன என்பதை என்னால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

‘அதையும் தவிர, காலயந்திரத்துக்கு நிகழ்ந்ததையும் பாருங்கள். அந்த வெண்ணிறமான சிங்கப் பெண் உருவத்தின் உள்ளீடற்ற பீடத்துக்குள்ளே ஏதோ ஒன்று—அது இன்னது என்று தெரியவில்லை—அதை இழுத்துச் சென்று விட்டது, ஏன்? நான் தலைவெடிக்க ஆலோசித்துப் பார்த்தும், எத்தனையோ மணி நேரம் கற்பனை செய்தும், அது என்னவாக இருக்கக் கூடும் என்று தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. நீரற்ற அந்தக் கிணறுகளைப் பற்றி என்ன

நினைப்பது? காற்றை உதறித் துடிக்கச் செய்த அந்தத் தூண்களைப் பற்றி என்ன நினைப்பது? அவற்றைக் துலக்கக் கூடிய துப்பு ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை என்ற உணர்ச்சியே எனக்கு இருந்தது. எனக்கு என்ன தோன்றிற்று என்றால்,—அதை நான் எப்படிச் சொல்லட்டும்? உங்களுக்கு ஒரு பழைய சாசனம் கிடைக்கிறது என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அதில் இங்கும் அங்கும் பலவாக்கியங்கள் தெளிவாக ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அதற்கு இடையே, உங்களுக்குத் தெரியவே தெரியாத சில சொற்களும் கூட எழுத்துக் களும் கூட அவற்றின் இடையே செருகிக் கிடக்கின்றன. அப்படி இருந்தால், உங்களால் என்ன செய்ய முடியும்? புரிந்ததா? நான் அங்கே போய்ச் சேர்ந்த மூன்றாம் நாளில், 802701-ஆம் ஆண்டு எனக்கு அளித்த தோற்றம் அப்படித் தான் இருந்தது.

‘அன்று, நான் ஒருத்தியை நட்பாகப் பெற்றேன்—அது ஒரு விசித்திரமான நட்பு. ஆற்றில் ஆழம் அதிகம் இல்லாத நீர்த்துறையில் அந்தக் குறுமக்களில் சிலர் நீந்திக் குளித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அதை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது அவர்களுள் ஒருத்திக்குக் கைமுடக்கிச் சோர்ந்து போய்விட்டது. அவளை ஆறு இழுத்துக் கொண்டு போகத் தொடங்கிற்று. ஆற்றின் நீரோட்டம் சற்றே வேகமாகத்தான் இருந்தது. ஆனால், சுமாராக நீந்தத் தெரிந்தவனுக்கும் அதில் நீந்துவது சிரமமாக இருந்திராது. தங்களுடைய கண்ணெதிரே நீரில் மூழ்கி இறக்கும் தறுவாயை அடைந்து, பலவீனமாகக் கதறும் அந்தச் சிறுமியை ஆற்றுப் போக்கிலிருந்து காப்பாற்ற அங்குள்ளவர்களில் ஒருவராவது, ஒரு சிறிதும் முயலவில்லை. அந்த மக்களின் விசித்திரமான குறைபாட்டை உங்களுக்கு உணர்த்துவதற்கு, இது ஒரு நல்ல உதாரணம் ஆகும். அந்த ஆபத்தை, நான் கண்டவுடன், சட்டென்று என்னுடைய துணிகளைக் கழற்றி எறிந்தேன். ஆற்றுப் போக்கில் சற்றே கீழுள்ள இடத்தை அடைந்து, அங்கே நீரில் இறங்கி, இடுப்பு ஆழத்தில் நடந்து சென்

றேன். அந்தப் பேதைச் சிறுமியைப் பிடித்துத் தூக்கி, பத்திரமாகக் கரையில் கொண்டுவந்து சேர்த்தேன். சில் விட்டுப் போயிருந்த அவளுடைய சிறிய கைகால்களைச் சற்றே தேய்த்ததும், அவளுக்கு விரைவில் மயக்கம் தெளிந்துவிட்டது. அவளை அங்கே விட்டுவிட்டு அப்பால் போவதற்குமுன், அவளுடைய உடல்நிலை முற்றும் சரியாகி விட்டது என்று தெரிந்து மகிழ்ச்சியடைந்தேன். அவளுடைய இனத்தைச் சேர்ந்த மக்களைப்பற்றி நான் மேன்மேலும் இழிவாக நினைந்துவந்தபடியால், அவள் என் மீது நன்றி உடையவளாக இருப்பாள் என்று நான் சிறிதும் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆனால், நான் அப்படி நினைத்தது தவறு. இது நிகழ்ந்தது ஒரு நாள் காலை. அன்று மாலையில், நான் எங்கே எல்லாமோ திரிந்துவிட்டு, என்னுடைய இருப்பிடத்துக்குத் திரும்பி வந்து கொண்டிருக்கும்பொழுது, அந்தச் சிறுமியைக் கண்டேன்—நான் கண்டது அவள்தான் என்று நினைக்கிறேன். அவள் என்னைக் கண்டதும், மகிழ்ச்சியோடு கூச்சலிட்டு, என்னை வரவேற்றாள். ஒரு பெரிய பூமாலையை எனக்குப் போட்டாள். எனக்காகவே, எனக்கென்று மட்டுமே, அது தொடுக்கப் பட்டதாகத் தோன்றிற்று. அந்தச் செயல் என்னுடைய உள்ளத்தில் பற்றி, என்னுடைய நல்உணர்ச்சிகளைத் தூண்டிற்று. ஒருவேளை, நான் அங்கே திக்கற்றவனாகவும், யாதொரு துணையும் இல்லாதவனாகவும், இருக்கிறேன் என்று அவள் என்மீது இரக்கம் கொண்டிருக்கலாம். என்னுடைய வருத்தத்தை மாற்றுவதற்காக அப்படிச் செய்திருக்கலாம். அது எப்படி இருந்தாலும், அவள் எனக்கு அளித்த நன்கொடையை நான் பாராட்டினேன். என்னுடைய மகிழ்ச்சியை அவளுக்குத் தெரிவிக்க முயன்றேன். அங்கே கல்லால் கட்டிய, கொடி படர்ந்த, ஒரு சிறிய பந்தலின் கீழே நாங்கள் இருவரும் ஒன்றாக உட்கார்ந்து கொண்டோம். ஒருவரோடு ஒருவர் பேச முயன்றோம். பேச்சில் பெரும் பகுதி புன்சிரிப்பாகவே இருந்தது. அந்தச்சிறுமி என்னிடம் அன்பாக நடந்து கொண்டபோது. ஒரு குழந்தை என்னிடம் வந்து அன்பு காட்டியிருந்தால் எவ்வகையாக இருக்குமோ அதே வகையான மனநிலைதான் எனக்கு அப்போது ஏற்பட்டது. பூவைப் பறித்து,

ஒருவருக் கொருவர் பரிமாறிக் கொண்டோம். என்னுடைய கைகளை அவள் முத்தமிட்டாள். அவளுடைய கைகளையும் நான் மறு முத்தமிட்டேன். பிறகு, அவளோடு பேச முயன்றேன், அவளுடைய பெயர் வீனா. அதன் பொருள் என்ன என்று எனக்கு விளங்கவில்லை. ஆனாலும், அந்தப் பெயர் அவளுக்கு பொருத்தமானது என்று எனக்குத் தோன்றிற்று. ஏன் என்று என்னால் சொல்ல முடியவில்லை. எங்கள் விசித் திரமான நட்புத் தொடங்கியது இவ்வாறுதான். அது சரியாக ஒரு வாரமே நீடித்திருந்தது. பிறகு, முடிந்தது— எப்படி என்று பின்னால் சொல்லுகிறேன்.

‘அவள் ஒரு குழந்தையைப் போலவே இருந்தாள்; குழந்தைத் தனமாகவே நடந்துகொண்டாள். எப்பொழுதும் என்னோடு கூடவே இருக்கவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டாள். நான் போன இடம் எங்கும் என் பின்னோடு வர முயன்றான். நாள், அடுத்த தடவை வெளியே சென்று எங்கும் திரிந்து, சுற்றிப் பார்க்கச் சென்றபோது, அவள் என்னோடு வந்ததால் களைப்படைந்து சோர்ந்து போனாள். அன்று கடைசியாக, அவளை நான் தனியே விட்டுவிட்டுப் போகவேண்டியிருந்தது. அவள் களைப்பு மிகுதியால் தினக் குரலில் என்னைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டே இருந்தாள். அதைக் கண்டு, எனக்கு மிகவும் வருத்தமாக இருந்தது. ஆனால், அந்த உலகத்தின் சிக்கல்களை நான் நன்கு தெரிந்து கொள்ளவேண்டியிருந்தது. “எதிர்காலத்துக்குள் நான் வந்து அடைந்ததன் நோக்கம் ஒரு சிறுமியோடு விளையாட்டுக் காதல் பேச்சைப் பேசுவதற்காக அன்று” என்று என் மனத்துக்கு நானே சொல்லிக் கொண்டேன். ஆயினும், நான் அவளை விட்டுவந்தபோது அவள் அடைந்த துன்பம் மிகவும் அதிகமாக இருந்தது. தன்னை விட்டுப் பிரியலாகாது என்று அவள் என்னோடு வாதாடிய முறை சில வேளைகளில் வெறி கொண்டதுபோல் தோன்றிற்று. மொத்தமாகப் பார்க்கும்போது, அவள் என் மீது காட்டிய விசுவாசத்தினால் எனக்கு எவ்வளவு இன்பம் உண்டாயிற்றோ அவ்வளவு துன்பமும் உண்டாயிற்று. அப்படியிருந்தபோதிலும், அவள் என் மனத்துக்கு மிகவும் ஆறுதல் அளித்து வந்தாள். ஆனால் நான் அவ்வாறு

தேற்றம் அடைந்தது ஏன் என்று என்னால் சொல்ல முடியவில்லை. அவள் என்னை விட்டுப் பிரியாமல் என்னோடு ஒட்டிக்கொண்டது வெறும் குழந்தைத் தனமான அன்பே தவிர வேறு இல்லை என்றுதான் நான் நினைத்தேன். நான் அவளை விட்டுக் கடைசியாகப் பிரிந்தபோது அவளை எத்துணை பெருந்துயரத்துக்கு உள்ளாக்கினேன் என்பதை—அதை வேறு எவ்விதமாகவும் ஈடு செய்ய முடியாமல் போன பின்னே—நான் தெளிவாக அறிந்து கொண்டேன். அவள் மீது எனக்கு எத்துணை அன்பு இருந்தது என்பதையும்—அதை வேறு எவ்விதமாகவும் ஈடு செய்ய முடியாமல் போன பின்னே—நான் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டேன் சின்னஞ்சிறு பொம்மையைப் போன்ற அந்தச் சிறுமி என் மீது பிரியம் உடையவளாகத் தோன்றினாள். தனக்கு என் மீது உள்ள அன்பைத் தன்னுடைய புன்மையான, பயனற்ற முறையில் காட்டினாள். ஆதலால், நான் அந்த வெண்ணிறமான சிங்கப்பெண் உருவத்தின் அருகில் திரும்பி வரும்போதெல்லாம், “நாம் நம் வீட்டிற்குத் திரும்பி வருகிறோம்” என்னும் உணர்ச்சியைப் பெற்றேன். நான் ஒவ்வொரு நாளும் அந்தப் பக்கத்திலுள்ள மலை உச்சியை அடைந்து, வீட்டின் புறமாகத் திரும்பும்போது எல்லாம், வெண்ணிறமும் பசும் பொன்னும் கலந்த தூய ஆடையை உடுத்த அவளுடைய சின்னஞ்சிறு வடிவம் எங்கேயாவது தெரிகிறதா என்று தேடிப் பார்ப்பது வழக்கமாகிவிட்டது.

‘அச்சமானது உலகத்தை விட்டு இன்னும் முற்றும் நீங்கவில்லை என்பதை அவளிடமிருந்துதான் நான் தெரிந்து கொண்டேன். பகல் வேளையில் அவளுக்குச் சிறிதும் அச்சமே இல்லை. அவளுக்கு என் மீது ஒரு தனிப்பட்ட முழு நம்பிக்கை இருந்தது. ஒரு சமயம் நான் ஓர் அசட்டுக் காரியம் செய்தேன். என் முகத்தைக் கோரமாகச் சுழித்து, அவளை அச்சுறுத்த முயன்றேன். அவள் அதைப் பொருட்படுத்தவே இல்லை. என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். சிறிதும் அஞ்சவே இல்லை. ஆனால், அவளுக்கு இருட்டைக் கண்டால் பீதி; நிழலைக் கண்டால் திகில்; கரிய பொருள்களைக் கண்டால் பயம். இருள் ஒன்றே அவளை மருளச் செய்தது. அந்த உணர்ச்சி மிகவும் ஆழமானது;

தனிப்பட்ட தன்மை உடையது. அதைக் கண்டதும் நான் பல விஷயங்களைப் பற்றிச் சிந்திக்கவும், கூர்ந்து கவனிக்கவும் தொடங்கினேன். அப்போது பல விஷயங்கள் எனக்குத் தெரியவந்தன. இருட்டத் தொடங்கியதும், அந்தக் குறுமக்கள் பெரிய மாளிகைகளிலே ஒன்றாகத் திரண்டார்கள்; மந்தை மந்தையாகப் படுத்துத் தூங்கினார்கள். விளக்கை ஏந்தி வராமல், அவர்கள் இருந்த இடத்தில் யாராவது ஒருவன் புகுந்தால், அவர்கள் குழப்பம் அடைந்து, நடுநடுங்கிப் போவார்கள். இருட்டிய பிறகு, அவர்களில் ஒருவரையாவது வீட்டிற்கு வெளியே நான் கண்டதில்லை. வீட்டிற்குள்ளும் தனிமையாக அவர்கள் உறங்குவதையும் கண்டதில்லை. அப்படி எல்லாம் கண்டும், அந்த அச்சத்திலிருந்து நான் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய படிப்பினையை உணரத் தவறி விட்டேன். அத்துணை முழுமுட்டாளாக இருந்தேன். ஆயினும், நான், கூட்டம் கூட்டமாக உறங்கும் அவர்களை விட்டு ஒதுங்கி, “தனியேதான் உறங்குவேன்” என்று பிடிவாதம் செய்தேன். அப்படிச் செய்வதைக் கண்டு வீனா எவ்வளவோ சஞ்சலம் அடைந்தும், நான் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை.

‘நான் அப்படிச் செய்தது அவளுக்கு மிகவும் கவலையாக இருந்தது. ஆனால், கடைசியில் அவளுக்கு என் மீது இருந்த தனிப்பட்ட அன்பு அவளுடைய அச்சத்தையும் வென்று விட்டது. அவள் என்னோடு நட்பாக இருந்த காலத்தில், ஐந்து இரவுகளில்—எல்லாவற்றிற்கும் கடைசியான இரவு உட்பட—அவள் என்னுடைய கையைத் தலையணையாக வைத்துக்கொண்டு, வெளியே படுத்து உறங்கினாள். அவளைப் பற்றி நினைக்கும் போதும், பேசும் போதும், நான் சொல்ல வந்த கதை எல்லாம் என் நினைவை விட்டு நழுவிவிடும் போல் தோன்றுகிறது. அவளை நான் நீரிவிருந்து காப்பாற்றியதற்கு முந்திய நாள் இரவில் என்று நினைக்கிறேன்,—பலபல என்று விடியும் வேளையில் யாரோ என்னை எழுப்பியது போல் இருந்தது. அன்று இரவு முழுவதும் என்னுடைய மனம் சஞ்சலப் பட்டுக் கொண்டிருந்தது. நான் நீரில் மூழ்கி இறப்பது போலவும்,

கடல் அனிமனிகள் தங்களுடைய மெதுவான கொடிகளாகிய உணர் இழைகளால் என் முகம் முழுவதையும் தடவிப் பார்ப்பது போலவும், மனத்துக்கு வெறுப்பான கெட்ட சொப்பனம் கண்டேன். சட்டென்று விழித்தேன். சாம்பல் நிறமுள்ள ஏதோ ஒரு பிராணி அந்த அறையிலிருந்து அப்பொழுது வெளிப்புறமாக ஓடியது போல் ஓர் உணர்ச்சி பெற்றேன். நான் மறுபடியும் உறங்க முயன்றேன். ஆனால், எனக்கு ஏதோ செய்தது; என் மனம் அமைதி பெறவில்லை. அந்த வேளை எங்கும் மங்கிச் சாம்பல் நிறமாய்க் காணும் வேளை; உலகம் முழுவதும் இருளிலிருந்து வெளிப்பட்டு, வெளிச்சத்தில் மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து வரும் வேளை; எல்லாம் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டு நின்றாலும், நிறமற்றிருக்கும் வேளை; கண்டது எல்லாம் கனவுலகம்போல் தோன்றும் வேளை. நான் எழுந்திருந்தேன். அந்தப் பெரிய மண்டபத்துக்குச் சென்றேன். அங்கிருந்து அந்த அரண்மனையின் முன்னால் உள்ள முற்றத்தில் பாவியிருந்த கற்களின் மீதாக நடந்து சென்றேன். தவிர்க்க முடியாததைத் தவமாகக் கொள்வது போல் நானும் சூர்யோதயத்தைத் தரிசனம் செய்ய நிச்சயித்தேன்.

‘அப்பொழுது சந்திரன் அஸ்தமித்துக் கொண்டிருந்தது. ஒடுங்கி மறையும் நிலவொளியும், அருணோதயத்தின் மங்கி வெளிறிய சிற்றொளியும் ஒன்றாகக் கலந்து, அச்சமுறுத்தும் ஓர் அரை ஒளியாய்த் தோன்றின. புதர்கள் மைக்கறுப்பு; தரை மங்கலான சாம்பல் நிறம்; வானம் நிறமற்றும், வெறிச்சென்றும் இருந்தது. அப்பொழுது அந்த மலையின்மீது ஆவிகளும் பிசாசுகளும் உலவுவதைக் காண்பது போல் எனக்குத் தோன்றிற்று. தனித்தனியே மூன்று முறை, நான் அந்த மலைச்சாரியை உற்றுப் பார்த்த போது, வெண்ணிற உருவங்கள் உலவக் கண்டேன். இரு முறை வாலில்லாக் குரங்கு போன்ற ஒரு வெண்ணிறப் பிராணி தன்னந்தனியாக மலையின்மீது சற்றே வேகமாக ஓடுவதுபோல எனக்குத் தோன்றிற்று. ஒரு தடவை,

கடல் அனிமனி-sea anemone. உணர்-இழை-palp. ஆவி, பிசாசு-ghosts.

அந்தப் பாழடைந்த மாளிகைகளின் அருகில், அவற்றின் ஒரு சிறு கூட்டம் ஏதோ ஒரு கரிய பொருளைச் சுமந்து செல்லக் கண்டேன். அவை அவசரமாக இயங்கின. அவை எங்கே போயின என்பதை நான் கவனிக்கவில்லை. அந்தப் புதர்களின் ஊடே அவை மறைந்ததுபோல் எனக்குத் தோன்றிற்று. அதிகாலைப் பொழுதில் ஒருவர் கண்ணுக்கும் ஒன்றும் தெளிவாகத் தெரியாது. என்பதை நீங்கள் நினைவு வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அந்த வேளையில் எனக்கு உடலில் ஒரு குளிரும், மனத்தில் ஓர் ஐயமும் இருந்தன. அது காலை வேளையில் எழுந்திருந்தால் எல்லோருக்கும் முதலில் அப்படித்தான் இருக்கும் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். ஆகவே, என் கண்ணால் கண்டவைகளை என்னால் நம்ப முடியவில்லை.

‘கிழக்கு வானம் வரவர ஒளி மிகுந்து, பகலொளி தோன்றத் தொடங்கி, உலகெங்கும் உள்ள பொருள்கள் தத்தம் பழைய பிரகாசமான நிறங்களை மீண்டும் பெற்றன அப்போது தோன்றிய காட்சியை நான் ஒவ்வொரு இடமாகக் கூர்ந்து பார்த்தேன். எனக்குத் தோன்றிய அந்த வெண்ணிற உருவங்களைப் பற்றிய எச்சமே அப்போது தெரியவில்லை. “அரைகுறை வெளிச்சம் பிறப் பித்த கற்பனைப் பிராணிகளே அவை. அவைகள் எல்லாம் ஆவிகளாகத்தான் இருக்கவேண்டும்” என்று நினைத்தேன். “அவைகள் எந்த சகாப்த மக்களின் ஆவிகளோ, நமக்குத் தெரியவில்லையே,” என்றேன் நான். ஏனென்றால், கிராண்ட் ஆலன் என்பவர் கூறியிருந்த ஒரு விசித்திரமான எண்ணம் அப்போது என் நினைவுக்கு வந்தது. அந்த எண்ணம் வேடிக்கையானது. “ஒவ்வொரு தலைமுறையில் உள்ளவர்களும் இறந்து இறந்து, தங்கள் ஆவிகளை இங்கே விட்டுவிட்டுப் போவார்களானால், நாளடைவில், உலகத் திலே ஆவிகளின் ஐனத்தொகை மிகவும் நெருக்கமாகத் திரண்டுவிடும்” என்று அவர் சொன்னார். அந்தக் கொள்கையின்படி, இக் காலத்திலிருந்து இன்னும் ஓர் எண்ணூறு ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குப்பின், அவைகளுடைய தொகை கணக்கிட முடியாமல் மிகுந்து விடும். ஆகையால், ஒரே

சமயத்தில் என் கண்ணுக்கு அப்போது நான்கு ஆவிகள் தோன்றியது வியப்பே அன்று. ஆனால், அந்த வேடிக்கையான எண்ணமும் என்னுடைய மனத்துக்குத் திருப்தி அளிக்கவில்லை. அன்று காலைவேளை முழுதும் அந்த உருவங்களைப் பற்றித்தான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். வீனாவுக்கு அப்போது ஆபத்து ஏற்படவே, அவளை அதிலிருந்து மீட்பதிலே என் மனம் சென்றதால் இந்த எண்ணங்கள் என் மனத்திலிருந்து மறைந்துவிட்டன. முதல் முதலில் நான் மிகவும் ஆத்திரமாகக் காலயந்திரத்தைத் தேடத் தொடங்கியபோது திடுக்கிட்டு ஓடிய வெண்ணிறப் பிராணிக்கும், அவைகளுக்கும் ஏதோ ஒரு வகையான தொடர்பு இருப்பதுபோல் என் மனத்தில் தோன்றிற்று. ஆனால், அவற்றுக்குப் பதிலாக என் மனத்தை வீனா என்னைக் களிப்படையச் செய்தாள். ஆயினும்கூட அந்தப் பிராணிகள் என் உயிருக்கு அபாயம் நேரிடும் அளவில் கடுமையாக என் மனத்தை விரைவில் பற்ற வேண்டும் என்பது ஊழ்வினை போலும்.

‘அந்தப் பொற்காலத்தின் வானிலே இப்போதுள்ள நமது வானிலையைக் காட்டிலும் எவ்வளவோ அதிக வெப்பம் உடையதாகக் காணப்பட்டது என்று சொன்னேன் என்று நினைக்கிறேன். அதற்குக் காரணம் என்ன என்பது நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. அக்காலத்திலே சூரியனே அதிக வெப்பமுள்ளதாக மாறியிருக்கலாம். அல்லது, பூமி சூரியனை இன்னும் அருகில் அணுகி வந்திருக்கலாம். எதிர்காலத்தில், ஒரே ஒழுங்கான முறையில், சூரியன் சூளிரந்து வரப் போகிறது என்று பொதுவாக எல்லோருமே நினைக்கிறார்கள். ஆனால், கிரகங்கள், இறுதியில் ஒவ்வொன்றாக, தம்முடைய தாயகமாகிய சூரியனின் மீது விழுந்தாக வேண்டும் என்பதை இளைய டார்வின் வெளியிட்டுள்ள கொள்கைகளைப் பற்றித் தெரியாதவர்கள் பலர் மறந்து விடுகிறார்கள். இந்தப் பேராபத்துக்கள் நிகழும் போதெல்லாம், சூரியன் புதிய

வானிலை—Weather. பொற்காலம்—Golden Age. இளைய டார்வின்—The younger Darwin (சார்லஸ் டார்வின் என்னும் புகழ் பெற்ற உயிரியல் நிபுணரின் மகன்)

சக்தி பெற்று, சோதியோடு ஒளி வீசும். நமக்கும் சூரியனுக்கும் இடையில் உள்ள உப்புறக் கிரகம் ஒன்றுக்கு அப்படிப்பட்ட கதி அக் காலத்துக்குள், ஒருவேளை, ஏற்பட்டிருக்கலாம். காரணம் எதுவாயிருந்தாலும், உண்மை என்ன என்றால், நாம் இப்போது காணுவதைவிட அந்தக் காலத்துச் சூரியன் மிகவும் அதிக வெப்பம் உடையதாக இருந்தது என்பதுதான்.

‘தெரிந்ததா? மிகவும் வெப்பமாய் இருந்த ஒரு நாள் காலையில்—நான் அங்கே போய்ச் சேர்ந்த நான்காவது நாள் என்று நினைக்கிறேன்—அந்த வெப்பத்திலிருந்தும் கண்ணைக் கூசும் ஒளியிலிருந்தும் ஒதுங்குவதற்காக, நான் வாழ்ந்தும் உண்டும் உறங்கியும் வந்த பெரிய மாளிகையின் அருகில் இருந்த, ஒரு பிரமாண்டமான, பாழடைந்த கட்டடத்துக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தேன். அப்போது ஓர் அதிசயமான நிகழ்ச்சி நேர்ந்தது. அங்கே பெருங் குவியல்களாக இடிந்து கிடந்த கட்டடங்களுக்கு இடையே நான் தட்டுத்தடுமாறி, ஏறியும் இறங்கியும் போய்க் கொண்டிருந்தபோது, ஒடுங்கிய இடைகழிப்பாதை ஒன்று தென்பட்டது. அதன் கோடியிலும் பக்கங்களிலும் வைத்திருந்த சன்னல்கள் அங்கு இடிந்து விழுந்த கற்குவியல்களால் அடைக்கப்பட்டுக் கிடந்தன. வெளியில் அவ்வளவு பிரகாசமான ஒளிவீசிக் கொண்டிருந்ததால், அதற்கு எதிரிடையாக, அங்கே எல்லாம் நுழையக்கூட முடியாதபடி, இருள் திரண்டிருந்ததுபோல் முதலில் தோன்றிற்று. கையால் தடவித் தடவி உள்ளே நுழைந்தேன். ஒளியிலிருந்து இருளின் உள்ளே வந்தபோது, என் கண்ணின் எதிரே பன்னிறமான ஒளிப் புள்ளிகள் மிதக்கக் கண்டேன். அந்த இருளின் உள்ளிருந்து இரண்டு கண்கள் என்னைக் கூர்ந்து நோக்கக் கண்டேன். மந்திரத்தால் கட்டுண்ட வளைப்போல், நான் திடீரென்று திகைத்து நின்றேன். வெளிப்புறத்தில் உள்ள பகல் ஒளி அவற்றின் மீது படவே, அவை அதைப் பிரதிபலித்து, பளபளப்பாக ஒளி வீசின.

“காட்டு விலங்குகளைக் கண்டு அச்சமுறுவது மனித இனத்துக்கு இயல்பான பண்டைக் குணம். அந்த அச்சம்

ஒடுங்கிய இடைகழிப்பாதை-Narrow gallery.

என்னைப் பற்றிக் கொண்டது. கைமுட்டிகளை இறுக மூடிக்கொண்டேன். என்னை நோக்கி விழிக்கும் பளபளக்கும் கண்களை, கண்ணைக் கொட்டாமல் விழித்துப் பார்த்தேன். திரும்பலாம் என்றாலோ எனக்கு அச்சமாயிருந்தது. அந்தக் காலத்து மக்களினம் கவலையே இல்லாத முழு சேஷம நிலையில் வாழ்வதாக எனக்குத் தோன்றியது என்னைவுக்கு வந்தது. அவர்கள் இருளைக் கண்டு மருளுவதும், அதே சமயத்தில், என் நினைவுக்கு வந்தது. என் அச்சத்தை ஓரளவு அடக்கிக் கொண்டு, ஓர் அடிமுன்னால் எடுத்து வைத்தேன். வாய்திறந்து பேசினேன். என்னுடைய குரல் கரகரப்பாகவும், என் வசப்படாமலும் இருந்தது என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறேன். என் கையை முன்னால் நீட்டினேன். மிருதுவான ஏதோ ஒன்றைத் தொடுவதை உணர்ந்தேன். உடனே, அந்தக் கண்கள் பக்கவாட்டத்தில் பாய்ந்தன. வெண்ணிறமான ஏதோ ஒன்று என் புறமாக அப்பால் ஓடிற்று. நான் பயந்து நடுங்கிக் கொண்டு திரும்பிப் பார்த்தேன். விநோதமான சிறிய குரங்கு போன்ற பிராணி ஒன்று எனக்குப் பின் புறத்தில் பகலொளி வீசிக் கொண்டிருந்த இடத்தில் குறுக்கே ஓடக் கண்டேன். அப்போது அது தன் தலையை தனி முறையில் தொங்கவிட்டுக் கொண்டு ஓடிற்று. ஓடும்போது, ஒரு பெரிய கருங்கல்லின் மீது மோதிக் கொண்டது. தள்ளாடி, ஒதுங்கி அப்பால் சென்றது. மறுகணம், இடிந்து கிடந்த மற்றொரு கற்குவியலின் கீழே உள்ள இருண்ட நிழலுக்குள்ளே ஒளிந்து மறைந்து போய்விட்டது.

‘அதைப்பற்றி நான் அப்போது தெரிந்து கொண்டது அரை குறையானது என்பது உண்மைதான். ஆனால், அதன் நிறம் மங்கிய வெண்மை நிறம் என்பதையும், அதன் கண்கள் பெரியவை, சிவந்தவை, விசித்திரமானவை என்பதையும், என்னால் கவனிக்க முடிந்தது. அதன் தலையில் சணலைப் போன்ற செம்பட்டை மயிர் இருந்தது. அதன் முதுகிலும் அப்படியே. ஆனால், நான் சொல்லியபடி, என்னால், அதைத் தெளிவாகக் கவனிக்க முடியவில்லை. அத்துணை விரைவாக அது ஓடிவிட்டது. அது நாலு கால்களையும் ஊன்றிக் கொண்டு ஓடிற்று, அல்லது, முன்கைகளைத் காழத் தொங்கவிட்டுக் கொண்டு ஓடிற்று ?

இதைக்கூட என்னால் உறுதியாகச் சொல்ல முடியாது. ஒரு கணநேரம் அப்படியே நின்றிருப்பேன். பிறகு, பாழடைந்து கிடந்த அந்த இரண்டாவது குவியலுக்குள்ளே அதைப் பின் தொடர்ந்து சென்றேன். முதலில் எவ்வளவு தேடியும், அதைக் காண முடியவில்லை. சற்று நேரம் பொறுத்து, அங்கே மிகவும் தெளிவற்று, மறைத்திருந்த இருளின் ஊடே வட்டவடிவமான கிணறு போன்ற துளை ஒன்று இருக்கக் கண்டேன். அந்தக் கிணறுகளைப் பற்றி முன்னால் உங்களுக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன் அல்லவா? அந்தக் கிணற்றின் குறுக்கே ஒரு தூண் விழுந்து, அதைப் பாதி மறைத்திருந்தது. திடீரென்று என் மனத்தில் ஓர் எண்ணம் தோன்றிற்று. நான் பார்த்த அந்தப் பிராணி அந்தத் துளையின் ஊடாக, கீழே சென்று, மறைந்திருக்கக் கூடுமா? நான் ஒரு தீக்குச்சியைக் கொளுத்தினேன்; கீழே பார்த்தேன். வெண்ணிறம் உடைய ஒரு சிறிய பிராணி அங்கே அசையக் கண்டேன். அது பின்வாங்கிச் செல்லும்போது, அதன் பெரிய ஒளி வீசிய கண்கள், என்னைக் கொட்டாமல் பார்த்தன. அது அப்படிப் பார்த்த பார்வை என்னை நடுங்கச் செய்தது. மனிதத் தலையுள்ள எட்டுக் கால் பூச்சியைப் போல் அது தோன்றிற்று. அது சுவரைப் பற்றிக் கொண்டு, கீழே சரசர என்று இறங்கிற்று. அந்தத் துளையின் உட்புறத்தில், கீழே இறங்குவதற்காக ஒருவகையான ஏணி இருப்பதை அப்போது தான் முதன் முதலில், கண்டேன். அதிலே கையையும், காலையும் வைத்து வைத்து இறங்குவதற்காக. உலோகத் தால் செய்த பல படிக்களை அமைத்திருக்கக் கண்டேன். அப்போது என் கையில் பிடித்திருந்த தீக்குச்சி எரிந்து, என் விரல்களைச் சுட்டது; கையிலிருந்து கீழே விழுந்து அணைந்து போயிற்று. நான் இன்னொரு தீக்குச்சியை ஏற்றினேன். அதற்குள் அந்தச் சிறிய கோர உருவம் மறைந்து விட்டது.

‘எவ்வளவு நேரம் அங்கே உட்கார்ந்துகொண்டு, அந்தக் கிணற்றுக்குள்ளே எட்டிப் பார்த்தேன் என்று எனக்குச் சொல்லத் தெரியவில்லை. நான் அப்பொழுது பார்த்த உருவம் மனித உருவம்தான் என்று, என்னோடு வாதாடினேன். அந்த வாதத்தினால் எனக்கு நம்பிக்கை உண்டாகவில்லை. இப்படியாகச் சிறிது நேரம் சென்றது.

ஆனால் படிப்படியாக, ஓர் உண்மை என் மனத்தில் உதய மாயிற்று. அதாவது, அந்தக் காலத்தில் மனிதன் ஒரே ஓர் இனத்தைச் சார்ந்தவனாக மட்டும் இருந்து வரவில்லை; தனிப்பட்ட இரண்டு வகையான பிராணிகளாக அவன் மாறிப் பிரிந்து விட்டான். பகல் வெளிச்சம் உள்ள மேல்—உலகில் நான் கண்ட வனப்பு மிக்கக் குறுமக்கள் மட்டும் நம்முடைய தலைமுறையின் தனிச் சந்ததிகள் அல்லர்; வெளுத்துப் போனதாயும், அருவருப்பைத் தருவதாயும், இரவில் திரிவதாயும், என் முன்னே அப்போது ஓடி மறைந்ததாயும் உள்ள அந்தப் பிராணியும், நமது பரம்பரையைச் சார்ந்தது; அதற்கு முன் சென்ற எல்லா யுகங்களின் செல்வத்துக்கும் அதுவும் வாரிசாக உள்ளது என்பதுதான் அப்போது என் மனத்தில் தோன்றிய உண்மை.

‘அப்போது, நடு நடுங்கும் காற்றுச் சூழ்ந்த தூண்கள் அங்கு நின்றதும், பூமிக்கு அடிப்புறத்தில் காற்றோட்டம் நிலவுவதற்கான ஏற்பாடு இருக்கவேண்டும் என்று நான் ஊகித்ததும், என் நினைவுக்கு வந்தன. அவற்றின் உண்மைப் பொருள் இன்னதாக இருக்கலாம் என்று அப்போது தான் எனக்கு ஓர் எண்ணம் உண்டாயிற்று. மனித சமூகம் சீரான ஒரு சமநிலையில் அமைக்கப்பட்டிருப்பதாக நாம் நினைத்தோமே, அந்த அமைப்புத் திட்டத்தில் இந்தத் தேவாங்குக்கு என்ன வேலை?—என்று நான் ஆச்சரியப் படத் தொடங்கினேன். மேல் உலகத்தில் வாழும் அழகு மிக்க மக்கள் நடத்திவரும் சோம்பலும் அமைதியும் கலந்த சுக வாழ்வுக்கும் அந்தப் பிராணிக்கும் உள்ள தொடர்பு என்ன? பூமிக்குள் குடைந்த அந்தச் செங்குத்துத் துளையின் அடியில் ஒளிந்துக் கிடப்பது யாது? அந்தக் கிணற்றின் விளிம்பில் உட்கார்ந்து கொண்டு, அங்கே உள்ளது எதுவாக இருந்தாலும் அதைப் பற்றி அஞ்ச வேண்டியதில்லை என்றும், எனக்குத் தோன்றிய சந்தேகங்களை எல்லாம் தீர்ப்பதற்கு அதற்குள் நான் இறங்கித் தான் ஆகவேண்டும் என்றும், நானே சொல்லிக் கொண்டேன். ஆயினும், அந்தக் கிணற்றுக்குள் இறங்குவதற்கு எனக்கு மிகவும் அச்சமாகத்தான் இருந்தது. நான்

அப்படித் தயங்கிக் கொண்டிருந்தபொழுது, மேல்—உலகத்தில் வாழும் அழகிய மக்கள் இருவர் அங்கே மெல்ல ஓடி வந்தார்கள். அவர்கள் இருவரும் காதலர்கள். தங்கள் இனிய வினையாட்டில் அவர்கள், வெளிச்சத்தின் ஊடாக, நிழலிட்ட பகுதிக்குள் சென்றார்கள். அந்த ஆண்மகன் தன் காதலியைத் துரத்திக்கொண்டு செல்லும்போது, அவள் மீது பூக்களை எறிந்து கொண்டே ஓடினாள்.

‘குறுக்கே விழுந்து கிடந்த அந்தத் தூணின் மேல் என் கையை ஊன்றிக் கொண்டு, கிணற்றுக்குள் நான் உற்றுப் பார்ப்பதை அவர்கள் கண்டார்கள். அதைக் கண்டு அவர்கள் மிகவும் கலவரம் அடைந்தார்கள் என்று எனக்குத் தோன்றிற்று. நான் செய்த செயல் அந்த நாட்டில் ஒழுங்கினை மாகக் கருதப்படுவது ஒன்று என்று அவர்கள் எண்ணியது போல் அவர்களுடைய முகத்தில் தெரிந்தது. அந்தத் துளையைக் காட்டி, அவர்களுடைய மொழியிலேயே அதைப் பற்றி ஒரு கேள்வி கேட்கத் தொடங்கியபோது, அவர்கள் அடைந்த கலவரம் அவர்களுடைய முகத்தில் முன்னிலும் நன்றாகத் தெரிந்தது. தங்கள் முகத்தை அவர்கள் சட்டென்று திருப்பிக்கொண்டார்கள். ஆனால், நான் தீக் குச்சிகளைக் கொளுத்தியது அவர்களுக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது. அவர்களை மகிழ்விக்கும் பொருட்டு, இன்னும் சில தீக்குச்சிகளைக் கொளுத்தினேன். கிணற்றைப் பற்றி மறுபடியும் அவர்களைக் கேட்க முயன்றேன்; மீண்டும் தோல்வி அடைந்தேன். ஆகையால், அதன்பின் அவர்களை விட்டுவிட்டு வீனாவைப் போய்ப் பார்க்கலாம் என்று நினைத்தேன். அவள், ஒருவேளை, ஏதாவது சொல்ல மாட்டாளா என்று பார்ப்பதே என் நோக்கம். ஆனால், அதற்குள்ளேயே என் மனம் ஒரு புரட்சி அடையத் தொடங்கிவிட்டது. நான் கூடமாக நினைத்ததும், ஊகித்து உணர்ந்ததும், பொருந்தாமல், பற்றாமல், நழுவினவையும் எல்லாம் அப்போது ஒழுங்குபட்டு, ஏதோ ஒரு புது வகையில் உருவாகலாம்போல் தோன்றின. அந்தக் கிணறுகள் தோண்டப்பட்டதன் நோக்கத்தைப் பற்றியும், காற்றை உலாவச் செய்யும் அந்தக் கோபுரங்களைப் பற்றியும், நான் கண்ட ஆவிகளின் மர்மத்தைப் பற்றியும், எனக்கு ஒரு புதிய துப்புக் கிடைத்தது. நான் கண்ட வெண்கலக் கதவுகளைப் பற்றியும், காலயந்திரத்துக்கு

நேர்ந்ததைப் பற்றியும்கூட அவை எனக்கு ஒரு குறிப்பைத் தந்தன. அங்குள்ள பொருளாதார அமைப்பைப் பற்றிய பிரச்சினை என் மனத்தை குழப்பிக் கொண்டே யிருந்தது. அந்தப் பிரச்சினையை விளக்கக் கூடிய ஓர் எண்ணமும் அப்போது என் மனத்தில் அரை குறையாக உருவெடுத்தது.

‘அப்போது எனக்குப் புதிதாகத் தோன்றியது என்ன தெரியுமா? அங்குள்ள மனிதர்கள் இரண்டு வகையானவர்கள். அவர்களின் இரண்டாவது வகையைச் சேர்ந்ததே தரை மட்டத்தின் கீழ் வாழும் பிராணி என்பதே அந்தப் புதிய எண்ணம். தரை மட்டத்துக்கு உயர, அந்த இனம் அருகியே வெளிப்பட்டதற்குக் காரணம், அது மிக நெடுங் காலமாகப் பூமிக்கு அடியில் வழக்கமாக வாழ்ந்து வந்ததன் விளைவு என்று எண்ணினேன். இப்படி நினைப்பதற்கு மூன்று முக்கியக் காரணங்கள் இருந்தன. முதலாவதாக, பெரும்பாலும் இருண்ட இடங்களில் வாழும் பிராணிகள் வெளியிய நிறம் உடையவைகளாகத் தோன்றும். உதாரணமாக, கெண்டக்கி மாகாணத்துக் குகைகளில் வாழும் வெண்ணிற மீன்களைச் சொல்லலாம். அப்படிப்பட்ட வெளிரிய நிறமே இந்தப் பிராணிகளிடமும் காணப்பட்டது. அடுத்தபடியாக அத்துனை பெரிய கண்களும், ஒளியைப் பிரதிபலிக்கக் கூடிய கண் திறமையும், இரவில் திரியும் பிராணிகளுக்கே பொதுவாகக் காணப்படும் அமிசங்கள். இதற்குச் சான்றாக ஆந்தையையும் பூனையையும் பாருங்கள். கடைசியாக, வெளிச்சத்தைக் கண்டால் அவைகளுக்கு உள்ள குழப்பமும், (இது நன்றாகத் தெரிந்தது) எங்கே நிழல் மிகுந்து இருட்டாக இருக்கிறதோ, அதை நோக்கித் தட்டுத் தடுமாறி அழகற்ற முறையில் ஓடும் வழக்கமும், வெளிச்சத்தில் இருக்கும்போது தலையை ஒரு மாதிரியாகத் தொங்கவிட்டுக்கொள்ளும் முறையும், ஆகிய இம் மூன்றும் அந்தப் பிராணிகளின் கண்களிலுள்ள விழித்திரையானது வெளிச்சத்தைக் கண்டு மிகவும் கூச்சம் அடைந்தது என்பதை வலியுறுத்தின.

ஆகவே, என் காலுக்கடியில் உள்ள தரையானது மிகவும் அதிகமாகக் குடையப்பட்டிருக்க வேண்டும் :

அப்படிச் குடையப்பட்ட குகைகளே அந்தப் புதிய இனத்தின் வாழிடங்களாக இருக்கவேண்டும். ஆறு ஓடும் பள்ளத்தாக்கில் தவிர, மற்ற இடம் எங்கும், அந்த மலைச் சரிவில் காணப்பட்ட காற்றுப் போக்கித் தூண்களும், கிணறுகளும், அந்தக் குகைகள் பூமிக்கு அடியிலே எவ்வளவு தூரம் ஒன்றோடொன்று பின்னி, புரை ஓடிச் சென்றிருந்தன என்பதைத் துலக்கிக் காட்டின. அப்படியிருந்தால், பகலில் உலவி வாழும் இனத்தின் சௌகரியத் துக்கு வேண்டிய தொழில்கள் அத்தனையும், தரை மட்டத் துக்கு அடியிலுள்ள இந்தச் செயற்கை உலகத்தில்தான் நடந்து வந்தது என்று ஊகிப்பதில் என்ன தவறு? அப்படி நினைப்பதுதானே இயற்கை? இந்த எண்ணம் எளிதில் ஏற்கக்கூடியதாகத் தோன்றிற்று. ஆகையால், அதை நான் உடனேயே ஒப்புக்கொண்டு விட்டேன். பிறகு, இப்படி மனித இனம் இரு கூறுகளாகப் பிரிந்த முறை என்னவாக இருக்கலாம் என்று ஊகித்து அறிய முயன்றேன். அதைப் பற்றி நான் என்ன நினைத்திருக்கக்கூடும் என்று நீங்களே தெரிந்து கொண்டிருப்பீர்கள். ஆனால், நான் ஒன்று சொல்லுவேன். நான் அப்போது நினைத்தது எல்லாம் உண்மையை எட்டிப் பிடிக்கவில்லை. அத்துணை விசித்திரமாக இருந்தது உண்மை.

முதலில் நான் தொடங்கியபோது, நம்முடைய காலத்தில் உள்ள பிரச்சினைகளை வைத்துக்கொண்டு ஊகிக்கத் தொடங்கினேன். முதலாளிக்கும் பாட்டாளிக்கும் இப்போது தாற்காலிகமாக சமூக வாழ்வில் மட்டும் காணப்படும் வேற்றுமைகள் நாளடைவில் மேன்மேலும் அதிகரித்து வந்திருக்க வேண்டும் என்பது எனக்குப் பகலொளிபோல் துலங்கிற்று. அங்குள்ள உண்மை நிலை முழுவதையும் விளங்கச் செய்யக்கூடியது இதுவே என்பதும் தெரிந்தது. ஆனால், உங்களுக்கு அது வியப்பாகப்படலாம். அது சிறிதும் நம்ப முடியாதது என்று கூட நீங்கள் நினைக்கலாம். ஆனாலும், அப்படிப்பட்ட ஒரு காலம் வரும் என்பதற்கு உள்ள சிற்சில அறிகுறிகளை இக்காலத்திலும் காண்கிறோம். நாகரிக வாழ்க்கைக்குத்

காற்றுப்போக்கித்தூண் - Ventilating Shaft. முதலாளி - Capitalist. பாட்டாளி - labourer.

தேவையான அழகற்ற செயல்களைச் செய்யும் பொருட்டு, பூமியின் அடியில் உள்ள இடத்தைப் பயன்படுத்துவது இக்காலத்தில் வழக்கமாக இருந்து வருகிறது. உதாரணமாக, லண்டன் நகரில் மெட்ரோ பாவிடன் ரயில் மார்க்கம் பாதாளத்தில் இருக்கிறது. புதிய மின்சார ரயில் மார்க்கங்களும் இருக்கின்றன. பூமியின் உள்ளாகச் செல்லும் வழிகளும், தரைக்கு அடியில் கட்டப்பட்டுள்ள தொழில் கூடங்களும், சிற்றுண்டிச்சாலைகளும், அந்நகரில் நிறைய இருக்கின்றன. இவற்றின் தொகை மேன்மேலும் மிகுந்து, பெருகி வருகிறது. ஆகவே, நான் நினைத்தது என்ன என்றால், இப்படிப்பட்ட ஒரு போக்கு மேன்மேலும் மிகுந்து வரக்கூடியது என்பது. வானத்தை நோக்கும் பிறப்புரிமையைக் கைத்தொழில் நாளடைவில் இழந்திருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தேன். அப்படி என்றால், மேலும் மேலும், ஆழமாக, பூமிக்கு உள்ளே குடைந்து, மேன்மேலும் பெரியவையான பாதாளச் தொழிற்சாலைகளை இயற்றத் தொடங்கி விட்டார்கள் என்றும், அங்கே வேலை செய்பவர்கள் தங்களுடைய நேரத்தை, மேன்மேலும் மிகுதியாக, பூமிக்கு அடியில் கழித்தார்கள் என்றும், நினைத்தேன். கடைசியாக, முடிவில் இப்பொழுதும் கீழ் லண்டனில் உள்ள பாட்டாளிகள் வாழ்வது செயற்கைச் சூழ்நிலையில் அல்லவா? பூமியின் இயற்கையான மேல் பரப்பை அணுகக்கூட முடியாமல் அவர்கள் ஒதுக்கித் தள்ளப்படக் காண்கிறோம், அல்லவா?

‘இன்னும் ஒன்று. செல்வம் உடையவர்கள் கல்வியிலும் பொதுவாகத் தேர்ச்சி பெற்றிருக்கிறார்கள். ஆகையால், அவர்களுடைய வாழ்க்கையானது மேன்மேலும் பண்பட்டு வருகிறது. எளியவர்கள் கல்வியற்று, முரட்டுத்தனமாக இருக்கிறார்கள். இவர்கள் இருவருக்கும் இடையே உள்ள பிளவு மேன்மேலும் மிகுந்து வருகிறது. பெரும்பாலும் இத்தகைய காரணங்களால் செல்வம் உடையவர்கள் தனித்து வாழ விரும்புகிறார்கள். ஆகவே, நிலப் பரப்பின் பெரும் பகுதிகள் அவர்களுடைய உரிமையாகி விடுகின்றன. மற்றவர்கள் அந்தப் பகுதிகளுக்குள்

மெட்ரோபாவிடன் ரயில் மார்க்கம் - Metropolitan Railway.
பாதாள - underground. கீழ்லண்டன்-East-end (London)

நுழைவதற்கு வழி இல்லை. உதாரணமாக, லண்டன் நகரத்தைச் சுற்றியுள்ள அழகான இடங்களில் சுமார் பேர்பாதி, மற்றவர்கள் உள்ளே வராமல், அடைக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆதலால், கல்வித் துறையிலே உயர்தரக் கல்வி கற்பதற்குக் காலமும் செலவும் அதிகம் ஆவதாலும், மேன்மேலும் நாகரிகமான வாழ்க்கை புரிவதற்குச் செல்வம் உடையவர்கள் பெறக்கூடிய ஆசையும் வசதிகளும் அதிகரிப்பதாலும், இந்த இடைவெளி இன்னும் அகன்று வருகிறது. இன்றைய சமுதாயத்தில் இனங்களுக்கு இடையே ஏற்படும் உறவுகளும், கலப்பு மணத்தால் கீழோர் உயர்வதுமே சமூகத்தில் மக்கள் இருவேறு அடுக்குக்களாகப் பிளவுபடாமல் ஓரளவு பாதுகாத்து வருகின்றன. ஆனால், இடைவெளி மிகுந்து வருமானால், பிளவைத் தடுக்கும் இணைப்பு மேன்மேலும் குறைந்து மறைந்தே போகும். ஆகவே, கடைசியில், தரைக்கு மேலே “உடையோர்” வாழ்வார்கள்; இன்பம், சுகம், அழகு, முதலியவற்றைத் தேடுவார்கள்; தரைக்குக் கீழே “இலாதோர்” தொழிலாளிகள், வாழ்வார்கள். தங்களுடைய தொழிலுக்குரிய சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்ப, அவர்கள் மேன்மேலும் மாறிக்கொண்டே வருவார்கள். அவர்கள் அங்கே அப்படித் தரையின்கீழ் வாழத் தொடங்கி விட்டால், தங்களுடைய இருப்பிடங்களாகிய குகைகளில் உலாவும் காற்றை அவர்கள் வாடகைக் கொடுத்து வாங்கவே வேண்டும். அந்த வாடகையும் சிறிதாக இராது. அவர்கள் அதைக் கொடுக்க மறுத்தாலோ, பாக்கித் தொகையைக் கொடுக்கும்வரை, அவர்கள் பட்டினி கிடக்க வேண்டிவரும்; அல்லது, காற்றில்லாமல் மூச்சுத் திணற வேண்டிவரும். வருத்தத்தைப் பெரிதாகப் பாராட்டிக் கலகம் செய்யும் இயல்பு உடையவர்கள் செத்து மடிவார்கள். கடைசியில், மேல்-உலகம், கீழ்-உலகம், ஆகியவற்றின் சமன்பாடு நிலை பெறுவதால் பிழைத்திருப்பவர்கள், பாதாள வாழ்வுக்கு ஏற்றபடிதங்களை அமைத்துக் கொள்வார்கள். மேல்மக்கள் எப்படித் தங்கள் மேல்-உலக வாழ்க்கையில் மகிழ்ச்சி காண்கிறார்களோ, அப்படியே இவர்களும் தங்களுடைய கீழ்-உலக வாழ்க்கையில்

மகிழ்ச்சி கொள்வார்கள். நாகரிகப் பண்பாட்டால் தோன்றிய மேல்-உலகத்தாரின் பொலிவும், ஒளிக் குறைவால் ஏற்பட்ட கீழ்-உலகத்தாரின் வெளிறிய சோகையும், இக்காரணங்களின் இயற்கையான விளைவுகள் என்று எனக்குத் தோன்றிற்று.

‘மனித இனம் மிகப் பெரிய வெற்றி பெற்றுவிடும் என்று நான் கண்ட கனவு இப்பொழுது மாறி, வேறொரு வடிவம் பெற்றுத் தோன்றியது. நல்லொழுக்கங்களைக் கற்றுப் பயின்று, எல்லோரும் ஒத்துழைத்துப் பெற்ற வெற்றியே அது என்று நான் நினைத்திருந்தேன். ஆனால், அதற்குப் பதிலாக, உண்மையில் நான் கண்டது ஓர் அப்பட்டமான உயர்குலம். நிரம்பிய விஞ்ஞான அறிவால் அது வலிமைபெற்று, இக் காலத்தில் நடைபெறும் தொழில் முறை ஏற்பாட்டை முடிவுவரை அது நிறைவேற்றியது. அதன் வெற்றியானது இயற்கையின் மீது மட்டும் பெற்ற தனி வெற்றி அன்று. இயற்கையின் மீதும், தம் உறவினரான மக்களின் மீதும் பெற்ற இரட்டை வெற்றி. அப்போது நான் கண்ட முடிவே இது என்று உங்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்ய வேண்டும். யுடோப்பியாவைப் பற்றி எழுதிய நூல்களிலே இவ் விஷயத்தை எனக்கு விளக்கும் வழிகாட்டி ஒன்றும் இல்லை. நான் கூறிய விளக்கம் முற்றும் தவறாக இருக்கலாம்; இருந்தாலும், எல்லாவற்றையும் பார்க்கும்போது, அது தான் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியது போல் தோன்றிற்று. இந்த முடிவு சரி என்று வைத்துக் கொண்டாலும், கடைசியாக சமநிலை அடைந்த நாகரிகமானது அதன் உச்சத்தை அடைந்து நெடுங்காலம் ஆகியிருக்க வேண்டும். அதன் பின்பு அது சீர்குலைந்து அழிந்து வந்திருக்க வேண்டும். மேல்-உலக வாசிகளின் க்ஷேமநிலையே அளவுக்கு மிஞ்சிய அமுதாய் முடிந்தது. அது அவர்களை மெல்ல மெல்ல க்ஷீணிக்கச் செய்திருக்க வேண்டும். வடிவத்திலும், வலிமையிலும், அறிவிலும், அவர்கள் குன்றினார்கள். இவைகள் எல்லாம் ஏற்கனவே எனக்கு மிக நன்றாகத் தெரியும். ஆனால் கீழ்-உலக வாசிகளுக்கு என்ன எல்லாம் நேர்ந்தன என்பதைப் பற்றி ஊகிப்பதற்குக்கூட எனக்கு வழி

இல்லை. அந்த மோர்லக்குகளை—அதுதான் அந்தப் பிராணிகளுக்கு வழங்கிய பெயர் என்பதைச் சொல்ல மறந்துவிட்டேன்—நான் தெரிந்து கொண்டதிலிருந்து, அவைகள் மனித இனத்திலிருந்து மிகவும் அதிகமாக வேறுபட்டிருந்தன என்பதை உணர்ந்தேன். எனக்கு ஏற்கனவே தெரிந்துள்ள அழகிய இனமான “ஈலாய்” என்னும் மேல்-மக்கள் மனித இனத்திலிருந்து மாறியிருந்ததைக் காட்டிலும் மோர்லக்குகள் மிகவும் அதிகமாகவே மாறியிருந்தனர்.

‘அதன் பிறகு, எத்தனையோ ஐயங்கள் வந்து என் மனத்தைக் குழப்பின. அந்த மோர்லக்குகள் என்னுடைய காலயந்திரத்தை எடுத்துக் கொண்டு போய்விட்டனவே. அது ஏன்? அதை எடுத்துக் கொண்டு போனவை அவைதாம் என்பதைப்பற்றி எனக்குச் சந்தேகமே இல்லை. பிறகு, ஈலாய் இனத்தினர் அங்கே எசமானர்களாய் இருந்தால், அந்த இயந்திரத்தை அவர்களால் எனக்கு ஏன் மீண்டும் வாங்கிக் கொடுக்க முடியவில்லை? இருட்டைக் கண்டு அவர்கள் ஏன் அத்துணை பேரச்சம் உடையவர்களாக இருந்தார்கள்? ஒன்றும் தெரியவில்லை. நான் முன்னே சொல்லியபடி, அந்தக் கீழ்-உலகத்தைப் பற்றி வீனாவைக் கேட்கத் தொடங்கினேன். அந்த முயற்சியும் பலிக்காமல், ஏமாற்றம் அடைந்தேன். முதலிலே நான் கேட்ட கேள்விகளைப் புரிந்துகொள்ள அவள் முயற்சியே செய்யவில்லை. பிறகு, அக்கேள்விகளுக்கு விடைஅளிக்க மறுத்துவிட்டாள். அந்த விஷயத்தைக் கேட்கவே தாங்காதவள்போல், அவளுடைய உடல் நடுங்கிற்று. அவளைச் சற்றே வற்புறுத்திக் கேட்ட போது—நான் கேட்ட முறை கொஞ்சம் கடுமையாக இருந்திருக்கலாம்—அவள் திடீரென்று அழத் தொடங்கி விட்டாள். அந்தப் பொன்யுகத்திலே நான் சிந்திய கண்ணீர்களைத் தவிர, நான் கண்ட வேறு கண்ணீர் எல்லாம் அவள் ஒருத்தி அப்போது சிந்திய கண்ணீர்தான். அதைத்தவிர, வேறு கண்ணீரை நான் அங்கே காணவில்லை. அவள் கண்ணீர் சொரியக் கண்டதும், மோர்லக்கு இனத்தைப் பற்றிக் கேட்டு அவளைத் துன்புறுத்துவதைச் சட்டென்று நிறுத்திவிட்டேன். மானிட வாழ்க்கையின் சின்னமாகிய

அந்தக் கண்ணீரை வீணாவினுடைய முகத்திலிருந்து நீக்குவதே என்னுடைய கவலையாக ஆகிவிட்டது. விரைவில் அவளுடைய முகத்தில் புன்சிரிப்பு மலரத் தொடங்கிற்று. மகிழ்ச்சியால், முன்போல, தன் கைகளைக் கொட்டிச் சிரித்தாள். மங்கள் ஆரத்தி எடுப்பதுபோல் நான் ஒரு திக்குச்சியைக் கொளுத்தினேன்.

அத்தியாயம் ஆறு

‘நான் சொல்லப்போவது உங்களுக்கு விநோதமாகத் தோன்றலாம். ஆனால், எனக்குப் புதிதாகத் துலங்கிய துப்பை இரண்டு நாள் கழித்துத்தான் சீரான முறையில் தொடரத் தொடங்கினேன். வெளிறிய நிறமுள்ள அந்த உடல்களைக் கண்டு எனக்குத் தனி அருவருப்பு உண்டாகவே, அவற்றைக்கண்டு கூசி ஒதுங்கினேன். உயிரியல் காட்சிச் சாலையில் சீசாக்களில் போட்டு, ஸ்பிரிட்டிக்கு உள்ளே வைத்திருக்கும் புழுக்களும், பிற ஜந்துக்களும், அரைகுறையாக வெளுத்த நிறம் உடைவையாகத் தோன்றுவதைப் பார்த்திருப்பீர்கள். அந்த உடல்களின் நிறம் அவற்றைப் போன்று இருந்தது. தொட்டால் அவை அசங்கியமாக சில்லென்று இருந்தன. நான் அப்படிக்கூறியதற்கு வேறொரு முக்கியக் காரணமும் இருக்கலாம். மோர்லக்குகளின் மீது ஈலாய்கள் காட்டிய அருவருப்பைக் கண்டு, நானும் அதைப்போன்ற உணர்ச்சியைப் பெற்றிருக்கலாம். அவர்களுடைய அருவருப்பு எனக்கு இப்போது விளங்கிற்று; அதுவே சரி என்று தோன்றிற்று.

‘மறுநாள் இரவில் எனக்கு நன்றாகத் தூக்கம் வரவில்லை. ஒருவேளை என்னுடைய உடல் நிலை சிறிது சீர்குலைந்து போயிருந்ததே அதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம். என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. மனம் குழம்பி ஐயமுற்றுத் துன்புற்றேன். இரண்டொரு தடவைகளில் பெரிய திகில் என் மனத்தைப் பற்றியது. அதற்கு யாதொரு குறிப்பிட்ட காரணமும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. நிலவொளியிலே அந்தக் குறுமக்கள் படுத்து

உயிரியல் காட்சிச் சாலை-zoological museum. ஸ்பிரிட்டி-spirit.

உறங்கிக்கொண்டிருந்த பெரிய மண்டபத்தின் உள்ளே, ஓசைப் படுத்தாமல், அடிமேல் அடிவைத்து மெல்ல, சென்றதும், அவர்கள் அத்தனைபேர் அங்கே இருக்கச் கண்டு என் மனம் தேற்றம் அடைந்ததும், எனக்கு நினைவிருக்கிறது. அன்றிரவு வீனாவும் அவர்களோடுதான் இருந்தாள். அப்பொழுதே எனக்கு ஒன்று தோன்றிற்று. இன்னும் சில நாட்களில் அமாவாசை நெருங்கிவிடும்; இரவில் இருள் சூழ்ந்திருக்கும்; கீழ்-உலகில் வாழும் அந்த அசங்கியப் பிராணிகள், எலும்புபோல் வெளுத்த அந்தத் தேவாங்குகள், இக்காலத்தில் நெளியும் புதுவகைப் புழுக்கள், அப்போது மிகுதியாக வெளியே வந்து உலவும் — என்று நினைத்தேன். அந்த இரண்டு நாள் இரவிலும், செய்தாக வேண்டிய ஒரு முக்கியமான கடமையைத் தட்டிக் கழிப்பவனுடைய மனத்தை உறுத்தும் உணர்ச்சி என் மனத்தை உறுத்திற்று. நான் மிகவும் கலவரம் அடைந்தேன். பூமிக்கு அடியில் உள்ள அந்த இரகசியமான ஒளிப்பிடங்களுக்குள் துணிந்து சென்றால் அன்றி, என்னுடைய காலயந்திரத்தை மீண்டும் பெறமுடியாது என்பது எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரிந்தது. ஆயினும், அந்த மர்மத்தை நேரே நோக்க எனக்குத் துணிச்சல் இல்லை. எனக்கு யாராவது ஒருவர் துணையாக இருந்திருந்தால், எல்லாம் வேறு வகையாக முடிந்திருக்கும். ஆனால் நான் இரங்கத் தக்க நிலையில், தன்னந்தனியனாக இருந்தேன். இருள் நிரம்பிய அந்தக் கிணற்றுக்குள் தட்டுத்தடுமாறி இறங்கலாம் என்று நினைத்தாலே மனம் வெருண்டது. எனக்கு அப்போது இருந்த மனநிலை உங்களுக்கு எப்படித் தெரிய முடியும்? எனக்குப் பின்புறத்தில் யார் வருகிறார்களோ, அங்கே என்ன நடக்கிறதோ, என்ற பல வகை அச்சங்கள் என் மனத்தில் குடிகொண்டிருந்தன.

எனினும் இந்த சஞ்சலமே, இந்தப் பயமே என்னை மேலும் மேலும் அப்பால் உள்ள இடங்களைத் தேடத் தூண்டின. ஆகவே, நான், தென்மேற்குத் திசையாக, அங்கே இருந்த மேட்டு நிலத்தை நோக்கிச் சென்றேன். இப்பொழுது கோம்பு வனம் என்று வழங்கப்படும் இடமே அது. அங்கே வெகு தூரத்துக்கு அப்பால், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் செழிப்புற்றிருந்த பான்ஸ்டெடு என்னும் சிற்றூர் உள்ள திசையிலே,

பச்சை நிறமுடைய ஒரு விசாலமான கட்டடத்தைக் கண்டேன். அதன் தோற்றம் நான் அதுவரை பார்த்திருந்த கட்டடங்களைப் போல் சிறிதும் இல்லை. அதுவரை நான் அங்கே பார்த்திருந்த அரண்மனைகள், பாழும் மாளிகைகள், எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் அது அளவில் பெரியது. அதனுடைய முகப்பு கீழ் நாட்டுப் பாணியில் இருந்தது. சின நாட்டுப் பீங்கான்கள் சில ஒருவகையான நீலமும் பசுமையும் கலந்த நிறமாகக் காணுவதைப் பார்த்திருப்பீர்கள். அந்தப் பெரிய மாளிகையின் முகப்பில் அத்தகைய பளபளப்பும், வெளிறிய இளம் பசுமை நிறமுமே காணப்பட்டன. அதைப் பார்த்ததுமே, மற்றக் கட்டடங்களைப்போல் அல்லாத அது வேறு ஏதோ ஒரு தனிக் காரியத்தின் பொருட்டு அமைந்தது என்று தோன்றிற்று. ஆகையால், நடந்து சென்று, அதற்குள் என்ன இருக்கிறது என்று தேடவேண்டும் என்று ஒரு சமயம் தோன்றிற்று. ஆனால், அப்பொழுது பொழுது போய்விட்டது. நெடுந்தூரம் சுற்றித் திரிந்து களைப்பாய் இருந்தது. அதைக் காண நேர்ந்தது அந்த நிலையில்தான். ஆகையால், மறுநாள் வரையில் அந்தத் துணிகர முயற்சியைத் தொடங்க வேண்டாம் என்று தீர்மானித்தேன். வீட்டிற்குத் திரும்பினேன். வீடு என்னை முகமலர்ந்து வரவேற்று, அன்போடு கொஞ்சினான். ஆனால், மறுநாள் காலை நனைத்துப் பார்த்தபோது, பசும் பீங்கான் மாளிகையைப் பார்க்க வேண்டும் என்று என் மனத்தில் ஏற்பட்ட குறுகுறுப்பானது என்னை நானே ஏமாற்றுவதற்காகச் செய்த சூழ்ச்சி என்பதை நன்றாக அறிந்தேன். நான் ஓர் அனுபவத்திற்கு உள்ளாக அஞ்சினேன். அதை ஒரு நாளாவது தள்ளிப் போடலாமே, அதுவரையாவது அதிலிருந்து தப்பலாமே, என்ற எண்ணங்களே அதற்கு உண்மைக் காரணம். இனிமேல் ஒரு கண நேரத்தையும் வீண்போக்கக் கூடாது; உடனே, அந்தக் கிணற்றுக்குள்ளே இறங்கவேண்டும். என்று தீர்மானித்தேன். அதிகாலையில் அங்கிருந்து புறப்பட்டு, கெட்டிக் கல்லும் அலுமினியமுமாகக் இணைந்து கிடந்த பாழ்களின் அருகே உள்ள கிணற்றை நோக்கிப் புறப்பட்டேன்.

‘சின்னஞ்சிறு வீனாவும் என் பக்கத்தில் நாட்டியமாடிக் கொண்டே, என்னோடுகூடக் கிணறு வரையில்’ ஓடி

வந்தாள். அந்தக் கிணற்றின் வாயின் உட்புறமாகச் சாய்ந்து, நான் கீழே நோக்கியதைக் கண்டபோது, அவள் ஏதோ ஒருவிதமான கலவரம் அடைந்தவள்போல் தோன்றினாள். “நான் போய் வருகிறேன், என் அருமை வீனா” என்றேன், அவளைத் தூக்கி முத்தமிட்டுக்கொண்டு. பிறகு, அவளை மெல்லக் கீழே இறக்கினேன். கிணற்றுக்குள் படிகளைப்போல் அமைக்கப்பட்டிருந்த கொக்கிகள் எங்கே என்று, கிணற்றின் கைப்பிடியின் மேலே சாய்ந்து, பரபரப்பாகத் தடவிப் பார்த்தேன். நான் உங்களிடம் உண்மையைச் சொன்னால் என்ன? எனக்கு அப்போதிருந்த துணிச்சல் எல்லாம் விரைவில் ஒழுகிப் போய்விடுமோ என்று அஞ்சினேன். ஆகையால்தான் அத்தனை அவசரம். நான் செய்வதைக் கண்டு அவள் பிரமித்துப் போனாள். நான் மேலே என்ன செய்யப்போகிறேனோ என்று கவலையோடு கவனித்தாள். பிறகு, மிகவும் பரிதாபமாகக் கத்திக்கொண்டு, என்னை நோக்கி ஓடிவந்தாள். தன்னுடைய சிறிய கைகளால் என்னை இறங்கவிடாமல் இழுக்கப் பார்த்தாள். அவள் அவ்வாறு தடை செய்தது என் நெஞ்சுக்குத் துணிவு அளிப்பது போல் ஆயிற்று. அவள் என்னைப் பிடித்த பிடியைச் சற்றே முரட்டுத்தனமாக உதறித் தள்ளினேன். மறுகணம் அந்தக் கிணற்றுக்குள் இறங்கி விட்டேன். வேதனையால் உருமாறிய அவளுடைய முகம் கைப்பிடிச் சுவருக்கு மேல்புறத்தில் தெரியக் கண்டேன். அவளைத் தேற்றும் பொருட்டு, மெல்லச் சிரித்தேன். பிறகு, கீழே இறங்குவதற்காக அமைக்கப்பட்ட கொக்கிகளில் நான் பற்றிக் கொண்டிருந்தவை சில தளர்ந்து ஆடியதால் அவற்றில் கவனம் செலுத்த வேண்டியதாயிற்று.

‘அந்தத் துளை சுமார் இருநூறு கஜ ஆழத்துக்குக் குடையப்பட்டது. அதன் வழியாக நான் கீழே தட்டுத் தடுமாறி இறங்க வேண்டியிருந்தது. கிணற்றின் பக்கங்களிலிருந்து சற்றே வெளியில் நீட்டிக் கொண்டிருந்த உலோகக் கம்பிகளின் ஆதாரத்தை நம்பியே நான் கீழே இறங்கினேன். ஆனால், அவை என்னைக் காட்டிலும் உருவில் மிகச் சிறியவையாயும், பளுவில் மிகக் குறைந்தவையாயும் உள்ள பிராணிகளின் உபயோகத்திற்காகவே அவை அமைக்கப்பட்டிருந்ததால், எனக்கு விரைவில்

கைகால்கள் சலித்து, குரக்குவலி ஏற்பட்டு, களைத்துப் போனேன். அது மட்டுமா? அந்தக் கம்பிகளில் ஒன்று என்னுடைய பளுவைத் தாங்கமாட்டாமல் சட்டென்று வளைந்து போயிற்று. கீழே உள்ள காரிருளில் அது என்னைத் தள்ளிவிடப் பார்த்தது. ஒரு கணநேரம் ஒரு கையால் மட்டும் பிடித்துக் கொண்டு, அந்தரத்தில் தொங்கினேன். அந்த அனுபவம் ஏற்பட்டபின், நான் ஓரிடத்திலும் தங்கிக் களைப்பாறத் துணியவில்லை. சிறிது நேரத்தில் என் கைகளும் முதுகும் நோ எடுத்தன. ஆயினும், செங்குத் தாக இறங்க வேண்டியிருந்த அந்த இடத்தில், எவ்வளவு விரைவாக இறங்க முடியுமோ, அவ்வளவு விரைவாக, தட்டுத் தடுமாறி இறங்கினேன். ஒரு சமயம் மேலே நிமிர்ந்து பார்த்தபோது அந்தத் துளை நீல நிறமான சிறிய, வட்டத் தகடு போலத் தோன்றிற்று. அதன் நடுவில் ஒரு நட்சத்திரம் மினுமினுத்துக்கொண்டிருந்தது; வீனாவின் தலை வட்டவடிவமாகவும் கருமை நிறமாகவும் தெரிந்தது. கீழே உள்ள ஓர் இயந்திரம் இயற்றிய டப்டப் என்னும் ஓசை வரவர மிகுந்து, காதைத் துளைத்தது. தலைக்கு நேரே நான் கண்ட சிறிய நீல வட்டத்தைத் தவிர, மற்றதை எல்லாம் ஒரே கறுப்பாக இருந்தன. நான் மறு படியும் உயரப் பார்த்தபோது வீனா மறைந்து விட்டாள்.

‘நான் அப்போது அடைந்த மனக் கலக்கம் என்னால் தாங்கமுடியாத வேதனையை அளித்தது. “அந்தத் துளையின் வழியாக மீண்டும் மேலே ஏறிவிடுவோம். இந்தக் கீழ்-உலகத்துப் போகாமலே இருந்து விடுவோம்” என்ற எண்ணம் தோன்றிற்று. ஆனால், அப்படிச் செய்யலாமா, வேண்டாமா, என்று நான் ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்த போதும் கூட, நான் ஓரிடத்திலும் நிற்காமல் இறங்கிக் கொண்டிருந்தேன். கடைசியாக, எனக்குச் சற்றே வலது புறமாக, ஓர் அடி தூரத்தில், சுவரில் இருந்த ஓர் ஓடுங்க லான துவாரம் மங்கலாகத் தோன்றக் கண்டேன். அதைக் கண்டு, என் மனம் அடைந்த ஆறுதல் கொஞ்சநஞ்சம் அன்று. அந்தப் பக்கமாகச் சாய்ந்து, எட்டிப் பார்த்த போது, அது கிடைப்போக்கில் குடையப்பட்ட ஓர் ஓடுங்கிய சுரங்கப் பாதை என்பது தெரிந்தது. அதன் உள்ளே நான் நுழைந்து, படுத்துக் களைப்பாற முடியும்போல் இருந்தது. அப்போது அது எனக்குச் சமயசஞ்சீவியாய் இருந்

தது. என் கைகள் நோவால் மிகவும் வெலவெலத்துப் போயின. என் முதுகோ குரக்குவலி வந்ததுபோல் விறைத்துப் போயிற்று. எந்தக் கணத்தில் நாம் கீழே விழப்போகிறோமோ என்ற திகில் நெடுநேரமாக என் மனத்தைப் பற்றியிருந்தது. அந்தத் திகிலால் என் உடல் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. இவை அத்தனையும் போதா என்று, அங்குள்ள நீங்கா இருளும் என்னுடைய கண்களை மிகவும் வேதனைப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. அந்தத் துனையின் வழியாகக் கீழே காற்றைப் புகச் செய்த இயந்திரங்களின் துடிதுடிக்கும் ஓசையும், நீங்காரம் போன்ற ஓலியும் அவ்விடத்தில் எங்கும் நிரம்பியிருந்தது.

‘நான் எவ்வளவு நேரம் அங்கே படுத்துக் கிடந்தேன் என்று சொல்ல முடியாது. மிருதுவான கை ஒன்று என் முகத்தைத் தொட்டதை உணர்ந்தேன். உடனே விழித்துக் கொண்டேன். அந்த இருட்டில் திடுக்கிட்டு எழுந்தேன். என்னிடமிருந்த தீக்குச்சிகளைச் சட்டென்று எடுத்து, அவற்றுள் ஒன்றைப் பரபரப்பாகக் கிழித்தேன். மேல்தரையில் உள்ள பாழிடத்தில் நான் முன்னால் பார்த்தவைகளைப் போன்ற, கூனலான மூன்று வெண்ணிறப் பிராணிகளைக் கண்டேன். தீக்குச்சியின் வெளிச்சத்தைக் கண்டதும், அவை அவசரமாகப் பின்னோக்கி ஓடின. நுழையக்கூட முடியாது என்று தோன்றிய அடர்ந்த இருளிலே அவை வாழ்ந்து வந்ததால், கடலின் மிக ஆழந்த பகுதிகளில் வாழும் மீன்களின் கண் பாவைகளைப்போல், அவற்றின் கண்களும் மிதமிஞ்சிப் பெரியவையாகவும், மிக்க உணர்ச்சி உடையவையாயும் இருந்தன. கடல் மீனின் கண்கள் ஒளியைப் பிரதிபலிப்பதுபோலவே, இவைகளும் பிரதிபலித்தன. ஒளிக்கதிர் ஒன்றுகூடப் புகமுடியாதபடி நெருங்கிய பேரிருள் மறைத்திருந்த அந்த இடத்திலும் அவைகளால் என்னைப் பார்க்க முடிந்தது என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. ஒளியைக் கண்டு அவை அஞ்சியதைத் தவிர, என்னைக் கண்டு அவைகளுக்கு எவ்வித அச்சமும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆனால், அவைகளைக் காணும்பொழுட்டு எப்பொழுதாவது தீக்குச்சியை கொளுத்தினால், அவை உடனே ஓட்டமாக ஓடிப்போயின. இருட்டாக இருந்த ஜலதாரைகளுக்குள்ளும், சுரங்கங்களுக்குள்ளும், ஓடி, ஒளிந்து மறைந்தன. அவற்றின்

உள்ளேயிருந்து அவைகளின் கண்கள் என்னை நோக்கிப் பளபளத்தன. அதை என்னால் வர்ணிக்க முடியவில்லை. அது அத்துணை விசித்திரமாக இருந்தது.

‘நான் அவைகளை என்னிடம் அழைக்க முயன்றேன். ஆனால், அவைகளிடையே வழங்கிய மொழி வேறு, மேல்-உலகத்து மக்களின் மொழி வேறு என்று தோன்றிற்று. ஆகையால், எனக்கு வேண்டியவை எல்லாவற்றையும் நானே, யாதொரு துணையும் இன்றி, செய்ய வேண்டியிருந்தது. வேறு வழியும் இல்லை. அப்பொழுதும் கூட, “இங்கே இனிமேல் ஒன்றையும் சுற்றிப் பாராமல் ஓடிப் போய் விடலாமா?” என்ற எண்ணம் என் மனத்தில் இருந்தது. ஆனால் மீண்டும், “வந்தது வரட்டும் என்று துணிந்து, இங்கே வந்தாய்விட்டது” என்று சொல்லிக் கொண்டேன். தடவிப் பார்த்துக் கொண்டே அந்தச் சுரங்க வழியில் சென்றேன். செல்லச் செல்ல இயந்திர ஓசை உரத்துக் கேட்டது. சற்று நேரத்தில், எனக்கு இருபுறமும் இருந்த சுவர்கள் கைக்கு எட்டாமல் அப்பால் விலகிப் போயின. ஒரு பெரிய திறந்த வெளியை அடைந்தேன். ஒரு தீக்குச்சியை ஏற்றி அங்கே சுற்றும் பார்த்தேன். கமான்போல் வளைவான மேல் தளத்தை உடைய, மிகவும் விசாலமான குகைபோன்ற ஓர் இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தேன் என்றும், என்னுடைய தீக்குச்சி வீசிய சிற்றொளியின் எல்லைக்கு அப்பாற்பட்ட பகுதியில் சூழ்ந்திருந்த பேரிருள் ஊடேயும் அந்த இடம் விரிந்து நீண்டிருந்தது என்றும் தெரிந்துகொண்டேன். ஒரு தீக்குச்சி எரியும் நேரத்தில் ஒருவன் எவ்வளவு எல்லாம் பார்க்க முடியுமோ அவ்வளவுதான் நான் அப்போது கண்டது எல்லாம்.

‘என்னுடைய நினைவுகள் ஒன்றும் தெளிவாக இல்லை, அல்லவா? அந்த மழுங்கிய ஒளியில் பெரிய இயந்திரங்களைப் போல் தோன்றிய மிகப் பெரிய உருவங்கள் ஒங்கி உயர்ந்து நின்றன. விகாரமான கரிய நிழல்களை அவை படியச் செய்தன. வெளிச்சத்திலிருந்து ஒதுங்கிய மோர்லக்குகள் அங்கே பதுங்கி, ஆவிபோல் தோன்றின. இன்னொன்றும் சொல்லவேண்டுமே. அந்த இடம் மிகவும்

கசகசப்பாக, இறுக்கமாய் இருந்தது. புதிதாகச் சிந்திய இரத்தத்தின் முடைநாற்றம் அங்கு உலாவிய காற்றில் இலேசாகத் தெரிந்தது. அங்கே நடுமையத்துக்கு நேராகத் தோன்றிய இடத்தில் வெள்ளை உலோகத்தால் செய்யப் பட்ட ஒரு சிறிய மேசை கிடந்தது. அதன்மேல் வைத் திருந்தது சாப்பாட்டுக்கான உணவு என்று தோன்றிற்று. வேறு யார் எப்படி இருந்தாலும், அந்த மோர்லக்குகள் புலால் உண்ணும் பிராணிகளே. நான் அங்கே பார்த்தது செந்நிறமான இறைச்சித் துண்டு. “அத்தகைய இறைச் சித் துண்டை அளிக்கக் கூடிய எந்தப் பெரிய விலங்கு அங்கே தங்கி வாழ்ந்திருக்க முடியும்?” என்று நான் அப்பொழுது வியந்தது என் நினைவிற்கு வருகிறது. அங்கே மிக்குப் படர்ந்திருந்த நாற்றமும், எங்கும் தோன்றிய பொருளற்ற பெரிய உருவங்களும், இருள் எப் பொழுது வரப்போகிறது என்று காத்திருந்து, என்னைத் தாக்க நேரம் பார்த்துக் கிடந்து, நிழலில் ஒளிந்திருந்த அந்த அவலட்சணப் பிராணிகளும்—ஆகிய இவை எல்லாம் தெளிவாகத் தோன்றவில்லை. அந்தத் தீக்குச்சி கடைசி வரை எரிந்து, என் விரல்களைக் காந்தச் செய்தது. அது கையிலிருந்து கீழே விழுந்தபோது, அந்த இருளில் நெளியும் ஒரு சிவந்த புள்ளியைப் போல் தோன்றிற்று.

“அப்படிப்பட்ட ஓர் அனுபவத்தைப் பெறுவதற்கு நாம் சிறிதுகூடத் தயாராக வரவில்லையே” என்று நான் பின்னால் நினைத்துப் பார்த்து வருந்தியது உண்டு. நான் காலயந்திரத்தை அமைக்கத் தொடங்கியபோது ஒரு பைத்தியக்கார எண்ணத்தோடு தொடங்கினேன். தாங்கள் வழங்கும் கருவிகள் எல்லாவற்றிலும் எதிர்கால மக்கள் நம்மைக் காட்டிலும் நினைக்க ஒண்ணுதபடி முன்னேறியிருப்பார்கள் என்பதே அந்த எண்ணம். எவ்வகை ஆயுதங்கள் இன்றியும், மருந்துகள் இன்றியும், புகைச்சருட்டு இன்றியும், நான் அங்கே வந்துவிட்டேன். புகையிலை இல்லையே என்று நினைத்துப் பல தடவைகளில் நான் வேதனைப்பட்டது கொஞ்சம் நஞ்சம் அன்று— அதற்குப் போதிய தீக்குச்சிகள் என்னிடம் இல்லை என்று தெரிந்தும்கூட. படம் பிடிக்கும் காமிரா ஒன்றை நான் நினைவாகக் கொண்டு வந்திருந்தால், ஒரு நொடியில் அந்தக் கீழ்-உலகத்தின் தோற்றத்தைப்

படம் பிடித்திருக்க முடியும். ஒழிந்த நேரத்தில் அந்தப் படத்தை நன்றாகச் சோதித்திருக்க முடியும். ஆனால், அப்போது, இயற்கை எனக்கு அளித்திருந்த ஆயுதங்கள், திறமைகள், ஆகியவற்றை மட்டுமே உடையவனாக நின்றேன். என் கைகளும், கால்களும், பற்களும், மீந்திருந்த நான்கு திக்குச்சிகளுமே, என்னிடம் அப்போது இருந்தவை எல்லாம்.

‘அங்கே உள்ள அத்தனை இயந்திரங்களுக்கும் நடுவே, இருட்டில் நுழைந்து செல்வதற்கு எனக்கு அச்சமாக இருந்தது. நான் கடைசியாக ஏற்றிய திக்குச்சி அணைந்த போது வீசிய வெளிச்சம் என்னுடைய கைவசம் இருந்த திக்குச்சிகள் மிகக் குறைந்து போயின என்பதை எனக்கு எடுத்துக் காட்டிற்று. திக்குச்சிகளை வீண் செலவு செய்யாமல், சிக்கனமாக இருக்கவேண்டும் என்னும் எண்ணம் அந்தக் கணம் வரை எனக்குத் தோன்றவில்லை. நெருப்பு என்பது ஒரு புதுமையாக இருந்த அந்த மேல்-உலகத்தாரை வியப்படையச் செய்யவேண்டும் என்ற வீண் பெருமையின் பொருட்டு, என்னுடைய தீப்பெட்டியில் கிட்டத்தட்டப் பேர்பாதியை வீணாகச் செலவழித்து விட்டேன். இப்போதோ, நான் சொல்லியபடி நாலு குச்சிகளே மீந்திருந்தன. நான் இருட்டில் நின்றபோது ஒரு கை என் கையை மெல்லத் தொட்டது. இளைத்த மெல்லிய விரல்கள் என் முகத்தைத் தடவின. ஏதோ ஒருவகையான அருவருப்பான நாற்றம் அங்கே வீசிற்று. அந்த விகாரமான வடிவமுள்ள சிறிய பிராணிகள் கூட்டமாக என்னைச் சூழ்ந்து நின்றபோது, அவைகள் மூச்சு விடுவதுகூட எனக்குக் கேட்டதுபோல் தோன்றிற்று. என் கையிலிருந்த தீப்பெட்டியை அவை மெல்ல உருவ முயல்வதை உணர்ந்தேன். என் பின்புறமிருந்து சில பிராணிகள் என் சட்டையைப் பிடித்து இழுத்தன. என் கண்ணுக்குத் தோன்றாமல் இருந்த இந்தப் பிராணிகள் என்னைப் பகுதி பகுதியாக ஆராய்ந்தது எனக்கு மிகவும் அருவருப்பாக இருந்தது. அதை என்ன என்று சொல்லுவேன்? அவை நினைப்பது என்ன? செய்வது என்ன? எனக்கு ஒன்றுமே தெரியவில்லை என்பது அப்பொழுது அந்த இருட்டில் மிக நன்றாக எனக்கு விளங்கிற்று. அவைகளைப் பார்த்து என்னால் இயன்றவரை உரக்கக் கத்தினேன். அவைகள் சட்டென்று

ஒதுங்கிப்போயின. மீண்டும் அவை என் அருகில் வருவதை உணர்ந்தேன். முன்னேவிடச் சற்றே தைரியமாக அவை என்னைப் பற்றி இழுத்தன. தனி வகையான ஒலிகளை ஒன்றுக்கொன்று காதோடு காதாகப் பேசின. என்னுடைய உடல் கடகட என்று நடுங்கிற்று. நான் மறுபடியும் அவைகளை நோக்கிச் சத்தம் போட்டேன். என் குரல் இனிமையற்று ஒலித்தது. இந்தத் தடவை அவை முன்னைப் போல் அவ்வளவு அதிகமாக அச்சம் அடையவில்லை. என் அருகில் மீண்டும் வந்தபோது, அவை சிரிப்பதுபோன்ற ஒரு வகை விசித்திரமான ஒலி என் காதில் விழுந்தது. பேரச்சத்தால் நான் திகில் அடைந்தேன் என்பதை ஒப்புக் கொள்கிறேன். மற்றொரு திக்குச்சியைக் கொளுத்தினேன். அது வீசிய சிற்றொளி அளித்த பாதுகாப்பைத் துணை கொண்டு, தப்பி ஓடத் தீர்மானித்தேன். அப்படியே செய்தேன். என்னுடைய சட்டைப் பையிலிருந்து ஒரு காகிதத் துண்டை எடுத்து, அதன் சுவாலையால் திக்குச்சியின் ஒளியை இன்னும் சற்றே பெருக்கினேன். ஒடுங்கிய சுரங்கம்வரை தப்பி ஓடி வந்துவிட்டேன். ஆனால் அந்தச் சுரங்கத்துக்குள் நான் நுழைந்த உடனே என்னுடைய திக்குச்சி அணைக்கப்பட்டது. அந்தக் கரிய இருளிலே மோர்லக்குகள் என்னைத் துரத்திக்கொண்டு வந்தது காதில் கேட்டது. இலைகளின் ஊடே சலசலக்கும் காற்றையும், சட சட என்று கீழே விழும் மழைத்துளிகளையும் ஒத்திருந்தது அந்த ஒலி.

‘ஒரு நொடியில் எத்தனையோ கைகள் என்னை இறுகப் பற்றின. அந்தப் பிராணிகள் என்னை மீண்டும் உள்ளே இழுத்துச் செல்ல முயன்றன என்பதைத் தவிர வேறு எவ்விதமாகவும் நினைப்பதற்கு இடமில்லை. இன்னும் ஒரு திக்குச்சியைக் கொளுத்தினேன். அவ் ஒளியால் கூசிய அவைகளுடைய முகத்திற்கு எதிரே அதை ஆட்டினேன். அவலட்சணமாகவும், மானிடத் தன்மை அற்றதாகவும் இருந்த அவைகளுடைய தோற்றம் என் வயிற்றை எப்படிப் புரட்டிற்று என்பதை உங்களால் நினைக்கக்கூட முடியாது. முகவாய்க்கட்டை இல்லாத வெளிறிய முகம். பெரியவையாயும், இமைகள் அற்றவையாயும், செந்நிறம் கலந்த சாம்பல் நிறமுள்ளவையாயும் இருந்த கண்கள். அந்தப் பிராணிகள் ஒளியால் பிரமித்துப் பரக்கப் பரக்க

விழித்தன. அப்போது நான் அவைகளைப் பார்த்துக் கொண்டு அங்கேயே நின்று கொண்டிருந்தேன் என்று நினைக்கிறீர்கள்? இல்லவே இல்லை என்று உறுதியாகச் சொல்லுகிறேன். நான் மீண்டும் பின்னோக்கி ஓடினேன். என்னுடைய இரண்டாவது குச்சியும் தீர்ந்துபோன உடன், மூன்றாவது குச்சியைக் கொளுத்தினேன். கிணற்றுக்குள் இடப்பட்டிருந்த துவாரத்தின் வாயிலை நான் அடைந்த போது, அது அநேகமாக எரிந்து, தீர்ந்துபோய் விட்டது. அந்த விளிம்போரத்தில் சற்றே படுத்தேன். கீழே வேலை செய்யும் பம்ப்பின் துடிப்பால் என் தலை கிறுகிறு என்றது. உடனே, பக்கவாட்டமாகக் கையால் தடவி, வெளியே நீட்டிக்கொண்டிருக்கும் கொக்கிகளைத் தேடினேன். அப்படிச் செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுது, என்னுடைய கால்கள் பின்னாலிருந்து பற்றப்பட்டன. நான் வேகமாக பின்னோக்கி இழுக்கப்பட்டேன். என்னுடைய கடைசித் தீக்குச்சியைக் கொளுத்தினேன். உடனே அது பட்டுண்டு அணைந்து போய்விட்டது. ஆனால் அதற்குள், மேலே ஏறுவதற்காக அமைத்திருந்த சட்டங்களை நான் என் கைகளால் பிடித்துக்கொண்டேன். என் காலைப் பலமாக உதைத்தேன். மோர்லக்குகள் பற்றிய பிடியிலிருந்து என்னை விடுவித்துக் கொண்டேன். வேகமாகவும், தட்டுத் தடுமாளியும், அந்தத் துளையின் வழியாக மேலே ஏறினேன். அவை கீழே இருந்த வண்ணம், என்னை நோக்கி, எட்டிப் பார்த்து விழித்தன—ஒரே ஒரு துஷ்டப் பிராணியைத் தவிர மற்றவை எல்லாம். அது சிறிது தூரம்வரை என்னைத் துரத்திக்கொண்டு வந்தது. தன்னுடைய வெற்றிக் குறியாக என்னுடைய ஜோடு ஒன்றைப் பறித்து விடப் பார்த்தது.

‘நான் மேலே ஏறினேன். அப்படி ஏறுவதற்கு ஒரு முடிவே கிடையாதோ என்று தோன்றிற்று. கடைசியில், இருபது அல்லது முப்பது அடிதான் பாக்கி இருக்கும். அப்பொழுது மரணவேதனை போன்ற ஒரு வயிற்றுப் புரட்டல் எனக்கு உண்டாயிற்று. நான் பிடித்த பிடியை நழுவவிடாமல் இருப்பதே பெரும்பாடு ஆகிவிட்டது. இறுதியில்—சில கஜ தூரத்துக்கு—எனக்கும் அந்த

மயக்கத்துக்கும் இடையே மும்முரமான போர் நிகழ்ந்தது என்று சொல்லலாம். பல தடவைகளில் என் தலை சுற்றிற்று. சீழே விழும்போது என்ன என்ன உணர்ச்சிகள் உண்டாகுமோ அத்தனையும் எனக்கு உண்டாயின. கடைசியாக, ஒரு மட்டுக்கு, அந்தக் கிணற்றின் வாயிலிருந்து எப்படியோ வெளியே வந்து விட்டேன். அதற்கு அடுத்த பாழிடத்திலிருந்து தட்டித்தள்ளாடி வெளியே வந்து, கண்ணைக் குருடாக்கும் சூரிய வெளிச்சத்தை அடைந்தேன். நான் குப்புற விழுந்தேன்: அப்போது அந்த இடத்திலுள்ள மண்கூட நறுமணம் உடையதாகவும், தூய்மையுள்ளதாகவும் தோன்றிற்று. அதன்பின், வீனா என்னுடைய கைகளிலும், காதுகளிலும் முத்தம் இட்டதும், வேறு சில ஈலாய் மக்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் பேசிய குரல்கள் என் காதில் கேட்டதும், எனக்கு நினைவிற்குக் கிடைத்தது. பிறகு, நான் மயக்கம் போட்டு விழுந்தேன். சற்று நேரம் உணர்வற்றுக் கிடந்தேன்.

அத்தியாயம் ஏழு

‘இப்பொழுது என்னுடைய நிலை முன்னேவிட மோசம் ஆகிவிட்டதுபோல் தோன்றிற்று. காலயந்திரம் காணாமல் போய்விட்டது என்று அறிந்த அன்று இரவில் நான் பட்ட வேதனை மிகப் பெரிதாக இருந்தபோதிலும், மற்றப் போதெல்லாம் நான் கடைசியில் எப்படியாவது, தப்பி விடலாம் என்ற நம்பிக்கை எனக்குத் திடம் அளித்து வந்தது. ஆனால், இப்பொழுது எனக்குப் புதிதாகத் தெரிய வந்த இந்த விஷயங்கள் அந்த நம்பிக்கையை அடியோடு சிதைத்துவிட்டன. என்னை அங்கே தடுத்துவருவது அந்தக் குறு மக்களின் எளிய குழந்தைத்தனம்தான் என்றும், எனக்குத் தெரியாத வேறு சில சக்திகளும் அதோடு சேர்ந்து என்னைத் தடை செய்தபோதிலும், அவை எப்படிப்பட்டவை என்று தெரிந்த உடனே அவற்றை வென்றுவிடலாம் என்றும் இதுவரையில் நினைத்திருந்தேன். ஆனால், இப்பொழுதோ நான் எதிர்பாராத வேறொரு புதிய அம்சம் அங்கே இருப்பது தெரியவந்தது. அதுதான் அந்த மோர்லக்குகளின் குணம். அது மனிதத்தன்மை அற்றது;

திமை நிரம்பியது. என்னுடைய மனத்தைப் பதை பதைக்கச் செய்யும் தன்மை வாய்ந்தது. இயற்கையாக, என்னை அறியாமலே, நான் அதை அருவருத்து வெறுத்தேன். ஒரு குழியிலே தவறி விழுந்தவனைப்போல் நான் முன்னால் எல்லாம் தவித்தேன். அவனுடைய கவலை முழுவதும் அந்தக் குழியைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்வதும் அதிலிருந்து வெளியேறும் வகையைத் தெரிந்துகொள்வதுமே ஆக இருக்கும். இப்பொழுதோ, ஒரு பொறியில் அகப்பட்டுக்கொண்ட விலங்கு, தன்னைப் பிடித்து வைத்துக்கொண்டு வதைக்கவரும் விரோதியைக் கண்டால் எப்படிப் பதைபதைக்குமோ அப்படிப் பதை பதைத்தேன்.

‘நான் அப்படி அஞ்சிய பகைவன் யார் என்று சொன்னால் உங்களுக்கு வியப்பாக இருக்கும். நான் அஞ்சியது அமாவாசை நாளின் இருளை. இருள் செறிந்த இரவுகளைப்பற்றி வீனா என்னிடம் முதலில் சொல்லிய சில விஷயங்கள் எனக்குச் சிறிதும் விளங்காமல் இருந்தன. அவள் சொன்னதின் பொருள் பின்னரே என் மனத்தில் பட்டது. அப்போது வர இருக்கும் இருண்ட இரவு நேரத்தில் என்ன நேரலாம் என்று ஊகிப்பது எனக்கு முன்னைப்போல் அப்போது அத்துனை சிரமமாக இல்லை. சந்திரன் தேயத் தேய, ஒவ்வோர் இரவிலும் இருண்ட பகுதி மிகுந்து வந்தது. மேல்-உலகத்து மக்கள் இருளைக் கண்டு அஞ்சியதின் காரணம் அப்போது எனக்கு ஒரு சிறிது புலப்பட்டது. அமாவாசை இரவில், மோர்லக்குகள் என்ன கொடிய தீச்செயல்களைச் செய்து வந்தார்கள் என்று என் மனம் தெளிவடையாமல் திகைத்தது. நான் அவ் உலகத்தைப் பற்றிக் கொண்டிருந்த இரண்டாவது கொள்கையும் முற்றும் பிசகானது என்பது இப்போது எனக்கு அநேகமாக உறுதியாகிவிட்டது. முன்னொரு காலத்தில், மேல்-உலக மக்கள் எல்லா நலங்களையும் பெற்ற மேன்மக்களாக இருந்திருக்கலாம்; அவர்களுடைய குற்றேவல்களைப் புரியும் அறிவில்லாப் பணியாட்களாக மோர்லக்குகள் இருந்திருக்கலாம். ஆனால், அந்தக் காலம் கடந்துபோய் வெகு நாட்கள் ஆகிவிட்டன. மனிதப் பரிணாமத்தால் தோன்றிய இரண்டு இனங்களும் தம்முடைய உயர் நிலையிலிருந்து

கீழ்நோக்கிச் சரிந்து, ஒரு புதிய உறவு முறையை அணுகின; அல்லது, அந்த முறையை அவை அடைந்து விட்டன. சார்லிமேனுக்குப் பின்வந்த அரச பரம்பரையைப் போல, ஈலாய் மக்களும் அழகு நிரம்பிப் பயனற்றவர்களாகித் தாழ்ந்து போனார்கள். அங்குள்ள பிறர் ஒருவரும் அவர்களுடைய வழிக்கு வராமல் இருந்ததால் மட்டுமே அவர்கள் உலகத்தின் உரிமையாளர்களைப்போல் இருந்தார்கள். எண்ணிறந்த தலைமுறைகளாக மோர்லக்குகள் பூமிக்குக் கீழே வாழ்ந்துவந்த காரணத்தால், கடைசியில், பகலொளி வீசிய பூமியின் மேற்பரப்பு அவர்களால் தங்கி வாழ முடியாத இடமாக ஆகிவிட்டது. ஈலாய்களுக்கு வேண்டிய ஆடைகளை மோர்லக்குகள் தயாரித்து வந்தார்கள் என்றும், ஈலாய்களுக்குத் தேவையான மற்றவைகளை எல்லாம் செய்து கொடுத்து, அவர்களைப் பேணி வந்தார்கள் என்றும் நான் ஊகித்தேன். தாங்கள் முன்னால் செய்து செய்து பழகியது, மோர்லக்குகளுக்கு விடமுடியாத வழக்கமாக ஆகிவிட்டதே இதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம். நின்று கொண்டிருக்கும் குதிரை விளையாட்டாகத் தன்னுடைய குளம்பால் தரையை உதைப்பதுபோலவும், வேட்டை என்று பெயர் வைத்துக்கொண்டு மனிதன் மற்றப் பிராணிகளைக் கொல்வதில் மகிழ்ச்சி அடைவது போலவும், பழக்கத்தால் நிலைத்து அவர்கள் இப்படிச் செய்து வந்த செயல் பழங்காலத்தில் இன்றியமையாததாக இருந்து, பின்னர் அவசியம் இல்லாமல் போன சிற்சில செயல்களும் அங்க ஜீவியின் இயற்கையில் பதிந்து, தங்கிநிற்கும் தன்மை பெற்றவை. ஆனால், இப்படியாக அங்கு ஏற்பட்டிருந்த பழைய ஒழுங்கு முறை நான் பார்த்தபோது ஓரளவாவது தலைகீழாக மாறிவிட்டது என்பது தெளிவு. சொர்க்குசாக வாழ்ந்த மக்கள் முன்னே செய்த செயல்களின் விளைவு விரைவாக வந்து அவர்களைப் பாதிக்கத் தொடங்கியது. எத்தனையோ யுகங்களுக்கு முன்னால், ஆயிரக்கணக்கான தலைமுறைகளுக்கு முன்னால் மனிதன் உடன்பிறந்த

சார்லிமோன்-Charlemaone. (ஐரோப்பாவில் எட்டாம் நூற்றாண்டிலும், ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலும் வாழ்ந்தவர். பெரும் சக்கரவர்த்திகளில் ஒருவர்.) சார்லிமேனுக்குப் பின்வந்த அரச பரம்பரை-Carlovingian kings. அங்கஜீவி-Organism.

மற்றோர் மனிதனைச் சுக வாழ்வு பெறுதபடியும், பகலொளியில் வாழாதபடியும், ஒதுக்கித் தள்ளியிருந்தான். இப்பொழுது அந்த உடன்பிறப்பு மனிதன் திரும்பி வந்து கொண்டிருக்கிறான்—பெரிதும் மாறி. ஏற்கெனவே ஈலாய் மக்கள் ஒரு பழைய பாடத்தைப் புதிதாகக் கற்றுக் கொள்ளத் தொடங்கி விட்டார்கள். தாங்கள் முற்றும் மறந்திருந்த அச்சம் என்னும் உணர்ச்சியை அவர்கள் மீண்டும் தெரிந்து கொள்ளத் தொடங்கினார்கள். நான் அங்கே கண்டது ஒன்று அப்போது திடீரென்று என் நினைவுக்கு வந்தது—அதாவது, கீழ்-உலகத்தில் நான் கண்ட இறைச்சியின் நினைப்பு. அப்போது அந்த நினைப்பு ஏன் வந்தது? அது எங்கிருந்து என் மனத்தில் மிதந்து வந்தது? அது ஓர் ஆச்சரியமாக இருந்தது. நான் எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருந்த சிந்தனைகளின் போக்கு அதைத் தூண்டி எழுப்பவில்லை; அவற்றால் அந்த எண்ணம் கிளர்ச்சியுற வில்லை. வெளிப்புறத்தில் நின்று யாரோ ஒருவன் திடீரென்று கேட்கும் ஏதோ ஒரு கேள்வியைப் போல, அது சட்டென்று என் எதிரே நின்றது. அந்த இறைச்சியின் வடிவத்தை நினைத்துப் பார்க்க முயன்றேன். முன்னால் நான் பார்த்துப் பழகியிருந்த ஏதோ ஒன்றைப்போல் அது இருந்தது. ஆயினும், அது இன்னது என்று அப்போது என்னால் சொல்ல இயலவில்லை.

ஆயினும், காரணம் இன்னது என்று தெரியாமலே தங்களுக்கு ஏற்படும் பேரச்சத்தைக் கண்டு, அந்தக் குறுமக்கள் செயலற்று, திறன் அழிந்து, வாழ்ந்தார்கள். நானே வேறுவிதமாக அமைக்கப்பட்டவன். முதிர்ந்து பக்குவம் அடைந்து, திறமைகளை நிரம்பப் பெற்ற இக் காலத்திலிருந்து வெளிவந்தவன். இந்நாளில் பேரச்சம் எதுவும் நமது உடலைச் செயலற்றுப் போகச் செய்வதில்லை. காரணம் தெரியாத பேர்—இரகசியங்களைக் கண்டு நாம் அஞ்சியகாலம் மலையேறிப் போய்விட்டது. நான் மட்டிலாவது என்னைக் காத்துக்கொள்ளுவேன். இனி, மேலும் காலம் தாழ்த்தாமல், எனக்கு வேண்டிய ஆயுதங்களை இயற்றவேண்டும் என்றும், நான் பத்திரமாகப் படுத்தி உறங்கக்கூடிய புக்கிடம், சிறு கோட்டை ஒன்றை அமைக்கவேண்டும் என்றும், தீர்மானித்தேன். அதை என்னுடைய இருப்பிடமாகக் கொண்டுவிட்டால், பிறகு,

இந்த விசித்திர உலகத்தை நான் எதிர்த்து நிற்க முடியும். ஒவ்வோர் இரவிலும் எத்தகைய பிராணிகளின் தாக்குதல்களுக்கு நான் உள்ளாகக் கூடும் என்று தெளிவாகத் தெரிந்ததும், நான் முன்னால் இழந்திருந்த நெஞ்சுறுதியில் ஒரு பகுதியையாவது திரும்பப் பெறக் கூடும். நான் படுத்திருக்கும் இடம் அவர்களுடைய எதிர்ப்புக்கு உள்ளாகாத பத்திரமான இடமாக இருந்தால் அன்றி, என்னால் இரவில் உறங்கவே முடியாது என்று எனக்குத் தோன்றிற்று. அவர்கள் என்னை எப்படி எல்லாம் நுட்பமாகச் சோதித்திருக்கவேண்டும் என்று நினைத்தபோது அச்சத்தால் நடுநடுங்கினேன்.

‘அன்று மாலை டெம்ஸ் நதியின் பள்ளத்தாக்கில் எங்கும் திரிந்தேன். பிறர் புகமுடியாத இடம் என்று நினைக்கக்கூடியதான ஓரிடமும் என் கண்ணுக்கு அங்கே தென்படவில்லை. அங்குள்ள எல்லாக் கட்டடங்களும், மரங்களும், மோர்லக்குகள் எளிதில் ஏறக்கூடியவை. அவர்களுடைய கிணறுகளைப் பார்த்தால், அவர்கள் எவ்வளவு திறமையாக ஏறக்கூடியவர்கள் என்பது தெரியும். அப்பொழுது, பசும் பீங்கான் மாளிகையின் ஒங்கி உயர்ந்த கோபுரங்களும், மெருகிட்டதுபோல் பளபளப்பான அதன் சுவர்களின் கார்தியும் என் நினைவுக்கு மீண்டும் வந்தன. மாலையில், ஒரு சிறு குழந்தையைத் தோளில் சார்த்திக்கொண்டதுபோல் வீனாவை என் தோளில் சார்த்திக்கொண்டு, குன்றுகளில் ஏறி, தென் மேற்காகச் சென்றேன். அந்த தூரம் ஏழு அல்லது எட்டு மைல்தான் இருக்கும் என்று முதலில் மதிப்பிட்டேன். ஆனால், அது கிட்டத்தட்டப் பதினெட்டு மைல் போல் இருந்திருக்கும். அந்த மாளிகையை முதன் முதலாகப் பார்த்தது இலேசாக மழை தூறிக்கொண்டிருந்த ஒருநாள் மாலைவேளை. அப்படிப்பட்ட வேளையில் தூரம் கண்ணுக்குக் குறைந்து தோன்றும். இது ஒரு ஏமாற்றமே. அதுவும் தவிர, அப்போது நான் அணிந்திருந்தவை நான் சாதாரணமாக வீட்டில் அணியும் ஜோடுகள். அவை வெளி உபயோகத்துக்கு ஏற்றவை அல்ல. அந்த ஜோடுகளில் ஒன்றின் குதிக்கால் கழன்று

போய்விட்டது. ஆணி ஒன்று அதன் அடிப்புறமாக என் காலில் குத்திக்கொண்டிருந்தது. ஆகையால், நான் நொண்டி நொண்டி நடந்தேன். வெளிறிய மஞ்சள் நிறமான வானம் பின்புறத்தில் தோன்ற, அதற்கு முன்புறத்தில், கருநிற உருவத்தோடு வரைந்த சித்திரம்போல், அந்த அரண்மனை தோன்றிற்று. அது என் கண்ணுக்குத் தட்டுப்பட்ட போது, சூரியன் அஸ்தமித்து, ஏற்கெனவே நெடுநேரம் ஆகிவிட்டது.

‘வீனாவை நான் என் தோளில் சார்த்திச் சூமந்து சென்றபோது முதலில் அவள் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்தாள். ஆனால், சற்று நேரம் ஆனதும், தன்னைக் கீழே இறக்கிவிடும்படி கேட்டுக்கொண்டாள். என் பக்கத்தில் ஓடிக்கொண்டே வந்தாள். இடையிடையே ஒருபுறமோ மறுபுறமோ பாய்ந்தோடி, பூக்களைப் பறித்து, என்னுடைய சட்டைப் பைகளிலே செருகினாள். என் சட்டைப் பைகளைக் கண்டு முதலில் வீனாவுக்கு ஒரு வகையான திகைப்பு இருந்தது. கடைசியாக, பூக்களைச் செருகி அலங்காரப்படுத்துவதற்கான விசித்திரப் பூக் கூடைகளாகவே அவை இருக்கவேண்டும் என்று அவள் முடிவு செய்தாள். அப்படி நினைக்காவிட்டாலும்கூட, அவள் அவற்றைப் பயன்படுத்தியது அதற்காகத்தான். இதைச் சொல்லும் போது ஒன்று நினைவிற்கு வருகிறது. என்னுடைய சட்டையை நான் மாற்றியபோது அதில் கண்டவை...’

காலப்பிரயாணி பேச்சை நிறுத்தி, தம்முடைய சட்டைப் பைக்குள் கையை விட்டார். இரண்டு வாடி உலர்ந்த பூக்களை அங்கிருந்து எடுத்து, ஒன்றும் பேசாமல், அருகில் இருந்த சிறிய மேசையின்மீது வைத்தார். அவை வெண்ணிறமானவை. வெண்ணிறமான பெரிய ‘மாலோ’ப் பூக்களைப்போல் அவை தோன்றின. பிறகு, அவர் தம் முடைய கதையை மீண்டும் தொடங்கினார்.

‘மாலே நேரத்தின் அமைதி உலகெங்கும் மெல்ல மெல்லப் பரவி வரவே, நாங்கள் மலை உச்சியைக் கடந்து விம்பிள்டனை நோக்கிச் சென்றோம். அப்போது வீனா களைத்துப் போய்விட்டாள். சாம்பல் நிறக் கற்களால் கட்டப்பட்ட வீட்டிற்குத் திரும்பி விடலாம் என்பது

அவளுடைய விருப்பம். தூரத்தில் காணப்பட்ட பசும் பிங்கான் மாளிகையின் கோபுரங்களை அவளுக்குச் சுட்டிக் காட்டினேன். அவளுடைய அச்சத்தைத் தவிர்க்கக் கூடிய புக்கில் அது என்றும், அதை நாடியே நாம் செல்கிறோம் என்றும், அவளுக்கு எப்படியோ விளங்கவைத்தேன். அந்தி வேளையில், இருள் பரவும் நேரத்தில், ஒரு மகத்தான ஓய்வு எங்கும் படிவதைக் கண்டிருப்பீர்கள். அப்போது மரங்களின் ஊடே காற்று நின்றபோகும். அசைவும் ஒலியும் அற்ற அப்படிப்பட்ட மாலை வேளையில் ஏதோ ஒன்று நிகழப்போவதுபோல் என் மனத்தில் எப்பொழுதும் ஒரு நினைப்பு இருந்தது. வானம் தெளிவாக, எட்டாத தூரத்தில் காணப்பட்டது. அடிவானத்தின் அருகே சூரிய அஸ்தமன வேளையில் தோன்றும் சிற்சில கிடைக் கிரணங்கள் மட்டுமே தெரிந்தன. அவற்றைத் தவிர, வானம் முற்றும் வெறிச்சென்று இருந்தது. அப்போது, அந்த இரவில் நான் எதிர்பார்த்தது என் அச்சத்தைத் தழுவி யதே. அன்று, இருள் சூழ்ந்து, அமைதி நிரம்பிய அந்த வேளையில், என்னுடைய புலன்கள் மிதமிஞ்சிய அளவில் கூர்மை பெற்றவைபோல் தோன்றின. என்னுடைய கால்களுக்கு அடியே உள்ள பூமியானது குடையப்பட்டு உள்ளீடற்று இருந்ததை என்னால் தொட்டு உணரக்கூடும் போல் தோன்றிற்று. எறும்புப் புற்று போன்ற அவை களுடைய இருப்பிடங்களிலே மோர்லக்குகள் இங்கும் அங்கும் திரிவதையும், எப்பொழுது இரவு வரப்போகிறது என்று அவை காத்துக் கொண்டிருப்பதையும், தரையின் ஊடாக நான் பார்க்க முடிவதுபோன்ற ஓர் உணர்ச்சி எனக்கு இருந்தது. எனக்கு அப்பொழுது இருந்த பரபரப்பினால் மற்றொன்றும் நினைத்தேன். அவை களுடைய வாழிடங்களாகிய வளைகளை நான் அணுகியதை, தங்கள் மீது நான் போர் தொடுப்பதாக அவைகள் கருதும் என்று எண்ணினேன். அது கிடக்கட்டும். என்னுடைய காலயந்திரத்தை அவை எடுத்துக்கொண்டு போனது ஏன்?

‘இப்படியாக, நாங்கள் அந்த அமைதியான நேரத்தில் மேலும் நடந்து சென்றோம். இருள் மிகுந்து, இரவு

வந்தது. நெடுந் தூரத்தில், தெளிந்த நீலமாக விளங்கிய வானத்தின் நிறம் மங்கி, நட்சத்திரங்கள் ஒவ்வொன்றாக வெளியே வந்தன. நிலம் மங்கிப் போயிற்று. மரங்கள் கரு நிறமாக மாறின. வீனாவுக்கு அச்சமும் களைப்பும் மேலிட்டு வந்தன. அவளை அணைத்துக்கொண்டு, பேசி, சீராட்டிக் கொஞ்சினேன். பிறகு, இருள் மேன்மேலும் மிகுந்து வரவே, அவள் தன் சிறு கைகளால் என் கழுத்தை இறுகக் கட்டிக்கொண்டாள். கண்களை மூடிக்கொண்டு, தன்னுடைய முகத்தை என் தோளின்மீது அழுந்தச் சாய்த்துக் கொண்டாள். இவ்வாறு நாங்கள் ஒரு நெடிய மலைச் சரிவில் இறங்கி, ஒரு பள்ளதாக்குக்குள் சென்றோம். அந்த இருட்டில் வழி தெரியாமல் நான் ஒரு சிற்றூற்றில் தவறி விழுந்துவிடத் தெரிந்தேன். நடந்தும் நீந்தியும் அதைக் கடந்து, அந்தப் பள்ளத்தாக்கின் மறுபுறத்தை அடைந்து, மலைமேல் ஏறத் தொடங்கினேன். அங்கே இருந்த சில சயன மாளிகைகளையும், ஓர் உருவச் சிலையையும் கடந்து அப்பால் சென்றோம். அந்தச் சிலை ஒருவகைத் தேவதையின் சிலையோ என்னவோ தெரியவில்லை. அதற்குத் தலையில்லை. அப்பால் சில அகேஷிய மரங்கள் இருந்தன. அதுவரையில் நான் மோர்லக்குகள் எதையும் அங்கே காணவில்லை. ஆனால், அப்போது முன்னிரவு நேரம். சந்திரோதயத்துக்கு முந்திய, மிகவும் இருட்டான வேளை அதற்குப் பின்னே வர இருந்தது.

‘அடுத்த மலை உச்சியின் விளிம்பிலிருந்து நான் பார்த்த போது, என் கண்ணெதிரே ஓர் அடர்ந்த காடு அகன்று கருமையாகத் தோன்றக் கண்டேன். அதைக் கண்டு சற்றே தயங்கினேன். வலது புறமும் இடதுபுறமும் பார்த்தேன்; அதற்கு எங்கும் முடிவு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அப்போது எனக்கும் களைப்பு அதிகமாக இருந்தது. என் கால்கள் புண்ணுற்று, வலித்தன. அங்கே நின்று, என் தோளிலிருந்து, சாக்கிரதையாக வீனாவை இறக்கி விட்டேன். புல்லாந்தரையின் மீது உட்கார்ந்தேன். அங்கிருந்து பசம் பீங்கான் மாளிகை தெரியவில்லை. எந்தத் திசையாகச் செல்லவேண்டும் என்பதிலும் எனக்கு ஐயப்பாடு இருந்தது. காட்டின் அடர்த்தியைப் பார்த்

தேன். அது எதை எதை எல்லாம் ஒளித்து வைத்திருக்குமோ என்று அஞ்சினேன். நெருங்கிப் பின்னிய கிளைகளின் கீழிலிருந்து பார்த்தபோது, நட்சத்திரங்கள் ஒன்றையும் காண முடியவில்லை. அங்கே வேறு வகையான அபாயங்கள் பதுங்கிக் கிடக்காவிட்டாலும் கூட—எவ்வகையான அபாயங்கள் எல்லாம் அங்கே இருக்கக் கூடும் என்று என் மனத்தைக் கற்பனை செய்ய விடுவதற்கு எனக்குத் துணிவு வரவில்லை—நான் தடுக்கிவிழ அங்கே எத்தனை வேர்கள் இருக்குமோ, நான் முட்டிக்கொள்ள அங்கே எத்தனை அடிமரங்கள் நிற்குமோ, யார் கண்டார்கள்?

‘அன்று பகலில் நான் பட்ட பரபரப்பிற்குப் பிறகு மிகவும் களைத்து விட்டேன். ஆகவே, அந்தக் காட்டுக்குள் நுழையும் அபாயத்தை நாம் மேற்கொள்ள வேண்டாம் என்றும், மலையின் மீதுள்ள வெட்டவெளியிலே இரவைக் கழித்துவிடலாம் என்றும் தீர்மானித்தேன்.

‘வீனா நன்றாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அதைக் காண எனக்கு ஆறுதலாக இருந்தது. என்னுடைய சட்டையைக் கழற்றி அவளுக்கு நன்றாகப் போர்த்திவிட்டேன். பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு, சந்திரன் உதிக்கும்வரை காத்திருப்பது என்று தீர்மானித்தேன். அந்த மலைச்சரிவு முழுவதும் ரிசப்தமாய் ஒலியுற்று இருந்தது. அங்கே ஒருவரும் இல்லை. கரிய இருட்டின் உள்ளிருந்து இடையிடையே உயிர்ப்பிராணிகளின் சலசலப்புக் கேட்டுவந்தது. என் தலைக்கு மேலே நட்சத்திரங்கள் ஒளி வீசின. இரவு மேகமற்றுத் தெளிவாக இருந்தது. அந்த நட்சத்திரங்கள் மினுமினுத்ததைக் கண்டு, அவை என்னோடு நட்புப் பாராட்டியதுபோல ஆறுதல் அடைந்தேன். பழங்காலத் தோர் கூறிவந்த பழைய நட்சத்திர கணங்கள் எல்லாம் அந்தக் காலத்தில் வானத்தைவிட்டு நீங்கிவிட்டன. மனிதத் தலை முறைகள் ஒரு நூறு சென்றாலும் நமது பார்வைக்கு இடம் மாறாத நட்சத்திரங்கள், பழக்கமில்லாத புதிய கூட்டங்களாக மாறி அமைந்து நெடுங்காலம் ஆகிவிட்டது. ஆனபோதிலும், வானத்தில் படர்ந்திருந்த

ஆகாய-கங்கை முன்போலவே நட்சத்திரத் துகள்களால் அமைந்து, ஒரு கிழிந்த தோரணம்போலத் தோன்றிக் கொண்டிருக்கிறது. தென்திசையிலே (அது தென் திசை என்று தான் நினைக்கிறேன்) மிகவும் ஒளி பொருந்திய செந்நிற நட்சத்திரம் ஒன்று காணப்பட்டது. அது நான் முன்னால் அறியாத புதிய நட்சத்திரம். பச்சை நிறத்தோடு ஒளி வீசும் நம்முடைய லுப்தக நட்சத்திரத்தைவிட அது மிக்க சோதியோடு விளங்கிற்று. வானத்தில் விட்டுவிட்டுச் சுடர்ந்து ஒளி வீசிய அத்துணை ஒளிப் புள்ளிகளுக்கும் நடுவே, ஒரே ஒரு பிரகாசமான கிரகம் அசைவில்லாத ஒளியை அமைதியாக வீசிக் கொண்டிருந்தது. அதைக் கண்டதும், நெடுங்கால நண்பனுடைய முகத்தைப் பார்த்ததுபோல் இருந்தது.

‘அந்த நட்சத்திரங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது, என்னுடைய மனத்தில் எழுந்த கவலைகளும், இந்த நில உலக வாழ்க்கையின் பாரங்களும், திடீரென்று சிறுமை அடைந்துவிட்டன. அவற்றின் அளப்பிலாத தூரத்தைப்பற்றியும், அறியப்படாத பண்டைக் காலத்திலிருந்து அறிய இயலாத எதிர்காலம்வரையில், அவை காலச் சக்கரத்தில் அகப்பட்டு, மெதுவாக திட்டப்படி இயங்குவதையும் நான் நினைத்துப் பார்த்தேன். பூமியினுடைய அச்சு, அயனசலனம் காரணமாக, வானவெளியிலே வட்டமிட்டு வரையும் பெரிய வட்டத்தைக் கவனித்துப் பார்த்தேன். மௌனமாக நிகழும் அந்தப் பெரிய சுழற்சி, நான் காலத்தின் ஊடாகச் சென்றிருந்த அத்தனை ஆண்டுகளிலுமாகச் சேர்ந்து, மொத்தம் நாற்பது முறை தான் நிகழ்ந்திருந்தது. அத்தனை குறைந்த சுழற்சிக் காலத்துக்குள் நாம் அறிந்த மனிதனுடைய சுறுசுறுப்புச் செயல்கள் யாவும்; பரம்பரைச் சம்பிரதாயங்கள் ஐதீகங்கள் ஆகியவை அனைத்தும்; சிக்கலாக அமைந்த எண்ணிறந்த ஏற்பாடுகளும் திட்டங்களும்; தேசங்கள், மொழிகள், இலக்கியங்கள், மன எழுச்சிகள் ஆகிய யாவும்; அம் மனிதனைப்பற்றிய நினைவும்கூட அடியோடு மறைந்து போயின. அவற்றிற்கெல்லாம் பதிலாக இருந்தவை, தங்க

ஆகாய கங்கை-Milky way. லுப்தக நட்சத்திரம்-Sirius. அச்சு-Axis. அயனசலனம்-Precession

ளுடைய உயர் பரம்பரையை மறந்துவிட்ட இந்தச் சோனிகளும், என்னை அச்சத்தால் நடுங்கச் செய்த அந்த வெண்ணிறப் பிராணிகளுமே. பிறகு, இந்த இரண்டு இனங்களுக்கும் இடையே கிடந்த பேரச்சத்தைப் பற்றி நினைத்தேன். நான் அங்கே பார்த்த இறைச்சித் துண்டு இன்னது என்று ஒரு தெளிவான அறிவு அப்பொழுதுதான், முதல் தடவையாக, எனக்கு ஏற்பட்டது. உடல் திடீரென்று சிலிர்த்து, நடுநடுங்கிப் பதறிற்று. அதை நினைப்பதே மனத்துக்கு மிகவும் பயங்கரமாகவும் அருவருப்பாகவும் இருந்தது. என் பக்கத்தில் உறங்கிக் கொண்டிருந்த வீனாவை உற்று நோக்கினேன். அவளுடைய முகம் நட்சத்திர ஒளியிலே வெண்ணிறமாகவும், ஒரு நட்சத்திரத்தைப் போலவும், விளங்கிற்று. என் மனத்தில் எழுந்த எண்ணத்தைச் சட்டென்று உதறித் தள்ளினேன்.

‘அந்த நெடிய இரவு முழுவதும், மோர்லக்குகளின்மீது என் மனம் செல்லாமல், என்னால் இயன்றவரை, தடுத்து வந்தேன். வானத்திலே நட்சத்திரங்களினிடையே ஏற்பட்டிருந்த புதிய குழப்பத்தின் ஊடேயும் பழைய நட்சத்திர கணங்களை ஒருவாறு காண முடியும் என்று எண்ணிக் கொண்டு பொழுது போக்கினேன். புகை தோன்றிய இரண்டொரு சிறிய மெகங்களைத் தவிர வானம் நிர்மலமாக இருந்தது. நான் இடையிடையே சற்றே கண் அயர்ந்திருக்கவேண்டும். பிறகு, என்னுடைய விழித்த கண் மூடும் முன், நிறமற்ற நெருப்பின் நிழலைப் போல, கீழ்த்திசையிலே மங்கிய ஒளி ஒன்று தோன்றிற்று. முதிய சந்திரன் மெல்லியதாகவும், இரண்டு கோடிகளை உடையதாகவும், வெண்ணிறமாகவும் உதித்தது. அதற்குப் பின்னால் அதை அடுத்து வந்த அருணோதயம் அதை முந்தி, அதன் மீது பொங்கி வழிந்தது. அந்த ஒளி முதலில் மங்கல் நிறமாக இருந்தது. பின்னால், செந்நிறமாகி, மனத்துக்கு இனிமை அளித்தது. மோர்லக்குகளில் ஒன்றும் அங்கே வரவில்லை. உண்மையில் அந்தக் குன்றின்மீது அன்று இரவில், அவைகளில் ஒன்றையும் நான் காணவில்லை. மீண்டும் பகல் புதிதாகத் தோன்றியபோது, என்னுடைய மனத்தில் துணிவு உதயமாயிற்று. நான் அதுவரை அஞ்சிய தெல்லாம் காரணமற்றது என்கூட அப்போது தோன்றிற்று. கழன்றுபோன குதிக்காலை உடைய ஜோட்டை

அணிந்த என்னுடைய காலின் கணைக்கால் வீங்கியிருந்தது. அந்தக் குதிக்காலின் அடியில் நோ அதிகமாக இருந்தது. ஆகவே நான் மீண்டும் கீழே உட்கார்ந்தேன். என் ஜோடுகளைக் கழற்றினேன். அவற்றை வீசி எறிந்தேன். 'நான் வீனாவை எழுப்பினேன். இருவருமாக அந்தக் காட்டுக்குள்ளே சென்றோம். முன்னால் கருமையாகவும், "உள்ளே வராதே" என்று தடை செய்வதுபோலவும் தோன்றிய அந்தக் காடு அப்போது பச்சைப் பச்சை என்று இனிமையாகத் தோன்றிற்று. அங்கே சில பழங்கள் அகப்பட்டன. அவற்றைத் தின்று எங்கள் பசியை ஆற்றினோம். சற்று நேரத்தில் சொகுசான மக்களில் பலர் அங்கே எதிர்ப்பட்டார்கள். இயற்கையில் இரவு என்ற ஒன்றே கிடையாது என்று எண்ணியவர்களைப் போல, அவர்கள் பகலொளியில் களிப்போடு சிரித்தும், நடம் புரிந்தும் விளையாடக் கண்டோம். பிறகு, நான் முன்னால் பார்த்திருந்த இறைச்சியைப்பற்றி மீண்டும் நினைத்துப் பார்த்தேன். அது இன்னதுதான் என்று அப்பொழுது எனக்கு உறுதியாகத் தெரிந்து விட்டது. மனித இனம் என்னும் பெரு வெள்ளத்தின் மேல்பரப்பின்மீது கடைசியாகத் தோன்றிய இந்த வலிமையற்ற சிற்றலையைக் கண்டு மனமார இரங்கினேன். மனித இனம் சீரழிந்து வந்த மிக நெடிய காலப் போக்கில், ஏதோ ஒரு சமயத்தில், மோர்லக்கு களுக்குத் தேவையான உணவு கிடைக்காமல் குறைந்து போயிற்று என்பது தெளிவு. ஒருவேளை, அவை சாதாரணமாக எலிகளையும், அவைகளைப் போன்ற சிறு ஜந்துக்களையும், தின்று வாழ்ந்திருக்கலாம். முன் காலத்திலே மனிதன் தன்னுடைய உணவைப்பற்றி எவ்வளவு கருத்துக் கொண்டிருந்தானோ, அவ்வளவு விவேகத்தோடு இக்காலத்தில் அவன் உணவைத் தேர்ந்தெடுப்பதில்லை. உண்ணத் தகாதவை என்று சிலவற்றை ஒதுக்கி வருவதில்லை. இவ் விஷயத்தில் குரங்கைவிட மனிதன் செலுத்தும் அக்கறை மிகக் குறைவு. நரமாமிசத்தை உண்ணலாகாது என்னும் வெறுப்பு மனிதனுக்கு ஆழ்ந்த அடிப்படையான இயற்கை உணர்ச்சி அன்று. ஆகவே, மனிதர்களின் மக்களாக இருந்த போதிலும் மனிதத் தன்மை ஆற்றவைகளாக இவை—! இந்த விஷயத்தை ஒரு விஞ்ஞான மனநிலையோடு பார்க்க முயன்றேன். மூவாயிரம் அல்லது

நாலாயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன் வாழ்ந்த நம்முடைய முன்னோர்களில் சிலர் நர-மாமிசத்தை உண்பவர்களாக இருந்தார்கள். நினைத்துப் பார்த்தால், அந்த மோர்லக்குகள் அவர்களைக் காட்டிலும் மானிடத் தன்மையில் குறைந்தவைதானே? அவர்களைக் காட்டிலும் அதிகமாக நம்மிடமிருந்து வேறுபட்டவைதானே? இந்த நிலை அறிவுள்ளோர் மனத்தில் துன்பத்தை உண்டுபண்ணும். ஆனால், அறிவு என்பதுதான் அப்பொழுது உலகத்தில் இல்லாமல் போய் விட்டதே. இதைப்பற்றி நான் ஏன் வருத்தப்பட வேண்டும்? இந்த ஈலாய் மக்கள் கொழு கொழு என்று வளர்க்கப்பட்ட கால்நடைகளை ஒத்தவர்கள். ஏறும்புகளைப் போல் பெருகி மொய்க்கும் மோர்லக்குகள் அவர்களைப் பராமரித்து வளர்த்து, இரையாக உண்டு வந்தார்கள். ஒருவேளை அவர்களுடைய இனப்பெருக்கு முறைகளையும் அவை மேல் பார்த்து வந்திருக்கலாம். இதற்கிடையில், என் பக்கத்தில் வீனா கவலையற்று நடம் புரிந்து கொண்டிருந்தாள்.

‘பிறகு, என்னை அந்தக் கோரமான எண்ணங்கள் துன்புறுத்திக் கொல்லாமல் தப்பிப் பிழைக்க முயன்றேன். மிதமிஞ்சிய சுயநலத்துக்கு இத் தகைய கொடிய தண்டனையே தக்கது என்று முடிவுசெய்ய முயன்றேன். மனிதன் தன்னுடைய உடன் பிறப்பாகிய மற்றொரு மனிதன் செய்யும் வேலைகளைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, தான் சுகமாகவும் இனிமையாகவும் வாழத் துணிந்தான். “அவசியம்” என்ற மந்திரத்தையும் சால்ஜாப்பையும் மேற்கொண்டு, தனக்கு அவசியமாகத் தோன்றுவதை எல்லாம் செய்தான். காலச் சக்கரம் சுழன்று, “அவசியம்” என்ற பிசாசு அவனையே பிடித்துக் கொண்டது. என்னை ஒரு கார்லைலாக எண்ணிக்கொண்டு இந்தப் புண்மையான சீரழிந்த மேன்மக்களை இகழ்ந்து பேச முயன்றேன். ஆனால் இந்த மனப்பான்மை எளிதில் வரவில்லை. ஈலாய் மக்கள் அறிவில் எவ்வளவு க்ஷீணித்திருந்த போதிலும், அவர்களது மனித உருவம் மாறவில்லை. பார்ப்பதற்கு என்னைப்போல்

கார்லைல்-Carlyle. (பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இங்கிலாந்தில் வாழ்ந்த ஒரு சிறந்த ஆசிரியர். அக்காலத்து அரசியல், சமூகவாழ்க்கை முதலியவற்றைப் பற்றிக் கருத்துக் கொண்டவர். அவற்றை அச்சமில்லாமல் வெளியிட்டவர்.)

இருந்த அவர்களைக் கண்டு, என் மனம் இளகி, அவர்களின் மீது இரங்கிச் சென்றது. அவர்களுடைய இகழ்ச்சிக்குரிய நிலையிலும், பேரச்சத்திலும், பங்கு கொண்டவனாக என் மனம் என்னை ஆக்கிவிட்டது.

‘நான் அப்பொழுது செய்யவேண்டியது என்ன என்பதைப் பற்றி என் மனத்தில் தெளிவான எண்ணம் எதுவும் இல்லை. நான் முதலாக நினைத்தது என்ன என்றால், அபாயம் இல்லாத ஏதோ ஒரு பத்திரமான புக்கில்லைப் பிடித்துக் கொள்ளவேண்டும்; ஏதாவது ஓர் உலோகத் தாலோ, கல்லாலோ, என்ன என்ன ஆயுதங்களை நான் சிந்தித்து இயற்றமுடியுமோ அவற்றை எல்லாம் அமைத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பதேயாகும். அது இன்றியமையாதது. உடனே செய்யப்பட வேண்டியது. அதற்கு அடுத்தபடியாக, நான் நினைத்தது என்ன என்றால், தீவட்டியாகிய ஓர் ஆயுதம் எப்பொழுதும் என் கைவசம் இருக்கும் பொருட்டு, நெருப்பை இயற்றுவதற்கு ஒரு வழியைக் கண்டுபிடித்தாக வேண்டும் என்பது. இவற்றை எல்லாம் எளிதில் செய்துவிட முடியும் என்று நம்பினேன். ஏனென்றால், அந்த மோர்லக்குகளை எதிர்ப்பதற்கு தீயைக் காட்டிலும் சிறந்தது வேறு ஒன்றும் இல்லை என்பது எனக்குத் தெரியும். பிறகு, வெண்ணிறமான சிங்கப்பெண் உருவத்தின் அடியில் உள்ள வெண்கலக் கதவுகளை உடைப்பதற்கு ஏற்ற இயந்திரம் ஒன்றை இயற்ற விரும்பினேன். அவற்றைத் தகர்க்க ஓர் உலக்கை வேண்டும் என்று கருதினேன். அந்தக் கதவுகளின் உள்ளே புகுந்து, ஒளி வீசும் சுவாலையை என் கையில் ஏந்திச் சென்றால், அந்தக் கால இயந்திரத்தைக் கண்டுபிடித்து விடலாம், அங்கிருந்து தப்பி ஓடி விடலாம் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருந்தது. அந்த இயந்திரத்தை நெடுந்தூரம் நகர்த்திச் செல்வதற்கு வேண்டிய உடல் வலிமை மோர்லக்குகளுக்கு இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. வீனாவை நம்முடைய காலத்துக்கு என்னோடு அழைத்து வந்துவிட வேண்டும் என்று நான் ஏற்கனவே தீர்மானித்துவிட்டேன். இப்படிப்பட்ட எண்ணங்களை எல்லாம் என் மனத்தில் எண்ணிக்கொண்டு, நாங்கள் குடிபுகுவதற்கு ஏற்றது என்று தேர்ந்து எடுத்த கட்டடத்தை நோக்கி நடந்து சென்றேன்.

அத்தியாயம் எட்டு

‘அன்று பட்டப்பகல் வேளையில்தான் பசும் பீங்கான் மாளிகையின் அருகில் நாங்கள் வந்து சேர்ந்தோம். அது பாழாகி, இடிந்து விழுந்து கொண்டிருந்தது. அதன் சன்னல்களிலே கோணல் மாணலாக உடைந்துபோன கண்ணாடிகளின் பகுதிகள் காணப்பட்டன. அதன் முகப்பில் அமைக்கப்பட்டிருந்த உலோகச் சட்டம் அரிப்புண்டு போனதால் அந்தப் பச்சைப் பிற முகப்பில் பெரிய பெரிய தகடுகள் பெயர்ந்து விழுந்து கிடந்தன. மெதுவான பசும்புல் தரை சூழ்ந்திருந்த ஒரு திறந்தவெளியில் உள்ள மேட்டிடத்திலே, உயரமான பகுதியில், அது ஒங்கி நின்றது. அதற்குள்ளே செல்வதற்கு முன்னால் வட கிழக்குத் திசையாக நோக்கினேன். வாண்ட்ஸ் வொர்த்தும், பாட்டர்ஸீயும் ஒரு காலத்தில் இங்கேதான் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று நான் கருதிய இடத்தில், அப்போது ஒரு பெரிதாய் அகன்ற கழிமுகம்—அதைக் கழி என்று கூடச் சொல்லலாம்—இருக்கக் கண்டு வியப்படைந்தேன். அப்பொழுதே என் மனத்தில் வேரூர் எண்ணம் உண்டாயிற்று. ஆனால், நான் அதை மேலும் தொடர்ந்து சிந்திக்க வில்லை. அதாவது, கடலில் வாழும் பிராணிகளுக்கு அந்தக் காலத்தில் என்ன என்ன ஆகியிருக்கலாம், அல்லது அப்பொழுது அவைகளுக்கு என்ன என்ன நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கலாம், என்பதே அந்த நினைப்பு.

‘அந்த அரண்மனை எந்தப் பொருளால் கட்டப் பட்டது என்று கவனித்தபோது, உண்மையிலேயே அது பீங்கான்தான் என்பது தெரிந்தது. அந்த முகப்பின்மீது எனக்குத் தெரியாத ஏதோ ஒரு லிபியில் என்னவோ பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. வீனா ஒருவேளை அதைப் படித்து, எனக்குப் பொருள் விளக்கக்கூடும் என்று நினைத்தேன். அது முட்டாள்தனம் என்று உடனேயே தெரிந்துவிட்டது. அவளை விசாரித்தபோது, எழுத்து ஒன்று இருக்கக்கூடும் என்பதே அவளுடைய மனத்தில் ஒருநாளும் பட்டதில்லை

வாண்ட்ஸ் வொர்த்த—Wandsworth. பாட்டர்ஸீ—Battersea.
அகன்ற கழிமுகம்—estuary. கழி—creek. லிபி—Character.

என்பது தெரிந்தது. அவளிடம் உண்மையாகக் காணப் பட்ட மானிடப் பண்புகள் குறைவு. ஆனால் அவள் அவற்றை மிகுதியாகப் பெற்றிருந்தாள் என்ற ஓர் எண்ணம் என் மனத்தில் எப்போழுதும் இருந்து வந்தது. அவள் என்மீது காட்டிய அன்பு மிகவும் மானிடத் தன்மை பொருந்தியது. ஆகையால், நான் அப்படி நினைத்திருக்கலாம்.

‘அதன் பெரிய நிலைக்கதவுகள் திறந்தும் உடைந்தும் கிடந்தன. அவ் வாயிலின் உட்புறத்திலே அக்காலத்துக் கட்டடங்களில் வழக்கமாகக் காணப்படும் மண்டபம் இல்லை. அதற்குப் பதிலாக, இரண்டு பக்கங்களிலும் சன்னல்கள் வைக்கப்பட்டு, அவற்றின் ஒளிபடிந்த நீண்ட தாழ்வாரம் ஒன்று இருக்கக் கண்டோம். அதைப் பார்த்ததும், ஒரு காட்சிச்சாலையே என் நினைவுக்கு வந்தது. கீழே பாவியிருந்த தளத்தில் கனமாகத் தூசி படிந்திருந்தது. அங்கே வரிசையாக அடுக்கி வைத்திருந்த அற்புதமான பலவகைப் பொருள்களின் மீதும் அவ்வாறே அந்தச் சாம்பல் நிறப் புழுதி படிந்து, அவற்றை மறைத்து மூடியிருந்தது. பிறகு, அந்தத் தாழ்வாரத்தின் மையத்தில் விசித்திரமாகவும், வற்றி உலர்ந்தும், தோன்றிய ஒரு மிகப் பெரிய எலும்புக் கூட்டின் கீழ்ப்பகுதி நிற்கக் கண்டேன். கோணலாக வளைந்திருந்த அதன் கால்களைப் பார்த்ததும், அது முன் காலத்தில் வாழ்ந்ததும், இக் காலத்தில் இல்லாமல் முற்றும் மறைந்து போனதுமான மெகதீரியம் என்னும் பிராணியின் வகையைச் சார்ந்தது என்று அடையாளம் தெரிந்துகொண்டேன். அதனுடைய மண்டை-ஓடும், மேல்பக்க எலும்புகளும், அதன் பக்கத்தில் கனமாகப் படிந்திருந்த தூசியில் கிடந்தன. ஓரிடத்தில் கூரையிலிருந்த ஓர் ஓட்டையின் வழியாக மழை நீர் அதன் மீது சொட்டியிருந்தது. அந்த இடத்தில் அந்த எலும்புக் கூடு தேய்ந்து கரைந்து போயிருந்தது. அந்தத் தாழ்

மண்டபம்-Hall. தாழ்வாரம்-Gallery. காட்சிச்சாலை-Museum. எலும்புக்கூடு-Skeleton, மெகதீரியம்-Megatherium. (பண்டைக் காலத்தில் வாழ்ந்து வந்த ‘பல்லில்லாப் பிராணி’ வகையைச் சேர்ந்தது. 8 அடி உயரமும், சுமார் 10 அடி முதல் 18 அடி வரை நீளமும் உள்ளது.)

வாரத்தில் சற்றே அப்பாலுள்ள பகுதியில் பிராண்டோஸாரஸ் என்னும் பண்டைக்காலப் பிராணியின் பீப்பாய் போன்ற மிகப் பெரிய எலும்புக்கூடு இருந்தது. அது காட்சிச்சாலையாக இருக்கலாம் என்று நான் நினைத்தது உறுதியாகிவிட்டது. அதன் ஒருபுறமாகச் சென்றபோது, அங்கே சரிவு அலமாரிகளைப் போன்றவை சில இருக்கக் கண்டேன். அவற்றின் மீதுள்ள தூசியைத் தள்ளப் பார்த்தபோது, நம் காலத்திலே நாம் அடிக்கடி பார்த்து வரும் கண்ணாடிக் கூடுகளைப் போலவே அவை இருந்தன. ஆனால், காற்றுப் புகாவண்ணம் அவை அமைக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். அவற்றின் உள்ளே வைத்திருந்த பொருள்கள் அதிகக் கேடுறாமல் இருந்ததைப் பார்த்தால், அப்படித்தான் தோன்றிற்று.

ஆம்; நாங்கள் நின்ற இடம் இப்பொழுது தெற்குக் கென்ஸிங்டனில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் காட்சிச்சாலையைப் போன்ற பிற்காலக் காட்சிச்சாலை ஒன்றின் பாழடைந்த மண்டபம். நாங்கள் அப்போது இருந்த இடம் பண்டைக்காலப் பிராணி—நூல் பகுதி. அங்கே வைக்கப்பட்டிருந்த பாசில்களின் வரிசை கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்திருக்கவேண்டும். அக்காலத்தில் பாக்டீரியாக் களும் காளான்களும் எல்லாம் அழிந்து போய்விட்ட படியால், சிதைவுச் செயல்களின் வலிமை நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்று ஒன்பது பங்கு நீங்கிவிட்ட போதிலும், காலத்தால் ஏற்படும் சிதைவுகள் தக்க பாதுகாப்பு முறைகளால் சிலகாலம் தடுக்கப்பட்டபோதிலும், அங்கு திரட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த பொருட் செல்வங்களை அவை தாக்கிக் கொண்டே இருந்தன. இக் காரணங்களால் அச்செயல்கள் மிகமிக மெதுவாக நடந்துவந்தபோதிலும், அவை தவிர்க்க முடியாதபடியும் இரக்கமின்றியும் நிகழ்ந்து வந்தன. சிற்சில அரிய பாசில்கள் இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாக

பிராண்டோஸாரஸ்-Brontosaurus. (பண்டைக்கால இராக் கத ஊர்வன [பல்வி] வகைப் பிராணி.) கென்ஸிங்டன் -Kensington. பாளில்-Fossil. (மண், பாறை முதலியவற்றில் படிந்து காணும் பண்டைக்காலத் தாவரங்கள், பிராணிகள் ஆகியவற்றின் சின்னங்கள்.) பாக்டீரியா-Bacteria. காளான்-Fungi. பண்டைக்காலப் பிராணி நூல்-Paleontology.

உடைக்கப்பட்டுக் கிடந்ததையும், நாணல்களில் வடம் வடமாகக் கோக்கப்பட்டிருந்ததையும், நான் கண்டபோது, அவை அந்தக் குறுமக்கள் செய்த காரியங்கள் என்று ஊகித்தேன். சில இடங்களில், அந்தக் கண்ணாடிக் கூடுகள் அடியோடு அப்புறப்படுத்தப்பட்டிருந்தன. இது மோர்லக்குகள் செய்த காரியமாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்று நினைத்தேன். அந்த இடம் முற்றும் ஒவியற்று இருந்தது. அங்கு கனமாகப் படிந்திருந்த தூசி எங்களுடைய காலடிகளின் ஓசையை அடங்கச் செய்தது. அங்குள்ள கண்ணாடிக் கூடு ஒன்றின் சாய்வான மேல் மூடியின்மீது, ஒரு சிறிய கடல் முள்ளம் பன்றியின் கூட்டை வீனா உருட்டிக்கொண்டிருந்தாள். நான் நாற்புறமும் சுற்றிப் பார்த்தபோது அந்த வினையாட்டை நிறுத்திவிட்டு, என்னிடம் வந்தாள். வாய் திறவாமல் மெதுவாக என் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, பக்கத்தில் நின்றாள்.

‘அறிவில் சிறந்த மக்கள் வாழ்ந்த ஒரு காலத்தின் அறிகுறிகளாக உள்ள இந்தப் பழைய சின்னத்தைக் கண்டு நான் முதலில் அடைந்த ஆச்சரியத்துக்கு அளவே இல்லை. அதனால், எனக்குக் கிடைக்கக் கூடிய வாய்ப்புக்களைப் பற்றி நான் சற்றும் நினைக்கவே இல்லை. அந்தக் கால யந்திரத்தைப்பற்றி நான் கொண்டிருந்த கவலைகளும்கூட அப்போது என்னுடைய மனத்தைவிட்டுச் சற்றே விலகிப் போயின.

‘அந்தக் கட்டடத்தின் அளவைப் பார்த்தால், அந்தப் பசும் பீங்கான் மாளிகையில் பண்டைப் பிராணிகளின் காட்சிச்சாலையாக அமைந்துள்ள தாழ்வாரத்தைத் தவிர, வேறு எத்தனையோ பகுதிகளும் அங்கே இருக்கவேண்டும் என்று நினைக்கவேண்டியிருந்தது. சரித்திர சம்பந்தமான காட்சி அறைகள் சில இருக்கலாம்; ஒரு வேளை, புத்தக சாலையூட அங்கே இருக்கலாம். காலத்தால் அழிந்துவரும் அந்தப் பண்டைக் காலப் பூதத்துவத் துறையைச் சார்ந்த பொருள்களை வைத்துள்ள பகுதி அங்கு அளித்த காட்சிகளைக் காட்டிலும்,--நான் அப்போதுள்ள நிலையில்,--மேலே கூறிய இரண்டும் எனக்கு மிகமிகச் சுவையுள்ளவைகளாக

கடல் முள்ளம் பன்றி-Sea-urchin. (முட்களை உடைய, முட்டை வடிவமான, கடல் வாழ் பிராணி). பூதத்துவ-Geology.

இருக்கும். எங்கும் தேடிப் பார்த்தேன். முதல் தாழ்வாரத்துக்குக் குறுக்காக மற்றொரு குறுகிய தாழ்வாரம் இருக்கக் கண்டேன். அந்தப் பகுதி தாதுப் பொருள்களை வைப்பதற்கு என்று ஒதுக்கியது. அங்கே பெரிய கந்தகக் கட்டி ஒன்று இருக்கக் கண்டேன். அதைப் பார்த்ததும் என் மனம் வெடிமருந்தை நினைத்து ஓடத் தொடங்கிற்று. ஆனால், அங்கே வெடி உப்பு இல்லை. வேறு எவ்வகையான நைட்டிரேட்டுக்களும் இல்லை. எத்தனையோ யுகங்களுக்கு முன்னால், அவைகள் எல்லாம் வாயுமண்டலத்தில் உள்ள நீரால் ஈரித்துக் கரைந்து அழிந்து போயிருக்கும். ஆயினும் அந்தக் கந்தகம் என் மனத்தை விட்டு அகலாமல் அங்கே உழன்றது; பலவிதமாக என்னை எண்ணமிடச் செய்தது. அங்கே நான்கண்ட தாழ்வாரங்களில் எல்லாம் அந்தக் காட்சி அறையில் உள்ளவைதான், மொத்தமாகப் பார்க்கும்போது, நன்றாகப் பாதுகாக்கப்பட்டிருந்தவை. ஆயினும் எனக்கு அவைகளின் மீது அத்தனை கருத்துச் செல்லவில்லை. தாதுப் பொருள் நூலில் எனக்கு விசேஷப் பயிற்சி இல்லை. ஆகவே, அங்கிருந்து அப்பால் சென்றேன். நான் உள்ளே நுழைந்தபோது கண்ட தாழ்வாரத்துக்கு ஒரு போகாக இருந்த ஒரு பாழடைந்த நடைபாதையின் ஊடாக நடந்து சென்றேன். இந்தப் பகுதி உயிரியல் காட்சிச்சாலையாக ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டது என்று தோன்றிற்று. ஆனால், இங்கே இருந்தவை எல்லாம் உருத்தெரியாமல் மாறி, நெடுங்காலம் ஆகிவிட்டது. உள்ளே நார் அடைத்து, உயிர் உள்ள பிராணிகளைப்போல், நிறுத்தி வைத்திருந்த உருவங்களின், உலர்ந்தும் கருகியும் போன பகுதிகள் சில; ஒருகாலத்தில் ஸ்பிரிட்டு நிறைந்திருந்த ஜாடிகளுக்குள்ளே வைத்திருந்த தைலமிட்ட சடலங்கள் சில; போன இடம் தெரியாமல் மறைந்த தாவரங்களிலிருந்து உதிர்ந்த பழுப்பு நிறத் தூள்கள் சில; இவைகள் மட்டுமே அப்போது இருந்தன. வேறென்றும் இல்லை. அதைக்

தாதுப் பொருள்-Mineral. கந்தகம்-Sulphur. வெடிமருந்து-Gunpowder வெடி உப்பு- Salt petre. நைட்டிரேட்டு-Nitrate. ஈரித்துக் கரைதல்-Deliquescence. தாதுப் பொருள் நூல் - Mineralogy. ஒரு போகாக - Parallel. ஸ்பிரிட்டு-Spirit. தைலமிட்ட சடலங்கள்-Mummies.

கண்டு எனக்கு வருத்தமாக இருந்தது. ஏன் என்றால், பிராணிகளாக உருவெடுத்த இயற்கையை வெல்வதற்காக என்ன என்ன மாறுபாடுகளை எல்லாம் மக்கள் அமைக்க வேண்டியிருந்தது, அவற்றுள் எவற்றை எல்லாம் நாம் தெளிவாகக் காண முடியும், என்று படிப்படியாக என்னால் காண முடிந்திருந்தால், எனக்கு மிக்க மகிழ்ச்சியாக இருந்திருக்கும். பிறகு, மிகப் பிரமாண்டமாக அமைக்கப்பட்ட காட்சி அறை ஒன்றை வந்து அடைந்தோம். அங்கே மற்ற இடங்களை எல்லாம்விட வெளிச்சம் குறைவாக இருந்தது. அதன் கீழ்த் தளம் நான் உள்ளே வந்த பகுதியிலிருந்து சற்றே சரிவான கோணத்தில் கீழ் நோக்கிச் சென்றது. அங்கே இடையிடையே, மேல்தளத்திலிருந்து கோளவடிவமான வெண்ணிற விளக்குகள் தொங்கவிடப் பட்டிருந்தன. அவற்றுள் பல கீறியும் தகர்ந்தும் போயிருந்தன. அவற்றைப் பார்த்தால், அந்த இடத்தில் இயற்கை வெளிச்சம் போதாதபடியால், விளக்குகள் போடப்பட்டிருந்தன என்று நினைக்க இடம் இருந்தது. அந்த இடம் எனக்குச் சற்றே பழக்கம் உள்ள பகுதி என்று சொல்வேன். ஏன் என்றால், நான் நின்ற இடத்தின் இரு புறத்திலும் பெரிய பெரிய இயந்திரங்களின் பிரமாண்டமான உருவங்கள் எழுந்து நிற்பதுபோல் இருந்தது. அவை யாவும் அரிப்புண்டு இருந்ததால், பல தகர்ந்து போயிருந்தன; ஒரு சில அப்பொழுதும் முழுதாக இருந்தன. இயந்திரப் பொருள்களைப் பற்றி எனக்குச் சற்றே சபலம் உண்டு என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். ஆதலால், அங்கே இன்னும் சற்று நேரம் தங்குவதற்கு எனக்கு ஆசைதான். ஏனென்றால், அவை நான் அறியா இயந்திரங்கள். ஒரு புதிய புதிர் கிடைத்தால் அதைத் தீர்க்க வேண்டும் என்பதுபோன்ற ஆவல் என்னைப் பற்றியது. ஆனால், அவை என்ன என்ன காரியங்களுக்காக உதவியிருக்கலாம் என்பதை என்னால் ஏதோ அரைகுறையாகத்தான் ஊகிக்க முடிந்தது. அந்த இயந்திரங்களின் மர்மத்தை நான் அறிந்துவிட்டால், அந்த மோர்லக்குகளின் மீது உபயோகிக்கக் கூடிய திறமை பெற்று, வலிமை உடையவனாக ஆகி விடலாம் என்று எனக்குத் தோன்றிற்று.

‘சட்டென்று வீனா என் பக்கத்தில் மிக நெருங்கி வந்தாள். அவள் அப்படித் திடீரென்று நெருங்கி வந்தது’ என்னைத் திடுக்கிடச் செய்தது. அவள் அப்படிச் செய்திரா விட்டால், அந்த அறையின் தளம் சரிவாக அமைக்கப் பட்டிருந்தது என்பதை நான் கவனித்திருக்கமாட்டேன்.* நான் அந்த அறையின் உள்ளே வந்த பகுதி பூமி மட்டத் துக்கு மேலே நன்றாக உயர்ந்திருந்தது. அதில் அங்கங்கே சில உயரமான சன்னல்கள் அருகி் இடப்பட்டிருந்தன. அவை கீற்றுப்போல் ஓடுங்கியவை. அவற்றின் ஊடாகச் சிறிது ஒளி உள்ளே வந்துகொண்டிருந்தது. அந்த அறையில் நெடுகச் சென்றபோது, பின்புறமுள்ள தரை அந்தச் சன்னல்களுக்கு எதிராக இருந்து அவற்றைச் சற்றே மறைத்தன. கடைசியில், லண்டன் நகரிலுள்ள வீடுகளின் முன்னால் உள்ள, சற்றே பள்ளமான காவி இடத்தைப் போல், அங்கு பள்ளமான சந்தாக இருந்தது. மேற்புறத்திலே சற்றே காணப்பட்ட இடுக்கின் வழியாகப் பகலொளி ஓடுங்கிய கோடுபோல் தெரிந்தது. அந்த இயந்திரங்களைப் பற்றிப் பலவாறு ஆலோசித்துக் கொண்டே, நான் மெதுவாக நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தேன். அந்த எண்ணங்களில் என் மனம் முற்றும் ஈடுபட்டிருந்ததால், அங்கே வரவர ஒளி குறைந்து வந்ததை நான் கவனிக்கவில்லை. வீனாவின் மனத்திலே மேன்மேலும் மிகுந்துவந்த கவலைதான் அந்த எண்ணங்களைக் கலைத்து, இவ்விடத்தைப் பற்றி என்னை நினைக்கச் செய்தது. அப்பொழுதுதான் அந்த அறையின் கடைசிப் பகுதி அடர்ந்த இருட்டுக்குள் நேராகச் சென்றது என்பதைக் கவனித்தேன். சற்றே தயங்கினேன். பிறகு, சுற்றிப்பார்த்த போது, அங்கு படிந்துள்ள தூசி அவ்வளவு அதிகமாக இல்லை என்றும் அந்தத் தூசியின் மேல்பரப்பு அத்துணை சமமாக இல்லை என்றும் கண்டேன். இருட்டாயிருந்த அந்தப் பகுதியில், சற்று அப்பால் பார்த்தபோது அந்தத் தரையில் படிந்திருந்த தூசி சில ஓடுங்கிய காலடிச் சுவடுகளால் கலைக்கப்பட்டிருப்பதாகத் தோன்றிற்று. அதைக் கண்டதும், மோர்லக்குகள் அங்கே அருகில் இருக்கிறார்கள்

* அந்தத் தளம் ஒரு வேளை சரிவாக இல்லாமலும் இருந்திருக்கக்கூடும். அந்தக் காட்சிச் சாலைபை ஒரு மலைப் பக்கத்தின் உள்ளே கட்டியிருக்கக்கூடும்—பதிப்பாசிரியர்.

என்ற உணர்ச்சி என் மனத்தில் மீண்டும் கிளர்ந்து எழுந்தது. உபயோகமற்ற இந்த இயந்திரங்களைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் என் நேரத்தை வீண் போக்கிக் கொண்டிருக்கிறேன் என்பதை அறிந்தேன். அப்பொழுது ஏற்கெனவே மாடையில் பொழுது போய்விட்டது என்பதையும், என் கையில் ஓர் ஆயுதமும் இல்லை, எனக்கு ஓர் புக்கிலும் இல்லை, நெருப்பை மூட்டுவதற்கு யாதொரு வழியும் இல்லை, என்பவைகளையும் நான் நினைத்துப் பார்த்தேன். அதன் பிறகு, அந்தத் தாழ்வாரத்தின் கடைசிக் கோடியில் வெகு தூரத்துக்கு அப்பால் இருள் செறிந்த இடத்தில், ஒருவகையான, படபட என்று ஓடும் காலடி ஓசைகளும், முன்னால் நான் கிணற்றடியில் கேட்டிருந்த விசித்திரமான ஓசைகளும் கேட்டன.

‘நான் வீனாவின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டேன். பிறகு திடீரென்று எனக்கு ஓர் ஆலோசனை தோன்றிற்று. அவளை விட்டு விட்டு, அங்கிருந்த ஓர் இயந்திரத்தை நோக்கித் திரும்பினேன். ரயில் ஸ்டேஷனில் உள்ள கைகாட்டி அறையில் வெளியே நீட்டிக் கொண்டிருக்கும் நெம்புகோலைப் போன்ற கோல் ஒன்று அதிலிருந்து நீட்டிக் கொண்டிருந்தது. அந்த இயந்திரத்தின் பீடத்தின் மீது ஏறி, அந்த நெம்புகோலை என் இரண்டு கைகளாலும் இறுகப் பிடித்தேன். என்னுடைய பளு முழுவதையும் அதன் மீது போட்டு, பக்கவாட்டமாக அதைத் தள்ளினேன். நடைபாதையின் நடு இடத்தில் தனியாகக் கைவிடப்பட்டு நின்ற வீனா திடீரென்று தேம்பி அழத் தொடங்கினாள். அந்த நெம்புகோலின் வலிமை எவ்வளவு என்று நான் மதிப்பிட்டது சுமாராகச் சரியாக இருந்தது. ஏனென்றால், ஒரு நிமிஷம் அதை என்னுடைய முழு பலத்தோடும் தள்ளியபோது, அது பட்டு என்று ஒடிந்தது. அந்தக் கதாயுதத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு வீனா இருந்த இடத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தேன். எந்த மோர்லக்கு என்னை எதிர்க்க வந்தாலும் அதனுடைய மண்டையை உடைக்கப் போதிய வலிமை உள்ளது அந்த ஆயுதம் என்று எனக்கு நிச்சயம். இரண்டொரு

ரயில் ஸ்டேஷன் - railway station. கைகாட்டி அறை - signal box.

மோர்லக்குகளையாவது கொன்று தீர்க்கவேண்டும், என்ற ஆவல் என் மனதில் குடி கொண்டிருந்தது. ஒருவன் தன்னுடைய சொந்தச் சந்ததிகளைக் கொல்ல வேண்டும் என்று நினைப்பது அமானுஷ்யமானது என்று உங்களுக்குத் தோன்றலாம். ஆனால், அந்தப் பிராணிகள் ஒரு சிறிதாவது மானிடத் தன்மை பெற்றவை என்று, எவ்வளவு முயன்று பார்த்தும், என்னால் நினைக்க முடிய வில்லை. வீனாவை அங்கே தனியே விட்டுப்போகப் பிரியப் படாமல் இருந்ததும், கொலை வெறிக்கு இடம் கொடுத்தால் என்னுடைய காலயந்திரத்திற்குத் தீங்கு ஏற்படும் என்ற எண்ணமுமே, அப்போது என்னை அந்தப் பாதையின் நெடுகச் செல்ல விடாமலும், அங்கு சத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்த முரட்டுப் பிராணிகளைக் கொல்ல விடாமலும் தடுத்தன.

ஒரு கையில் கதாயுதத்தை ஏந்திக்கொண்டு, மற்றொரு கையில் வீனாவைப் பிடித்துக்கொண்டு, நான் அந்தத் தாழ்வாரத்திலிருந்து புறப்பட்டு, அதைவிட இன்னும் பெரிதாக இருந்த மற்றொரு காட்சி அறைக்குள் சென்றேன். அதை முதலில் பார்த்தபோது, அது இராணுவத்தினர்கள் தொழுவதற்காக அமைக்கப்பட்டிருக்கும் சிறிய ஆலயத் தைப்போல் இருந்தது, கந்தையாகக் கிழிந்த கொடிகள் அதில் எங்கும் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன. அதன் இரு பக்கங்களிலும் பழுப்பு நிறமான சில கிழிந்த கந்தைகள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. அவை நெருப்பால் கருகியவை போலத் தோன்றிற்று. அவற்றைக் கூர்ந்து கவனித்த போது, அவை அழகிப் பழுதாகிய புத்தகங்களின் சிதைவுகள் என்று அடையாளம் கண்டுபிடிக்க முடிந்தது. அவை தூள் தூளாக உதிரந்துபோய் மிக நெடுங்காலம் ஆய்விட்டது. அவற்றில் ஒரு காலத்தில் அச்ச எழுத்துக்கள் இருந்தன என்பதற்கு எவ்விதமான அறிகுறியையும் காணமுடிய வில்லை. ஆனால், இங்கும் அங்கும், நெளிந்தும் வளைந்தும் கிடந்த புத்தக அட்டைகளும், விட்டுப்போன உலோகக் கீல்களும், மாட்டும் கொக்கிகளும் காணப்பட்டன. அவை தாம் அவற்றைக் காட்டிக் கொடுத்தன. நான் இலக்கியத் துறையில் தேர்ச்சி பெற்ற ஓர் ஆசிரியராக இருந்திருந்தால்,

மக்கள் புகழின்மீது வைத்திருக்கும் ஆசை எவ்வளவு வீணானது என்று ஒரு போதனைக் கட்டுரை எழுதியிருப்பேன். ஆனால், காய்ந்து, உதிர்ந்துபோய்க் கொண்டிருக்கும் அந்தப் பாழுங் காகிதக் காட்டைக்கண்டபோது, “இத்தனை மிகுந்த காகிதச் செலவும் வீண் அல்லவா?” என்ற எண்ணமே மனத்தை அப்போது உறுத்தியது. அப்போது தத்துவமுறை ஆராய்ச்சி நடவடிக்கைகள் என்னும் வெளியீடுகளும், பௌதிகத் துறையில் ஒளியைப் பற்றிய என்னுடைய பதினேழு ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளும் என் மனத்தின்முன் வந்து நின்றன என்பதை ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

‘பிறகு, ஓர் அகன்ற படிக்கட்டின் வழியாக மேலே ஏறினோம். அந்த இடம் தொழில்துறை இரசாயனப் பகுதியைச் சார்ந்த காட்சி அறையாக ஒரு காலத்தில் இருந்திருக்கலாம். எனக்குப் பயன்படக் கூடியவை ஏதாவது அங்கே அகப்படலாம் என்று நான் அதிக நம்பிக்கை வைத்திருந்தேன். அந்தக் காட்சி அறையில் ஓரிடத்தில் கூரை இடிந்து விழுந்திருந்தது. அந்த ஓர் இடத்தைத் தவிர, மற்ற இடத்தில் எல்லாம் அந்தத் தாழ்வாரம் சேதம் அடையாமல் நன்னிலையில் இருந்தது. அங்கே உடைந்து போகாமலிருந்த ஒவ்வொரு கண்ணாடிக் கூட்டையும் போய்ப் பார்த்தேன். கடைசியாக, சிறிதும் காற்றுப் புகாதபடி இறுக மூடி இடப்பட்டிருந்த ஒரு கூட்டுக்குள் ஒரு தீப்பெட்டி இருக்கக் கண்டேன். அதில் உள்ள தீக்குச்சிகளை எடுத்து உபயோகித்துப் பார்த்தேன். அவை கெடாமல் நன்றாகவே இருந்தன. அவற்றில் சிறிது கூட ஈரம் தாக்கவில்லை. நான் வீணவை நோக்கித் திரும்பினேன். “கூத்தாடம்மா, கூத்தாடு” என்று அவளுடைய மொழியில் சொன்னேன். நாங்கள் அஞ்சிய, விகாரமான பயங்கரப் பிராணிகளை எதிர்க்கக்கூடிய ஆயுதம் ஒன்று எனக்குக் கிடைத்துவிட்டது. ஆகவே, பாழடைந்து மனிதர் அற்றுக் கிடந்த அந்தக் காட்சிச் சாலையில், கீழே விரித்த கனமான இரத்தினக் கம்பளத்தைப் போல் மெத்தென்று இருந்த புழுதியின் மீது, பலவகை நாட்டியங்களை

தத்துவமுறை ஆராய்ச்சி நடவடிக்கைகள்-Philosophical Transactions. தொழில்துறை இரசாயனம்-technical chemistry.

ஒன்றாக இணைத்து அமைத்த ஒருவகை நடனத்தை ஆடினேன். அப்போது என் மனத்தில் அமைதி குடிகொண்டிருந்தது. மகிழ்ச்சி கிளைத்து எழுந்தது. அதற்கு அறிகுறியாக, “நல்லோரின் நாடு” என்னும் பாட்டைச் சீட்டியடித்தேன். நான் ஆடிய ஆட்டம், பலவகை நாட்டியங்கள், புதிய சொந்தக் கற்பனை, எல்லாம் சேர்ந்த கதம்பக் கூத்து. நான் பிறவியிலேயே கற்பனை மனம் படைத்தவன் என்று உங்களுக்குத்தான் தெரியுமே.

எண்ணிறந்த ஆண்டுகளாக அந்தத் தீப்பெட்டி காலத்தின் கொடுமையைத் தப்பி நின்று, நன்னிலையில் இருந்தது மிகவும் வியக்கத்தக்க விஷயம். அது என்னுடைய பேர்-அதிர்ஷ்டம் என்று சொல்லுவேன். ஆயினும், நான் சற்றும் எதிர்பார்த்திருக்க முடியாத மற்றொரு பொருளும் அங்கே எனக்கு அகப்பட்டது. இதைக் காட்டிலும் ஆச்சரியமானது. அந்தப் பொருள் என்ன தெரியுமா? கர்ப்பூரம். ஒரு முடிய சாடியில் அது இருக்கக் கண்டேன். அந்தச் சாடி, காற்றுப் புகாமல் மிக இறுக மூடப்பட்டிருந்தது. வேண்டும் என்று நினைத்துச் செய்த காரியமாகத் தோன்றவில்லை; தற்செயலாகவே அப்படி நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும். அதைப்பார்த்ததும், அது பரபின் மெழுகு என்று முதலில் நினைத்தேன். அதை வெளியே எடுப்பதற்காக அந்தச் சாடியை உடைத்தேன். ஆனால், அப்போது வெளிப்பட்ட வாசனை நான் வேறு விதமாக நினைப்பதற்கே இடம் கொடுக்கவில்லை. எங்கும் நிறைந்திருந்த அந்தப் பெரும் நாசத்தின் நடுவே, விரைவில் காற்றில் ஆவியாக மாறி அழிந்து போகும் தன்மையுடைய இந்தப் பொருள் ஆயிரக் கணக்கான நூற்றாண்டுகளாக அழிந்து போகாமல், தப்பியது தற்செயலான காரியம். எனக்கு அப்போது வேறென்றும் நினைவுக்கு வந்தது. லட்சக் கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன் அழிந்துபோய் பாசிலாக உருமாறிய பெலிம்னைட்டுப் பாசில் ஒன்றி விருந்து எடுத்த மையால் இயற்றிய வர்ணத்தினால் வரைந்து, நிறம் தீட்டிய சீபியா நிறச் சித்திரம் ஒன்றை

நல்லோரின் நாடு-The Land of the Leal. கர்ப்பூரம்-camphor. பரபின் மெழுகு-paraffin wax. பெலிம்னைட்டு-Belemnite. (பண்டைக் காலக் கடல்வாழ் பிராணி. சீபியா வகையைச் சார்ந்தது.) சீபியா-sepia.

நான் ஓரிடத்தில் பார்த்திருந்தேன். அதையே இது நினைவு மூட்டியது. அந்தக் கற்பூரத்தைத் தூர எறிந்துவிடப் போனேன். “இது எளிதில் தீப்பிடித்துக் கொள்ளக் கூடியதாயிற்றே. பிரகாசமாகச் சுவாலை வீசி எறியுமே” என்று நினைத்தேன். உண்மையில், வேண்டியிருந்தால், அதை ஒரு மெழுகு வர்த்தியாக உபயோகிக்கலாம் என்று தோன்றிற்று. அதை என்னுடைய சட்டைப் பையில் போட்டுக் கொண்டேன். ஆனால் அங்கே வெடி மருந்துகள் ஒன்றையும் காணவில்லை. அந்த வெண்கலக் கதவுகளைத் தகர்ப்பதற்கு ஏற்றதாக வேறு எதுவுங் கண்ணில் காணவில்லை. அதுவரை தற்செயலாக அங்கே அகப்பட்டவைகளில் எல்லாம் அந்த இரும்புக் கடப்பாரைதான் அந்தக் காரியத்துக்கு மிகவும் பயனுள்ளதாகத் தோன்றிற்று. ஆனபோதிலும், அந்தத் தாழ்வாரத்தை விட்டு நான் அப்பால் செல்லும்போது என்மனம் குதூகலமாகவே இருந்தது.

‘மிக நெடிதாகத் தோன்றிய அந்த மாலை வேளையில் நிகழ்ந்தவை எல்லாவற்றையும் என்னால் வரிசையாகச் சொல்ல முடியாது. அன்று நான் சென்று தேடிய இடங்களில் கண்டவைகளை எல்லாம் ஒழுங்காகவும் காலக் கிரமப்படியும் நினைவாகச் சொல்லவேண்டுமானால், மிகவும் கஷ்டப்பட்டு நினைத்துப் பார்த்தால்தான் சொல்லமுடியும். அங்கே ஓரிடத்தில் ஆயுதங்கள் அணி அணியாக வகுத்து, சட்டங்களில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தன என்பது நினைவிருக்கிறது. என்னிடம் இருந்த கடப்பாரை நல்லதா? அல்லது அங்கே இருந்த கோடரியையோ, வாளையோ எடுத்துக் கொள்ளலாமா?—என்று சற்றே தயங்கினேன். அந்த இரண்டையும் வைத்துக் கொள்ளலாம் என்றால், வசதி இல்லை. அந்த வெண்கலக் கதவுகளை உடைப்பதற்கு அந்த இரும்புச் சட்டமே மிகவும் நல்லது என்று தோன்றிற்று. அங்கே நிறையப் பிரங்கிகளும், கைத்துப்பாக்கிகளும், நெடுந்தூரம் சுடக்கூடிய துப்பாக்கிகளும், இருந்தன. பெரும்பான்மையும் அவை துருக்குவியல்களாக ஆகிவிட்டன. அவற்றுள் சிலமட்டும் ஏதோ

பிரங்கி-Gun. கைத்துப்பாக்கி-Pistol. நெடுந்தூரம் சுடக் கூடிய துப்பாக்கி-Rifle.

ஒரு புதிய உலோகத்தால் செய்யப்பட்டு, அப்பொழுதும் சுமாராக நல்லநிலையில் இருந்தன. துப்பாக்கிக் குண்டுகளோ, மருந்தோ, அங்கே எப்பொழுதாவது வைத்திருந்ததோ என்னவோ? அப்படி வைத்திருந்தாலும், அது நெடுங் காலத்துக்கு முன்னாலேயே கெட்டுத் தூள் தூளாக உதிர்ந்து போயிருக்க வேண்டும். அந்த அறையின் ஒரு மூலை கருகிக்கரிபடர்ந்து தகர்ந்து போயிருந்தது. அங்குள்ள காட்சிப் பொருள்களில் ஏதாவது ஒன்று வெடித்திருக்க வேண்டும். அதனால்தான் இப்படி ஆகியிருக்கலாம் என்று நினைத்தேன். மற்றோர் இடத்தில் ஏராளமான விக்கிரகங்கள் வரிசையாக வைக்கப்பட்டிருந்தது. அவை பாலினீசியர், மெக்ஸிக்கோ, கிரீசு, பினிஸியா என்னும் நாடுகளிலிருந்தும், இன்னும் உலகத்தில் என்ன என்ன நாடுகள் உண்டோ அவை ஒவ்வொன்றிலுமிருந்தும் கொண்டு வரப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றும் நினைத்தேன். அங்குள்ளவைகள் எல்லாவற்றையும் விட என்னுடைய கவனத்தை மிகவும் கவர்ந்த பொருள் தென் அமெரிக்காவிலிருந்து கொணரப்பட்ட மிகப் பெரிய மாக்கல் இராக்கத உருவம். அதன் மூக்கின்மீது என் பெயரை எழுதவேண்டும் என்று என் கை ஊறிற்று; ஏனோ தெரியவில்லை. அந்த எண்ணத்தைத் தடுக்க இயலாதவனாய். அவ்வாறே செய்தேன்.

‘மாலைப் பொழுது போகப் போக, அங்குள்ள பொருள்களில் எனக்கு இருந்த அக்கறை குறைந்து வந்தது. அங்குள்ள காட்சி அறைகளில் அறை அறையாகச் சென்று பார்த்தேன். அவைகள் எங்கும் தூசி படிந்தும், ஒலியற்றும், பெரும்பான்மையும் பாழடைந்தும் கிடந்தன. அங்குள்ள காட்சிப் பொருள்கள் சிற்சில இடங்களில் துருக் குவியல்களாகவும் லிக்னைட்டுக் குவியல்களாகவும் இருந்தன. சில இடங்களில் அவ்வளவு நாசம் அடையாமல் இருந்தன. அங்கே ஓரிடத்தில், தகரச் சுரங்கத்தின் மாதிரிகை ஒன்று

குண்டு-Bullet. மருந்து-Powder. பாலினீசியா-Polynesia, மெக்ஸிக்கோ-Mexico. கிரீசு-Greece. பினிசியா-Phoenecia. தென் அமெரிக்கா-South America. மாக்கல் இராக்கத உருவம்-Steatite monster. லிக்னைட்டு-Lignite(பழுப்பு நிலக்கரி வகை). தகரச் சுரங்கம்-Tin mine. மாதிரிகை-Model.

வைத்திருக்கக் கண்டேன். மற்றோர் இடத்தில், காற்றுப் புகாத டப்பா ஒன்றுக்குள் இரண்டு டைனமெட்டுத் தோட்டாக்கள் (வெடி மருந்துச் சுருள்கள்) இருந்தன. அவற்றைச் சற்றும் நான் எதிர் பார்க்கவில்லை. “கண்டேன்! கண்டேன்!” என்று கத்தினேன். மனத்தில் களிப்புப் பொங்க, அந்த டப்பாவை உடைத்தேன். அப் பொழுது என்னுடைய மனத்தில் ஓர் ஐயம் திடீர் என்று எழுந்தது. சற்றே தயங்கினேன். அங்கே ஒரு சிறிய தாழ்வாரம் பக்கவாட்டமாகச் சென்றது. நான் அதற்குள் சென்றேன். நான் செய்ய நினைத்த சோதனைக்கு அது ஏற்ற இடம் என்று பட்டது. அந்தச் சோதனையை அங்கே நிகழ்த்திப் பார்த்தேன். அன்று நான் ஏமாற்றம் அடைந்ததுபோல வேறு என்றும் ஏமாற்றம் அடைந்த தில்லை. அந்த வெடிக்காத வெடி மருந்து வெடிக்கப் போகிறது என்று எதிர்பார்த்து, ஐந்து நிமிஷம்—பத்து நிமிஷம்—பதினைந்து நிமிஷம்—காத்திருந்தேன். அது வெடிக்கவே இல்லை. அந்தத் தோட்டாக்கள் பொம்மைத் தோட்டாக்கள். வெறும் மாதிரிகைப் பொருள்கள். சந்தேகம் என்ன? அப்படிப்பட்டவைகளைத்தானே அந்த இடத்தில் வைத்திருப்பார்கள்? அவை அப்படி இல்லாமல் உண்மையாகவே டைனமெட்டுத் தோட்டாக்களாக இருந்திருந்தால், நான் ஒரு கணம்கூட காத்திராமல், அங்கிருந்து மிக அவசரமாகச் சென்றிருப்பேன்; அந்தச் சிங்கப் பெண் உருவத்தையும், அந்த வெண்கலக் கதவுகளையும், என்னுடைய காலயந்திரத்தை மீண்டும் பெறுவதற்கான வாய்ப்புக்களையும் (இவற்றைப்பற்றி எனக்குப் பின்னர்தான் தெரியவந்தது) ஒரே மொத்தமாக இருந்த இடம் தெரியாமல், தகர்த்தெறிந்திருப்பேன். சந்தேகமே இல்லை.

‘அதற்குப் பிறகுதான் நாங்கள் இருவருமாக அந்த மாளிகையின் உட்புறத்தில் இருந்த ஒரு திறந்த முற்றத்துக்கு வந்து சேர்ந்தோம் என்று நினைக்கிறேன். அதில் புல் படர்ந்திருந்தது. அங்கு மூன்று பழ மரங்கள் நின்றன. அங்கே சற்று உட்கார்ந்து, இளைப்பாறிப் பசி ஆறினோம். மாலையில் அஸ்தமிக்கும்

டைனமெட்டு-Dynamite. தோட்டா-Cartridge. பொம்மைத் தோட்டா-Dummy cartridge.

தறுவாயில், எங்களுடைய அப்போதைய நிலைமையைப் பற்றி ஆலோசிக்கத் தொடங்கினேன். சிறிது சிறிதாக இரவு ஊர்ந்து, எங்களை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தது. பிறர் ஒருவரும் புகழுடியாத பத்திரமான மறைவிடத்தை இன்னும் நான் கண்டுபிடிக்கவில்லை. ஆனால், அதைப் பற்றி நான் அப்போது அவ்வளவு கவலைப்படவில்லை. மோர்லக்குகள் எதிர்த்து வந்தால், அவர்களிடமிருந்து எங்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்வதற்கான மிகச் சிறந்த தற்காப்புக் கருவி—அதைவிடச் சிறந்தது வேறு எது?—என்னிடம் இருந்தது. என்னிடம் தீக்குச்சிகள் இருந்தன. எனக்கு அகப்பட்ட கர்ப்பூரமும் என்னுடைய சட்டைப் பையில் இருந்தது—ஒருவேளை, பெரிய சுவாலை வேண்டியிருந்தால் அது பயன்படும். ஆகையால், எங்களைப் பாதுகாப்பதற்கு மிகச் சிறந்த வழி ஒரு வெளி இடத்தில் இரவைக் கழிப்பதும், நெருப்பின் துணையால் எங்களைத் தற்காத்துக்கொள்வதுமே ஆகும். இதுதான் நல்லது என்று எனக்குத் தோன்றிற்று. காலயந்திரத்தை மீண்டும் பெறுவதற்கான முயற்சியைக் காலையில் வைத்துக்கொள்ளலாம். அதற்கு எனக்கு அப்போது இருந்த துணை, உதவிப் பொருள், எல்லாம் அந்தக் கதாயுதத்தைத் தவிர வேறு இல்லை. ஆனால், இப்போது எனக்கு மேன்மேலும் விஷயங்கள் தெரியவரத் தெரியவர, அந்த வெண்கலக் கதவுகளைப் பற்றி நான் முன்னால் நினைத்திருந்த எண்ணங்கள் மாறி, வேறு சில எண்ணங்கள் என் மனத்தில் எழுந்தன. இதுவரை, அந்தக் கதவுகளை வலிந்து உடைத்துவிடாமல் தயங்கியதற்குப் பெரும்பான்மைக் காரணம், அவற்றுக்கு மறுபுறத்தில் என்ன என்ன மர்மங்கள் ஒளித்துக் கிடக்குமோ என்பதுதானே தவிர, அவை தகர்க்க முடியாத வலிமை மிக்க கதவுகளாக இருக்கக் கூடும் என்பது இல்லை. அவற்றை உடைப்பதற்கு என்னுடைய இரும்புக் கதாயுதமே போதும் என்பதே என்னுடைய முழு நம்பிக்கை.

அத்தியாயம் ஒன்பது

‘மாலையில் சூரிய பிம்பத்தின் ஒரு பகுதி தொடுவானத்துக்கு மேல் சற்றே தோன்றிக்கொண்டிருந்த

பொழுதே நாங்கள் அந்த அரன்மனையிலிருந்து வெளியே வந்துவிட்டோம். மறுநாள் அந்த வெண்ணிறச் சிங்கப் பெண் உருவம் இருக்கும் இடத்துக்குப் போகவேண்டும் என்று தீர்மானித்தேன். முந்திய தடவை நான் பிரயாணம் செய்தபொழுது என்னைப் போகவிடாமல் தடுத்த சோலையின் ஊடாக நுழைந்து, இருட்டு அதிகம் ஆவதற்குள், அப்பால் சென்றுவிடவேண்டும் என்று நினைத்தேன். அன்று இரவில் எவ்வளவு தூரம் நடக்க முடியுமோ அவ்வளவு தூரமும் நடந்துவிடுவது; பிறகு, நெருப்பைப் பற்றவைத்து, அது வீசும் ஒளியைப் பாதுகாப்பாகக் கொண்டு, அங்கே படுத்துத் தூங்குவது; என்பவை நான் போட்ட திட்டங்கள். ஆகவே, நாங்கள் நடந்து போய்க் கொண்டிருக்கும்பொழுதே என் கண்ணுக்குத் தட்டுப் பட்ட சுள்ளிகள், காய்ந்த புல், சருகுகள் முதலியவற்றைப் பொறுக்கிக்கொண்டு போனேன். வெகு சீக்கிரம் என்கைநிறையச் சுள்ளிகள் அகப்பட்டுவிட்டன. அவற்றைச் சுமந்துகொண்டு நடக்கவேண்டியிருந்ததால், நான் முதலில் நினைத்தபடி அவ்வளவு வேகமாக நடக்க முடியவில்லை. அதுவும் தவிர, வீணா களைத்துப் போயிருந்தாள். எனக்கும் சற்றே தூக்க மயக்கமாக இருந்தது. ஆதலால், நாங்கள் அந்தக் காட்டை அடைவதற்குள் நன்றாக இரவு வந்துவிட்டது. எங்களுக்கு எதிர்ப்பட்ட இருளைக் கண்டு அஞ்சிய வீணா அந்தக் காட்டின் முன்புறமாக இருந்த புதர் அடர்ந்த குன்றில் அன்று தங்கிவிடலாம் என்று நினைத்தாள். ஆனால், ஏதோ ஒரு பேராபத்து நமக்கு வரப் போகிறது என்னும் ஓர் அச்ச உணர்ச்சி என் மனத்தில் இருந்தது. அதைக் கண்டு, நான் முன்னிலும் அதிக எச்சரிக்கையாக இருந்திருக்கவேண்டும். ஆனால், அப்படிச் செய்யாமல், தயங்காமல் முன்னேக்கிச் சென்றேன். இரண்டு பகலும் ஓர் இரவும் நான் தூங்கவே இல்லை; எனக்குக் கதகத என்று சுரம் வந்துவிட்டதுபோல் இருந்தது. வெடுவெடுப்பாக முன்கோபமும் வந்தது. தூக்கம் என்னைப் பற்றப் பார்த்தது. அதோடு, மோர்லக்குகளும் என்னைப் பற்ற வருவது போன்ற உணர்ச்சியும் இருந்தது.

‘என்ன செய்யலாம் என்று நாங்கள் தயங்கிக்கொண்டிருந்தோம். அப்போது எங்களுக்குப் பின்புறத்தில்

உள்ள கரிய புதர்களில், அவற்றின் கருமைக்கு எதிரே, பதுங்கி இருந்த சற்றே மங்கலான மூன்று உருவங்களைக் கண்டேன். எங்களைச் சுற்றி நாற்புறத்திலும் புதரும் நெடும் புல்லும் வளர்ந்து கிடந்தன. ஆதலால், மோர்லக்குகள் ஒளிந்து கபடமாக எங்களை அணுகி வர முயன்றால், அதைத் தடுக்க அங்கே வழி இல்லையே என்று நினைத்தேன். அந்தக் காட்டின் அகலம் சுமார் ஒரு மைலுக்குச் சற்றே குறைவாக இருக்கலாம் என்று மதிப்பிட்டேன். அதன் ஊடாகச் சென்று, அதன் மறு புறத்திலுள்ள மலைப்பக்கத்தை அடைந்துவிட்டால், அது நல்ல பத்திரமான இடம்; கவலையே இன்றி அங்கே களைப் பாறலாம் என்று எண்ணினேன். என்னுடைய தீக்குச்சிகளையும் கர்ப்பூரத்தையும் வைத்துக்கொண்டு, காட்டின் ஊடே செல்லும் வழியை அவற்றின் வெளிச்சத்தால் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்று நினைத்தேன். ஆனால், தீக்குச்சிகளைக் கொளுத்திக் காட்ட வேண்டுமானால், என் இரண்டு கைகளாலும் அணைத்துப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த விற்றகுச் சுள்ளிகளைக் கீழே போட்டாக வேண்டும். ஆதலால், அவற்றைச் சுமந்து செல்ல முடியாது. ஓரளவு மனம் இல்லாமல் அவைகளைக் கீழே போட்டேன். பிறகு, மற்றோர் எண்ணம் எனக்குத் தோன்றிற்று. அவைகளை அப்பொழுதே கொளுத்தினால் என் பின்புறத்திலுள்ள அந்த நபர்களைப் பயமுறுத்தி, மனம் தடுமாறச் செய்யலாம் என்பதுதான் அந்த எண்ணம். அப்படிச் செய்தது முழு முட்டாள்தனம் என்பது பின்னால்தான் தெரிய வந்தது. ஆனால், எனக்கு அப்பொழுது அப்படித் தோன்றவில்லை. நாங்கள் தப்பி ஓடும்போது எங்களை மோர்லக்குகள் பின் தொடராமல் பாதுகாப்பதற்கு ஏற்ற சாமர்த்தியமான செயல் என்றே நான் அதைப்பற்றி நினைத்தேன்.

‘மனிதர் ஒருவருமே இல்லாத மித சீதோஷ்ண நிலைப் பிரதேசத்தில், நெருப்பின் சுவாலை என்பது எத்துணை அருகித் தோன்றும் காட்சி என்பதை எப்பொழுதாவது நீங்கள் நினைத்துப் பார்த்திருக்கிறீர்களோ என்னவோ,

எனக்குத் தெரியாது. அதி உஷ்ணப் பிரதேசங்களிலே பனித் துளிகளால் குவி மையத்தில் குவிக்கப்பட்ட சூரிய ஒளி, நெருப்பைப் பற்ற வைக்கக்கூடிய வெப்பம் உடையதாக இருக்கும். ஆனால், மித சீதோஷ்ண மண்டலத்தில் அப்படிப் பற்ற வைப்பதற்குப் போதிய வலிமை சாதாரணமாகச் சூரிய ஒளிக்கு இருப்பதில்லை. அங்கே ஒழுகும் மின்னல் பல பொருள்களை அடியோடு தகர்ப்பதுண்டு; தாக்கிக் கருகச் செய்வதுண்டு. ஆனால், பெரிய நெருப்பை அது, சாதாரணமாக, மூட்டிவிடுவதில்லை. கீழே விழுந்து, திரண்டு அழுகும் தாவரக் குவியல்கள், சில வேளைகளில் நொதிப்பதினால் சூடு ஏறி, வெந்து, சுவாலை இல்லாத வெப்பத்தை எழுப்பலாம்; அந்தக் குவியல்களிலிருந்து புகை கூட எழலாம். ஆனால், எரியும் தீயை அவை மூட்டுவதில்லை. மனித இனம் சீர்குலைந்து போன அந்தக் காலத்தில் பூமியில் வாழ்ந்தவர்கள் தீயை மூட்டும் கலையை முற்றும் மறந்து விட்டார்கள். ஆகவே, நான் குவித்த விறகிலிருந்து பற்றிய தீயானது சுவாலை என்னும் செந்நிறமான நாவை நீட்டி நக்கியபோது, அது அதுவரை வீணா கண்டறியாத ஆச்சரியமாகவும் புதுமையாகவும் இருந்தது.

‘அவள் அதன் அருகே ஓடிச் சென்று, அதோடு விளையாட விரும்பினாள். நான் அவளைப் பிடித்துத் தடுத்திராவிட்டால், விளையாட்டாக அதில் குதித்திருப்பாள் என்றே நினைக்கிறேன். அவளை நான் சட்டென்று தூக்கி நிறுத்தினேன். அவள் திமிறியபோதும் அவளை விடாமல் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு, எனக்கு முன்னால் இருந்த காட்டிற்குள் நுழைந்தேன். நான் இயற்றிய நெருப்பின் சுவாலையானது நான் செல்ல வேண்டிய பாதையில் சிறிது தூரம்வரை ஒளி வீசி வழி காட்டிற்று. அப்போது, திரும்பிப் பார்த்தபோது எங்கும் நெருங்கி அடர்ந்திருந்த அடி மரங்களின் ஊடாக, அந்தத் தீயின் சுவாலை நான் கொளுத்திய சுள்ளிக் குவியலிலிருந்து அவற்றை அடுத்திருந்த சில புதர்களின் மீது தாவிப் பரவியதையும், அந்த நெருப்பின் வளைந்த கோடுபோன்ற

அதிஉஷ்ணப் பிரதேசங்கள்—Tropical districts. குவிமையம்—focus. நொதிப்பு—fermentation.

பகுதி ஒன்று அந்த மலையில் முளைத்திருந்த புல்லைப் பற்றிக் கொண்டு, மேன்மேலும் படர்ந்து செல்வதையும் கண்டேன். அதைப் பார்த்துச் சிரித்தேன். பிறகு, என் எதிரே இருந்த கரிய மரங்களை நோக்கித் திரும்பினேன். அப்பொழுது எங்கும் கன்னங்கரேல் என்று இருந்தது. வீனா என்னை அச்சத்தோடு இறுகப் பற்றிக் கொண்டாள். அந்த இருட்டைப் பார்த்து என் கண்கள் சற்றே பழகிய போது, மரத் தூர்களின் மீது முட்டிக்கொள்ளாமல் செல்வதற்குப் போதிய வெளிச்சம் தெரிந்தது. தலைக்கு உயரே விளங்கிய நீல வானம், ஏதாவது ஒரு இடைவெளியின் ஊடாக இங்கும் அங்கும் சற்றே தோன்றிற்று. அவ்விடங்களைத் தவிர, மற்ற இடங்களில் எல்லாம் தலை உயரேயும் ஒரே கறுப்பாக இருந்தது. என்னுடைய இரண்டு கைகளுக்கும் வேறு காரியம் இருந்ததால், நான் தீக்குச்சிகள் ஒன்றையும் கொளுத்தவில்லை. என்னுடைய இடது கையால் அந்தச் சிறுமியைத் தூக்கிக்கொண்டிருந்தேன். என்னுடைய வலது கையில் அந்த இரும்புச் சட்டம் இருந்தது.

‘நான் நடந்து சென்றபோது, சிறிது தூரம் வரை, என் காலடியில் மிதிபட்டு ஓடிந்த குச்சிகளின் பட்டப். என்ற ஓசையும், மேலே மெல்லச் சலசலத்து வீசிய காற்றின் ஓசையும், நான் மூச்சுவிடுவதன் ஓசையும், என் காதுகளின் உட்புறத்தில் உள்ள இரத்தக் குழாய்கள் துடிதுடிக்கும் ஓசையும் தவிர, வேறு எந்த ஓசையும் எனக்குக் கேட்கவில்லை. அதன் பிறகு, என்னைச் சுற்றி விரைவாக நடக்கும் காலடி ஓசை கேட்பதுபோல் இருந்தது. பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு மேலே சென்றேன். அந்தக் காலடி ஓசை முன்னிலும் தெளிவாகக் கேட்கத் தொடங்கிற்று. கீழ்-உலகத்தில் நான் முன்னால் கேட்டிருந்த விசித்திரமான ஒலிகளும் குரல்களும் அப்போது காதில் விழத் தொடங்கின. அங்கே பல மோர்லக்குகள் இருந்தன என்பதும், அவை என்னைத் தொடர்ந்து நெருங்கி வந்தன என்பதும், தெளிவாகத் தெரிந்தது. அடுத்த நிமிஷமே என்னுடைய சட்டையைப் பிடித்து யாரோ இழுப்பதுபோலும், பிறகு யாரோ என்னுடைய கையைப் பிடித்து இழுப்பது போலும், இருந்தது. வீனாவின் உடலில் நடுக்கம் எடுத்தது; பிறகு, அசைவே இல்லாமல் விறைத்துப் போயிற்று.

‘திக்குச்சியைக் கொளுத்த வேண்டிய சமயம் அது தான். ஆனால், திக்குச்சியை எடுக்க வேண்டுமானால், அவளைக் கீழே இறக்கியாக வேண்டும். நான் அவளைக் கீழே இறக்கினேன். என் சட்டைப் பையில் கையை விட்டுத் துழாவினேன். அப்போது அந்த இருட்டில் என் முழங்கால்களின் பக்கமாக ஒரு போராட்டம் நிகழ்ந்தது. அப்போதும் அவள் சிறிதும் வாயைத் திறவாமல் இருந்தாள். கொஞ்சி அழைப்பதைப் போன்ற ஒரு வகையான ஒலியை மோர்லக்குகள் இயற்றிக் கொண்டிருந்தன. மெல்லிய, சிறிய விரல்கள் என்னுடைய சட்டையின் மீதும் முதுகின் மீதும் ஊர்வதை உணர்ந்தேன். அவ் விரல்கள் என்னுடைய கழுத்தையும் தொட்டுப் பார்த்தன. அப்போது அந்தத் திக்குச்சியைக் கொளுத்தினேன். சட சட என்ற ஓசையோடு அது தீப்பற்றி, புஸ் என்று ஒளி வீசிற்று. அந்தச் சுடர் ஒளியை உயர்த்திக் காட்டினேன். அங்குள்ள மரங்களின் ஊடாக ஓடிய மோர்லக்குகளின் வெண்ணிறமான முதுகுகளைக் கண்டேன். நான், பரபரப் பாக ஒரு கர்ப்பூரத் துண்டை என் சட்டைப் பையிலிருந்து எடுத்தேன். ஏற்றிய திக்குச்சி அணையப்போகும் தறுவாயில் அதை ஏற்றுவதற்குத் தயார் செய்து கொண்டேன். அப்போது வீனா என்ன செய்கிறாள் என்று பார்த்தேன். அவள் என்னுடைய பாதங்களை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டு முகம் மண்ணில்பட, தரையில் கவிழ்ந்து படுத்துக் கிடந்தாள். என் நெஞ்சில் அச்சம் பகீர் என்று பற்றியது. அவளை நோக்கிக் குனிந்தேன். அவள் மூச்சுவிடுகிறாளோ இல்லையோ என்பதே சந்தேகமாக இருந்தது. அந்தக் கர்ப்பூரத் துண்டை ஏற்றினேன். அதைத் தரையின்மீது எறிந்தேன். அது பல துண்டுகளாக உடைந்து, சுவாலை விட்டு எரிந்தது. அதன் ஒளி அங்கிருந்த மோர்லக்குகளையும், என்னைச் சூழ்ந்து தோன்றிய நிழல்களையும், அப்பால் துரத்திற்று. நான் முழங்காலைத் தரையில் ஊன்றிக் குனிந்து, வீனாவை வாரி எடுத்தேன். எனக்குப் பின்புறத்தில் உள்ள காடு முழுவதும் ஒரு பெருங் கூட்டம் திரண்டு இயங்குவது போன்ற சலசலப்பும், முணு முணுப்புப் போன்ற சிற்றொலியும், நிறைந்திருந்தது. அவளுக்கு மயக்கம் போட்டு விட்டதுபோல் தோன்றிற்று. அவளைச் சாக்கிரதையாக என் தோளின்மீது சார்த்திக்

கொண்டு, மேலும் நடந்து செல்வோம் என்று எழுந்திருந்தேன். அப்போது என்னுடைய மனத்தை மற்றொரு திகில் பற்றிப் பதைபதைக்கச் செய்தது. தீக்குச்சிகளை எடுத்து உயர்த்திக் காட்டும்போதும், வீனாவைக் கீழே இறக்கியும் தூக்கியும் காக்கமுயன்ற போதும், இப்படியும் அப்படியும் சுற்றிப் பலமுறை திரும்ப வேண்டியிருந்தது. ஆகவே, நான் என்ன திசையாகப் போக வேண்டும் என்று திக்குத்திசை தெரியாமல் விழித்தேன். நான் அப்போது திரும்பி நின்ற பக்கம் பசும் பீங்கான் மாளிகைப் பக்கமாக இருக்கலாம். அப்படி இருந்தால் என்ன செய்வது? என் உடல் சில்லிட்டு, முழுதும் வியர்த்து விருவிருத்தும், போயிற்று. செய்ய வேண்டியதை உடனேயே ஆலோசித்து முடிவு செய்ய வேண்டியிருந்தது. அங்கேயே நெருப்பை மூட்டிக்கொண்டு, முகாம் போட்டு, இரவைக் கழித்து விடுவது என்று தீர்மானித்தேன். அப்பொழுதும் வீனா அசைவற்றுத்தான் இருந்தாள். புல் படர்ந்த மரத்தூர் ஒன்று கீழே கிடந்தது. அதன்மீது அவளை மெல்லப் படுக்க வைத்தேன். நான் கொளுத்திய கர்ப்பூரத் துண்டின் ஒளி மழுங்குவதற்குள், அவசர அவசரமாக, குச்சிகளையும் இலைகளையும் பொறுக்கத் தொடங்கினேன். இங்கும் அங்கும், என்னைச் சூழ இருந்த இருட்டுக்குள்ளிருந்து மோர்லக்குகளின் கண்கள் பதுமராக மணிகளைப்போல் பளபளப்பாக மின்னின.

‘கர்ப்பூரம் விட்டுவிட்டுச் சுடர் வீசி, அவிந்து போயிற்று. நான் ஒரு தீக்குச்சியை ஏற்றினேன். அப்படிச் செய்தபோது, வீனாவின் அருகே வர முயன்றுகொண்டிருந்த இரண்டு உருவங்கள் அவசரமாகத் திரும்பிப் பாய்ந்து பின்னோக்கி ஓடின. அவற்றுள் ஒன்றுக்கு அந்த வெளிச்சத்தால் கண் கூசிக் குருடாகிவிட்டது. அது திசை தெரியாமல், நேரே என்னை நோக்கி வந்தது. என் கை மூட்டியால் அதைத் தாக்கினேன். அதன் எலும்புகள் நொறுங்கித் தகர்ந்து போனது என் கைக்குத் தெரிந்தது. நோவாலும் கலக்கத்தாலும் அது ‘வீச்’சென்று கத்திற்று; சற்று தூரம் தலை கிறுக்கித் தள்ளாடிச் சென்றது; பிறகு, உருண்டு விழுந்தது. மற்றொரு கர்ப்பூரத் துண்டை

எடுத்து ஏற்றினேன். சொக்கப்பனைக்கு வேண்டிய குச்சிகளை மேன்மேலும் சேகரித்தேன். அப்போது என் தலைக்கு உயர இருந்த இலைகளும் கிளைகளும் மிகவும் காய்ந்து போயிருந்ததைக் கவனித்தேன். என்னுடைய காலயந்திரத்தின்மீது அங்கே வந்ததுமுதல், ஒருவாரம் போல் ஆகியும், அங்கே ஒரு சொட்டு மழைகூடப் பெய்ய வில்லை. ஆகவே, மரங்களுக்கு அடியிலே உலர்ந்த சுள்ளிகள் எங்கேயாவது கிடைக்குமா என்று தேடிப் பார்ப்பதற்குப் பதிலாக, துள்ளிக் குதித்து, மேலுள்ள கிளைகளைப்பற்றி, அவற்றை இழுத்து ஓடித்து வந்தேன். பச்சை மரத்துக் கிளைகளையும் காய்ந்த சுள்ளிகளையும் கொண்டு நான் மூட்டிய நெருப்பு, மூச்சு மூட்டும்படி புகைந்து எரிந்து, சுவாலையாக விரைவில் பற்றிவிட்டது. ஆகையால், நான் கர்ப்பூரத்தைச் செலவழிக்காமல் சிக்கனப்படுத்த முடிந்தது. என்னுடைய இரும்பு கதாயுதத்தின் அருகில் கிடந்த வீனாவை நோக்கித் திரும்பினேன். அவளுக்கு மீண்டும் நினைவு வருவதற்கு என்ன எல்லாம் செய்ய முடியுமோ அவ்வளவும் செய்தேன். ஆனால், அவள் உயிரற்றவள் போல் கட்டையாகக் கிடந்தாள். அவளுக்கு மூச்சு இருந்ததா, இல்லையா, என்கூட என்னால் அப்போது தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

‘அந்த நெருப்பிலிருந்து எழுந்த புகை என்னை நோக்கி வீசிற்று. அது சட்டென்று என்னுடைய தலையைக் கிறுக்கியிருக்க வேண்டும். அதுவும் தவிர, கர்ப்பூரத்தின் ஆவியும் அந்தக் காற்றில் கலந்திருந்தது. நான் மூட்டிய நெருப்பு, இன்னும் ஒரு மணி நேரம் போல் தானாகவே எரியும்; அதற்கு அதுவரை வேறு விறகுகளை இடவேண்டியதில்லை என்று நினைத்தேன். அவ்வளவு நேரம் வழி நடந்த சிரமத்தால் நான் மிகவும் களைத்துப்போயிருந்தேன். கீழே உட்கார்ந்து கொண்டேன். அந்தக் காடு முழுவதிலும் ஒரு வகையான முணுமுணுப்பு ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. அந்த ஒலி உறக்கத்தைத் தூண்டுவதுபோல் இருந்தது. அது இன்ன ஒலி என்று எனக்கு விளங்கவில்லை. நான் சற்றே தூங்கித் தலை சாய்த்தது போலவும், உடனேயே கண் விழித்தது போலவும் எனக்குத் தோன்றிற்று. ஆனால் அப்போது எல்லாம் இருட்டிக் கிடந்தது. சில மோர்லக்குகள் தங்கள் கைளால் என்னைப் பிடிக்க முயன்று

கொண்டிருந்தன. பிடித்த பிடியை விடாமல் என்னைப் பற்ற முயன்ற அவைகளுடைய விரல்களை உதறித்தள்ளி விட்டு, தீப்பெட்டியை எடுப்பதற்காக, என் சட்டைப் பையில் கையைவிட்டுத் தேடிப் பார்த்தேன்—தீப்பெட்டி போய்விட்டது! பிறகு, அவைகள் மறுபடியும் என்னைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு, என்னோடு போராடத் தொடங்கின. அதற்கு முன் நடந்தது என்ன என்பது உடனே தெரிந்தது. நான் உறங்கிப்போயிருக்க வேண்டும்; நான் ஏற்றிய நெருப்பு அணைந்து போயிருக்க வேண்டும். மரணக் கசப்பு என்னுடைய உள்ளத்தைப் பற்றியது. அந்தக் காடு முழுவதிலும் விறகு எரியும் நாற்றம் நிறைந்திருந்தது. அப்பொழுது எவையோ சில என்னுடைய கழுத்தைப் பிடித்தன; என் கைகளைப் பிடித்தன வேறு சில; என்னை இழுத்துக் கீழே தள்ளின இன்னும் சில; அந்த இருட்டில், அத்தனை ஐந்துக்களும் என்மேல் மொத்தமாக ஏறி மிதித்தபோது, எனக்கு மிகவும் அருவருப்பான அச்ச உணர்ச்சி மேலிட்டது. அது எப்படி இருந்தது என்று என்னால் சொல்லக்கூட முடியவில்லை. ஒருவன் மிகப் பெரிய சிலந்தியின் வலையில் அகப்பட்டுக்கொண்டால் எப்படி இருக்குமோ அப்படி இருந்தது என்னுடைய மனநிலை. நான் திமிறப் பார்த்தேன். அவை என்னை அடக்கி ஒடுக்கிவிட்டன; நான் நிற்க முடியாமல் கீழே விழுந்தேன். என் கழுத்துப் புறத்தைச் சிறிய பற்கள் கடிக்க முயல்வதை உணர்ந்தேன். நான் தரையில் உருண்டு புரண்டேன். அப்படிச் செய்தபோது, நான் வைத்திருந்த இரும்புச் சட்டத்தின்மீது என்னுடைய கை தட்டிற்று. அந்தச் சட்டத்தைப் பிடித்துக் கொண்டேன். அந்தச் செயல் எனக்கு வலிமை அளித்தது. நான் மறுபடியும் மிகவும் சிரமப்பட்டுத் திமிறிக்கொண்டு எழுந்திருந்தேன். என் மேலிருந்த அந்த மானுட—எலிகளை உதறித் தள்ளினேன். அந்த இரும்புச் சட்டத்தைக் குட்டையாகப் பிடித்துக்கொண்டு, அவைகளின் முகங்கள் எங்கே இருக்க வேண்டும் என்று தோன்றிற்றோ, அந்த இடத்தை நோக்கிச் சுழற்றி அடித்தேன். அவைகளுடைய மிருதுவான தசையும் எலும்பும் நான் அடித்த அடியால் நசுங்குவது என் கைக்குத் தெரிந்தது. ஒரு கண நேரம் விடுதலை பெற்றேன்.

‘மும்முரமாகப் போராடும் ஒருவனுக்கு கிளர்ச்சியும் மன எழுச்சியும் தோன்றுவதைப் பலமுறை பார்த்திருக்கிறோம். அது போன்ற வெறி என்னை அப்போது பற்றியது. நானும் வீனாவும் தொலைந்தோம் என்பது எனக்குத்தெரியும். ஆனால் எங்கள் உடலாகிய இறைச்சியை மோர்லக்குகள் பெறுவதற்குமுன், உள்ள விலையைக் கசக்கி வாங்கிவிடுவது, அவர்களை ஒரு கை பார்த்து விடுவது, என்று தீர்மானித்தேன். ஒரு மரத்தோடு ஒட்டி என் முதுகை வைத்து, என் பின்புறத்தைப் பாதுகாத்துக் கொண்டேன். என் கையிலிருந்த இரும்புச் சட்டத்தை முன்புறமாகச் சுழற்றிச் சிலம்பம் வீசினேன். அந்தக் காடு முழுவதும் அவைகளுடைய இயக்கத்தால் சலசலத்தது; அவைகளின் கூக்குரல் அங்கு நிரம்பியிருந்தது. ஒரு நிமிஷ நேரம் இவ்வாறு சென்றது. அவைகளுடைய குரல், பரபரப்பினால், இன்னும் கீச்சிட்டு ஒலித்ததுபோல் தோன்றிற்று. அவைகளுடைய இயக்கங்களும் இன்னும் விரைவாக நிகழ்ந்தன. ஆனாலும், அவைகளில் ஒன்றும் என் அருகில், எனக்கு எட்டும் தூரத்தில் வரவில்லை. அந்த இருட்டை நோக்கிக் கோபமாக உற்றுப் பார்த்தேன். அப்பொழுது திடீரென்று என்னுடைய மனத்தில் ஒரு நம்பிக்கை பிறந்தது. மோர்லக்குகள் பயந்து விட்டனவா? — என்ற எண்ணம் உண்டாயிற்று. அந்த எண்ணத்தை அடுத்து, ஒரு விசித்திர நிகழ்ச்சி உண்டாயிற்று. அந்த இருள் ஒளியாக மாறத் தொடங்கிற்று. என்னைச் சுற்றி இருந்த மோர்லக்குகளின் உருவங்கள் மங்கலாகத் தெரியத் தொடங்கின. அவைகளில் மூன்று என் காலடியில் நொறுங்கிக் கிடந்தன. பிறகு அவைகள் எல்லாம் ஒட்டம் பிடிக்கக் கண்டேன். என் கண்களை நம்ப முடியவில்லை. அவ்வளவு ஆச்சரியமாக இருந்தது அந்தக் காட்சி. அவைகள் எல்லாம், இடைவிடாது ஓடும் ஆறுபோல, என் பின்புறத்திலிருந்து எனக்கு எதிரே உள்ள காட்டுக்குள் ஓடக் கண்டேன். அவைகளுடைய முதுகு அப்போது முன்போல் வெண்ணிறமாகத் தோன்றவில்லை; சற்றே சிவந்து தோன்றிற்று. நான் ஆச்சரியத்தால் வாயைப் பிளந்து கொண்டு நின்றேன். காட்டின் கிளைகளின் ஊடே நட்சத்திர ஒளி தோன்றிய ஓர் இடைவெளியிலே, செந்நிறமான சிறிய தீச்சுடர் ஒன்று காற்றில் மிதந்து வந்து, மறைந்து

போகக் கண்டேன். அதைக் கண்டதும், மரம் தீப்பற்றி எரிவதுபோன்ற நாற்றம் வீசியதும், முதலில் உறக்கம் தருவதுபோல் முணுமுணுத்த மெல்லிய ஒலி இப்பொழுது அலை அலையாக எழும் பேரொலியாகப் பெருகியதும், செந்நிறமான அழல் ஒளி படர்ந்ததும்; மோர்லக்குகள் தலைவிரி கோலமாக ஓடியதும் — எல்லாம் என்ன என்று விளங்கிவிட்டன.

‘நான் சார்ந்திருந்த மரத்திலிருந்து ஓரடி முன்னே எடுத்துவைத்து, பின்புறமாகத் திரும்பிப் பார்த்தேன். அருகிலுள்ள மரங்களின் அடித் தூர்கள் எல்லாம் கருநிறத் தூண்களைப் போல் தோன்றின. அவற்றிற்கு அப்பால் உள்ள காடு தீப்பற்றி எரிந்து கொண்டிருந்தது. அந்தச் சுவாலைகள் மரத் தூண்களின் ஊடாகத் தெரிந்தன. நான் முதலில் கொளுத்திய தீயானது என்னைப் பின்தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தது. அதைப் பார்த்ததும் வீணாகே என்று பார்த்தேன். அவளைக் காணவில்லை. எனக்குப் பின்புறமாகக் கேட்ட ‘உஷ்’ என்ற ஓசையும், படபட என்ற ஓசையும், புதிய மரங்கள் தீப்பற்றும் போது தடார் என்று வெடிக்கும் ஓசையும் சேர்ந்து, என் மனத்தைக் கலங்கச் செய்தன. அப்போது ஒன்றையும் ஆலோசித்துப் பார்ப்பதற்கு நேரமில்லை. என்னுடைய இரும்புச் சட்டத்தைக் கையில் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு, மோர்லக்குகள் சென்ற வழியே நானும் சென்றேன். நெருப்புக்கும் எனக்கும் நிகழ்ந்த ஓட்டப் பந்தயம் மிகவும் தீவிரமானது. நான் அப்படி ஓடியபோது, ஒரு தடவை என்னுடைய வலது பக்கத்தில் சுவாலைகள் மிக விரைவாக முன்னேறின. ஆகவே, அவை என் முன்னால் வந்து, என்னை வழி மறிக்காமல் இருக்கும் பொருட்டு, நான் இடதுபக்கமாக விலகி ஓட வேண்டியிருந்தது. கடைசியில், நான் ஒரு சிறிய திறந்த வெளியை அடைந்தேன். அதை அடைந்ததும், ஒரு மோர்லக்கு வழி தெரியாமல் தட்டுத் தடுமாறி என்னை நோக்கி வந்தது. என்னைத் தாண்டிச் சென்று, நேராக ஓடி, நெருப்பில் போய் அகப்பட்டுக் கொண்டது.

‘அந்த எதிர்காலத்தில் கண்டவைகளில் எல்லாம் மிகவும் விசித்திரமானதும் கோரமானதுமான ஒரு காட்சியை அப்போது காண நேர்ந்தது. அந்த நெருப்பின் ஒளி பல

திசைகளிலிருந்து பிரதிபலித்ததால், நான் இருந்த இடம் முழுவதும் பகலைப்போல் வெளிச்சமாக இருந்தது. நடுமையத்திலே ஒரு சிறு குன்றோ பறம்போ இருந்தது. அதன் உச்சியிலே கருகிப்போன ஹாத்தாரன் மரம் ஒன்று நின்றது. அதற்கு அப்பால் எரியும் காட்டின் மற்றொரு பகுதி புயத்தைப்போல் வளைந்திருந்தது. அதிலிருந்து மஞ்சள் நிறமான நெருப்புச் சுவாலைகள் வெளியே நீட்டி நெளிந்தன. அவை அந்த இடத்தை நெருப்பு வேலியிட்டு, முற்றும் வளைத்துச் சூழ்ந்தன. அந்த மலைச் சரிவிலே முப்பது, நாற்பது மேரார்லக்குகள் ஒளியினாலும் வெப்பத்தினாலும் ஒன்றும் தெரியாமல் மயங்கி, தங்களுடைய மனக் கலக்கத்தினால் இங்கும் அங்கும் தட்டுத் தடுமாறி ஓடி, ஒன்றின் மீது ஒன்று மோதிக் கொண்டிருந்தன. முதலில், அவை கண் தெரியாமல் திண்டாடின என்பதை நான் உணரவில்லை. அவை என்னை மிக நெருங்கி வந்த போதெல்லாம், என்னுடைய அச்ச வெறியில் என்னுடைய இரும்புச் சட்டத்தால் நான் அடங்காக் கோபத்தோடு அவைகளைத் தாக்கினேன். அவைகளில் ஒன்றைக் கொன்றேன். பலவற்றை முடமாக்கினேன். ஆனால், வானத்தின் செந்நிறச் சோதியின்கீழ் அந்த ஹாத்தாரன் மரத்தின் அடியில் அவைகளில் ஒன்று தட்டித்தடவி நடக்க முயன்று, கைகால்களை இரங்கத் தக்கவாறு ஆட்டிற்று. அதை நான் சற்றே கூர்ந்து கவனித்த பின்பும், அவைகளின் புலப்பத்தைக் கேட்ட பின்புமே, அந்தப் பேரொளியில் அவை முற்றும் செயலற்று, மிகவும் வருந்துகின்றன என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரிந்தது. அதன் பின்பு அவைகளில் ஒன்றையும் நான் தாக்கவில்லை.

‘ஆயினும், இடையிடையே அவற்றுள் ஏதாவது ஒன்று என்னை நோக்கி நேராக வரும். அப்போது என்னுடைய உடல் சிலிர்க்கும். அச்சத்தாலும் அருவருப்பாலும் எனக்கு நடுக்கம் எடுக்கும். அது என் மேல் மோதாமல், சட்டென்று விலகி ஒதுங்கிக்கொள்வேன். ஒரு சமயம் அந்தச் சுவாலைகள் சற்றே அடங்கிப்போயின. அப்போது அந்த அசிங்கப் பிராணிகளின் கண்ணுக்கு

நான் இருப்பது தெரிந்துவிடுமே என்று நான் அஞ்சினேன். அப்படி நிகழ்வதற்கு முன்னால், நானே சண்டையைத் தொடங்கி, அவற்றுள் சிலவற்றையாவது கொண்டு விடலாம் என்று நினைத்தேன். ஆனால், அந்த நெருப்பு மறுபடியும் பற்றிக்கொண்டது. ஓங்கிய கையை நிறுத்திக் கொண்டேன். அவைகளின் ஊடே அந்த மலை எங்கும் நடந்து சென்றேன். அவைகளின் மீது படாமல் விலகிப் போய்க்கொண்டே, வீனாவைப் பற்றி ஏதாவது துப்புக் கண்டு பிடிக்க முடியுமா என்று தேடினேன். ஆனால், வீனா போன இடம் தெரியாமல் போய்விட்டான்.

‘கடைசியில், நான் அந்தக் குன்றின் உச்சியின்மேல் உட்கார்ந்தேன். நெருப்பின் பிரகாசமான ஒளியானது அவற்றின்மீது வீசியதால் கண் கூசிக் குருடாகிய அந்தப் பிராணிகளின் பெரும் கூட்டம் ஒன்று இங்கும் அங்கும் தடவித் தடவிச் செல்வதையும், ஒன்றை ஒன்று பார்த்து, விகாரமான ஒலிகளை இயற்றுவதையும், சற்று நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அது மிகவும் ஆச்சரியமாகவும், நம்ப முடியாததாகவும் இருந்தது. கீழிருந்து மேல் நோக்கிச் சுருள் சுருளாக ஏறிய புகையானது வானவெளியின் குறுக்காக நீண்டு சென்று, செந்நிறமான விதானத்தை அமைத்தது. அதில் மிகவும் அருகித் தோன்றிய கந்தலான பகுதிகளின் ஊடாக, சில நட்சத்திரங்கள் தம் சிற்றொளியை வீசி விளங்கின. அப்போது, அவற்றைப் பார்த்தால், அவை மிகவும் எட்டாத தூரத்தில் சென்று விட்டவை போலவும், மற்றொரு பிரபஞ்சத்தைச் சேர்ந்தவை போலவும் தோன்றின. இரண்டு, மூன்று மோர்லக்குகள் தடுமாறி வந்து, என் மேல் மோதத் தெரிந்தன. என் கைமுட்டிகளால் அவைகளை அடித்துத் துரத்தினேன். அப்போது என் உடல் நடுங்கிற்று.

‘அந்த இரவின் பெரும்பகுதி ஓர் அச்சக் கனவைப் போலவே எனக்குத் தோன்றிற்று. உடனே விழித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்னும் தீவிரமான ஆசையால் கத்திக் கதறினேன்; நான் என்னையே பல்லால் கடித்தேன். என்னுடைய கைகளால் தரையில் ஓங்கி அறைந்தேன். எழுந்து இங்கும் அங்கும் திரிந்தேன். மீண்டும் கீழே உட்கார்ந்தேன். பிறகு, என் கண்களைக் கசக்கிக்கொண்டு, “தெய்வமே, என்னை விழிக்கச் செய்யமாட்டாயா?”

என்று வேண்டிக்கொண்டேன். மூன்று தடவைகளில் மோர்லக்குகள் தம்முடைய வேதனையைத் தாங்கமுடியாதவைபோல், தலையைக் கீழே தொங்கவிட்டுக் கொண்டு, நெருப்புச் சுவாலைக்குள் பாய்வதைக் கண்டேன். கடைசியில், மங்கிவந்த நெருப்பின் செந்நிற ஒளிக்கு மேலாகவும், ஆறுபோல் ஓடிய கரிய புகைத் திரள்களுக்கு மேலாகவும், வெண்ணிறமாயும் கருகியும் தோன்றிய மரத் தூர்களுக்கு மேலாகவும், மடிந்து குறைந்துவரும் அந்தப் பிராணிகளின் கூட்டத்துக்கு மேலாகவும், பகலின் வெண்ணிற ஒளியானது தோன்றத் தொடங்கிற்று.

‘வீனாவைப் பற்றிய துப்புக்கள் எங்கேயாவது கிடைக்குமா என்று மீண்டும் தேடிப் பார்த்தேன். ஓர் இடத்திலும் கிடைக்கவில்லை. அப்பாவியான அவளுடைய சிறிய உடலை அவை காட்டில் எங்கேயோ போட்டுவிட்டு வந்திருக்கவேண்டும் என்பது தெளிவாயிற்று. எந்தக் கோரமான காரியத்துக்கு அந்த உடல் உள்ளாகப் போகிறது என்று நான் அஞ்சினேனோ அந்த விதியிலிருந்து அது தப்பிவிட்டது என்பதை நான் எண்ணிப் பார்த்த போது, என் மனம் எவ்வளவு ஆறுதலை அடைந்தது என்பதை என்னால் எடுத்துக் கூற முடியாது. அதைப் பற்றி நான் நினைக்கத் தொடங்கியபொழுது, என்னைச் சூழ்ந்திருந்த அந்த அருவருப்பான பிராணிகளை வேரோடு அழித்துவிடவேண்டும் என்று, எனக்குக் கடும் கோபம் வந்தது. அவைகள்தாம் செயலற்றுக் கிடந்தனவே. ஆகையால் கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டேன். நான் முன்னால் சொல்லியபடி, அந்தக் குன்றானது காடு என்னும் கடலில் நடுவே தோன்றிய ஒரு சிறு தீவு. அதன் உச்சியிலிருந்து பார்த்தபோது, இடையில் உள்ள யாவற்றையும் மங்கச்செய்த புகையின் ஊடாகப் பசும் பீங்கான் மாளிகை சற்றே தெரிந்தது. அதை அடையாளமாக வைத்துக் கொண்டு, வெண்ணிறச் சிங்கப்பெண் உருவத்துக்குச் செல்லும் வழி எது என்று கண்டுபிடிக்க முடியும். அந்தப் பாழாய்ப்போன துஷ்டப் பிராணிகளில் மீந்துள்ளவை அப்போது இங்கும் அங்கும் திரிந்துகொண்டும், முணகிக் கொண்டும் இருந்தன. அவைகளை ஒன்றும் செய்யாமல் விட்டுவிட்டேன். பகல் ஒளியில் எல்லாம் தெளிவாகத் தோன்றத் தொடங்கியபோது, நான் என் கால்களைச்

சுற்றிப் பசும் புல்லைக் கட்டிக்கொண்டேன். புகைந்து கொண்டிருந்த சாம்பலின் மீதும், கருகிய மரத்தூர்களின் ஊடாகவும், நொண்டி நொண்டிச் சென்றேன். அவைகளின் உட்புறத்தில் இன்னும் நெருப்பின் அனல் துடித்துக்கொண்டிருந்தது. காலயந்திரத்தை ஒளித்து வைத்திருந்த இடத்தை நோக்கி நான் மெதுவாகவே சென்றேன். ஏன் என்றால், என்னால் நடக்கக்கூட முடியாமல் எனக்குக் களைப்பு அதிகமாக இருந்தது. என் காலோ நொண்டியாகிவிட்டது. சிறுமி வீனாவின் கோரமான சாவை நினைத்து என் மனம் வெதும்பியது; மிக்க வேதனையை அடைந்து மிகவும் சங்கடப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. அது என்னால் தாங்க முடியாத விபத்தாகத் தோன்றிற்று. இப்பொழுது இங்கே நாம் வாழ்ந்து பழகிய இந்த அறையில் இருக்கும்போது அதை நினைத்துப் பார்த்தால், அது கனவில் கண்ட துயரத்தைப்போல் தோன்றுகிறது. உண்மையாகவே உண்டான பெரு நஷ்டமாகத் தோன்றவில்லை. என்றாலும், அன்று காலையில் அது என்னையே மிகத் தன்னந்தனியான நிலையில்—தாங்க முடியாத பயங்கரமான, தனி நிலையில்—கொண்டு நிறுத்தி விட்டது. அப்போது இந்த வீட்டையும் நெருப்புக் கூண்டின் அருகில் உள்ள இடத்தையும், உங்களையும் பற்றி நினைத்தேன். அந்த நினைவுகள் எல்லாம் எனக்கு வந்தபோது இவற்றை எல்லாம் எப்படியாவது மீண்டும் அடையவேண்டும் என்ற வாஞ்சை கிளர்ந்து எழுந்தது. அது நோவைப்போல எனக்கு வேதனையை அளித்தது.

‘ஆனால், கீழே கிடந்த புகையும் சாம்பலின் மேலாக, காலை வேளையில் பிரகாசமாக விளங்கும் வானத்தின் கீழே நான் நடந்து சென்றுகொண்டிருந்தபொழுது, தற்செயலாக ஒன்றைக் கண்டுபிடிக்க நேர்ந்தது. என்னுடைய கால் சட்டைப் பையில் சில தீக்குச்சிகள் கிடக்கக் கண்டேன். அந்தத் தீப்பெட்டி கெட்டுப்போவதற்கு முன் அவை அதிலிருந்து ஒழுகியிருக்கவேண்டும்.

அத்தியாயம் பத்து

‘நான் வந்து சேர்ந்த முதல் நாள் அன்று மாலையில் எங்கே இருந்து உலகத்தின் பரப்பைச் சுற்றிப் பார்த்

தேனோ, அதே மஞ்சள் உலோகப் பீடத்துக்கு காலையில் சுமார் எட்டு, ஒன்பது மணிக்கு வந்து சேர்ந்தேன். அன்று மாலையில் நான் அவசரப்பட்டுச் செய்த முடிவுகளை எண்ணிப் பார்த்தேன். எனக்கு இருந்த துணிவை நினைத்துப் பார்த்தபொழுது, மனக்கசப்பால் வந்த சிரிப்பை என்னால் அடக்க முடியவில்லை. முன்னால் நான் கண்டிருந்த அதே அழகிய காட்சி; அதே பொலிவு மிகுந்த பாழும் கட்டடங்களின் குவியல்கள்; இருபுறமும் செழுமை மிகுந்த தரைகளின் ஊடே ஓடும் அதே வெள்ளி ஆறு—இவை யாவும் அங்கு இன்றும் காணப்பட்டன. ஓய்ந்த மான உடை உடுத்த அதே அழகிய மக்கள் மரங்களின் ஊடே இங்கும் அங்கும் உலவி வந்தார்கள். நான் எந்த நீர்த் துறையில் வீணாவைக் காப்பாற்றினேனோ அதே இடத்தில் அப்பொழுதும் சிலர் குளித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்தக் காட்சி, திடீரென்று ஒரு கூரிய கத்தியால் நெஞ்சைக் குத்தியதுபோல் சறுக்கென்ற நோவை அளித்தது. கீழ்—உலகத்துக்குச் செல்லும் வழிகளின் மேல்புறமாகக் கட்டப்பட்டிருந்த தூபிகள் அந்த நிலத்தோற்றத்தின் மீது கொப்புளங்களைப்போல் தோன்றி, அவைகளின் அழகைக் கெடுத்தன. மேல்—உலக மக்களின் வடிவின் அழகு எதை எதை எல்லாம் மூடி மறைத்தது என்பதை நான் அறிந்து கொண்டேன். அவர்களுடைய வாழ்நாள் இனிமை மிகுந்தது—நிலத்தில் மேயும் கால்நடைகளின் வாழ்நாள் எத்துணை இனிமை மிகுந்ததோ அதுபோல. அந்தக் கால்நடைகளைப் போலவே அவர்களும் தங்களுக்குப் பகைவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதையே அறியாதவர்கள்; தங்களுக்குத் தேவைகள் உண்டு என்பதை எண்ணாதவர்கள் ஆதலால் அவற்றுக்கு எவ்வகையான முன் ஏற்பாடும் செய்யாதவர்கள். அவர்களின் முடிவும் அக் கால்நடைகளின் முடிவைப் போன்றதே.

‘மனித அறிவு கண்ட கனவானது அதிவிரைவில் தோன்றி மறைந்ததை எண்ணிப் பார்த்தபோது, என் மனம் வருந்தியது. மனித அறிவு தற்கொலை புரிந்து கொண்டிருந்தது. உடல் சுகத்தையும், உழைப்பற்ற இன்ப வாழ்க்கையையுமே நாடி, அது காப்பிட்ட, சேமம் படைத்த, மாறாத சமநிலையைச் சமூக லட்சியமாகக்

கொண்டது. அது எதிர்பார்த்து முயன்ற எண்ணங்கள் எல்லாம் நிறைவேறிவிட்டன.—கடைசியில் வந்து எய்தியது இந்த இழிவான நிலையே! ஒரு காலத்தில் மனித வாழ்க்கை உயிருக்கும் சொத்துக்கும் எவ்விதமான அபாயமும் இல்லாத பூர்ண பத்திர நிலையை அடைந்திருக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்ட காலத்தில் செல்வம் உடையவர்களுக்குத் தங்களுடைய செல்வத்தையும் சுகத்தையும் பற்றிக் கவலையே வேண்டியதில்லை. வேலையாளருக்கும் தங்களுடைய வேலையையும் வாழ்க்கையையும் பற்றிய கவலையே வேண்டியதில்லை. குறைவற்ற பூரண நிலையை அடைந்த அப்படிப்பட்ட உலகத்தில் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் சிறிதும் கிடையாது; தீர்க்கப்படாத சமூகப் பிரச்சினை எதுவுமே கிடையாது. இதற்கு ஐயம் இல்லை. அதன் பிறகு, அமைதி—போர் அமைதி—எங்கும் நிலவியிருந்தது.

‘ஓர் இயற்கை விதியை நாம் சாதாரணமாகக் கவனிப்பதில்லை. மாறுபாடுகள், அபாயங்கள், கஷ்டங்கள், முதலியவைகளுக்கு நாம் உட்படுகிறோம். அவற்றுக்கு எல்லாம் ஈடாக நாம் பெறுவது பலதரப்பட்ட அறிவின் திறம். தன்னுடைய சூழ்நிலைகளோடு முற்றும் ஒன்றுபட்டு, இணங்கி வாழும் பிராணியானது எவ்வகைக் குறையும் இல்லாமல் திருத்தமாக அமைக்கப்பட்ட இயந்திரத்தைப் போன்றது. பழகிய வழக்கமும், இயல்புக்கமும் பயனற்றவையாகப் போனால் ஒழிய இயற்கையானது புத்தியை நோக்கித் தன்னுடைய பிரச்சினைகளை விடுப்பதில்லை. மாறுபாடும், மாறுபாட்டுக்கு எவ்விதத் தேவையும் இல்லாதிருக்கும் பொழுது, புத்தி என்பது காணப்படாத பொருளாகி விடுகிறது. எந்தப் பிராணிகள் பற்பல தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டுமோ, பற்பல அபாயங்களை எதிர்த்து நிற்கவேண்டுமோ, அந்தப் பிராணிகளே புத்தியைப் பெறுகின்றன.

‘ஆகவே, எனக்குத் தோன்றுவது என்ன என்றால், மேல்-உலக மக்கள் முயற்சியின்றி வாழ்க்கைக் கடவில மிதந்து, வலிமை குன்றிய பேரழகை அடைந்துவிட்டார்கள்; கீழ்-உலக மக்கள் இயந்திரத் தன்மை வாய்ந்தவர்களாய்த் தொழில்களை மட்டும் புரியும் அளவு ஒடுங்கி

வழக்கம்-Habit. இயல்புக்கம்-instinct.

விட்டார்கள்; அவ்வளவுதான். ஆனால், இத்தகைய பூர்ண பக்குவம் அடைந்த நிலையிலும் முற்று முழு இயந்திரத் தன்மையுள்ள நிலையை அடைவதற்கு இன்றியமையாத தான் ஒன்று இல்லாதிருந்தது—அதாவது, நிலைத்த மாறுத் தன்மை. காலம் செல்லச் செல்ல, கீழ்-உலக மக்களின் உணவு முறை—அது முதலில் எப்படி அமைக்கப்பட்டிருந்தாலுமே—ஏதோ வகையில் கட்டுவிட்டுக் கலைந்து போயிற்று. பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக ஒதுக்கித் தள்ளப் பட்டிருந்த பசி என்னும் பிசாசு மீண்டும் அங்கே வந்தது. கீழ்-உலகத்தில் போய் இறங்கியது. கீழ்-உலகமானது இயந்திரங்களோடு தொடர்புள்ளது. அந்த இயந்திரங்கள் எத்துணை திருந்திய செவ்விய முறையில் அமைக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும், அவற்றைக் கவனிப்பதற்கு அறிவு என்பது ஒரு சிறிதாவது இருந்தாக வேண்டும். வெறும் பழக்கம் என்பது மட்டும் இருந்தால் போதாது. ஆகையால், அவ் உலக-மக்கள்—மற்ற எல்லா மனித குணங்களிலும் மேல் உலக-மக்களைக் காட்டிலும் குறைவு பட்டவர்களாக இருந்தபோதிலும்—மேற்கூறிய காரணத்தால் மேல்-உலக மக்களைக் காட்டிலும் முனைந்து கருமங்களைச் செய்யும் சக்தியை உடையவர்களாக இருந்தார்கள். தங்களுக்கு வேறு எந்த இறைச்சியும் அகப்படாமல் போனபோது, பண்டைக் கால வழக்கம் அதுவரை தடுத்து வந்திருந்த ஒன்றை, மீண்டும் உண்ணலாம் என்று நினைத்தார்கள். ஆகையால் 80270-ம் ஆண்டில் அப்போதிருந்த உலகத்தை நான் கடைசியாகக் கண்ட காட்சியில் என் கண்ணால் நேரில் பார்த்தது இதுதான். அதனால்தான் அப்படிச் சொல்லுகிறேன். மனிதர்களின் யுக்தியானது தனக் கற்பனைத் திறனால் எத்தனையோ செயல்களுக்கு விளக்கத் தைக் கூறி வருகிறது. அவற்றுள் பல தவறாக இருப்பது போல், நான் சொல்லிய இந்த விளக்கமும் தவறாக இருக்கலாம்; ஆனால், என்னுடைய புத்தியில் அப்போது பட்டது அப்படித்தான். அந்தப்படியே அதை நான் உங்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லுகிறேன்.

‘அதற்கு முந்திய சில நாட்களில் நான் எத்தனையோ களைப்புக்களையும் கிளர்ச்சிகளையும் அச்சங்களையும் அடைந்தேன். அவற்றிற்கெல்லாம் மேலாக, ஒரு பெரும் துயரம் என்னுடைய மனத்தில் கிடந்து உறுத்திற்று. ஆனபோதி

லும், அந்தப் பீடமும், அதிலிருந்து தோன்றிய அந்த அமைதியான காட்சியும், அப்பொழுது இதமாக வீசிய பக லொளியும், எனக்கு மிகவும் இனிமையாக இருந்தன. அப்போது எனக்கு மிகவும் அலுப்பாக இருந்தது; உறக் கம் வந்தது. ஆகவே, என்னுடைய ஆலோசனைகள் எல் லாம் விரைவில் மழுங்கி, அரைகுறைத் தூக்கமாக மாறி விட்டன. அப்படிப்பட்ட நிலை எனக்கு மேலிடக் கண் டேன்; என் உடல் எனக்கு அளித்த குறிப்பைத் தெரிந்து கொண்டேன்; அங்குள்ள புல்லாந்தரையில் நன்றாகக் காலை நீட்டிப் படுத்தேன். உடல் களைப்பு ஆற, நெடு நேரம் உறங்கினேன்.

‘சூரியன் அஸ்தமிப்பதற்குச் சற்று முன்பாக நான் விழித்துக் கொண்டேன். இனிமேல் அப்படி அசாக் கிரதையாக இருக்கமாட்டேன் என்றும், அந்த மோர்லக்கு களின் கையில் முன்போல் அகப்படாமல் இருக்க முடியும் என்றும், ஓர் உறுதி எனக்கு இருந்தது. ஆகவே, கைகால் களை நீட்டிச் சோம்பல் முறித்துக் கொண்டு, மலைச் சரிவி லிருந்து கீழே இறங்கி, சிங்கப் பெண் உருவத்தை நோக்கி வந்தேன். ஒரு கையில் கடப்பாறை இருந்தது. மற்றொரு கை என் சட்டைப் பையிலிருந்த தீக்குச்சிகளைத் தடவிக் கொண்டிருந்தது.

‘அங்கே வந்ததும், நான் சிறிதும் எதிர்பாராதது ஒன்றைக் கண்டேன். அந்தச் சிங்கப் பெண் உருவத்தின் பீடத்தின் அருகில் வந்ததும் அந்த வெண்கலக் கதவுகள் திறந்து கிடக்கக் கண்டேன். அவற்றிற்கென்று இடப் பட்டிருந்த கோடுபோன்ற பள்ளங்களின் உள்ளே அவை தாழ்த்தப்பட்டிருந்தன.

‘அதைக் கண்டதும், சட்டென்று நின்றேன். உள்ளே செல்லலாமா, வேண்டாமா, என்று தயங்கினேன்.

‘உப்புறமாக ஒரு சிறிய அறை இருப்பது தெரிந்தது. அந்த அறையின் ஒரு மூலையில் உள்ள ஒரு திண்ணையின் மீது என்னுடைய காலயந்திரம் இருந்தது. அதன் சிறிய நெம்புகோல்கள் என்னுடைய சட்டைப் பையில் இருந் தன. வெண்ணிறச் சிங்கப் பெண் உருவத்தை முற்றுகை யிட்டுப் பிடிக்க வேண்டியிருக்கும் என்று நினைத்து, நன்றாக ஆலோசித்து, எத்தனையோ வகையான திட்டங் களை இட்டிருந்தேன். அவைகள் ஒன்றுமே வேண்டாதபடி,

அது இப்போது பணிவோடு கைவிடப்பட்டதைக் கண்டேன். என்னுடைய இரும்புச் சட்டத்தை வீசி எறிந்தேன். அதை உபயோகிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லாமல் போய்விட்டதே என்று எனக்குச் சற்றே வருத்தம் தான்.

‘அந்த வாயிற்புறத்தில் நுழைவதற்காகக் குனிந்த போது, திடீரென்று என் மனத்தில் ஓர் எண்ணம் தோன்றிற்று. அந்த மோர்லக்குகளின் மனங்கள் எவ்வாறு குழ்ச்சி செய்யும் என்பதை நான் அந்தத் தடவையிலாவது தெரிந்து கொண்டேன். அப்போது என்னையும் மீறிக் கொண்டு, சிரிப்பு வந்துவிடும்போல் இருந்தது. அதை அடக்கிக் கொண்டு, அந்த வெண்கல நிலையைத் தாண்டிச் சென்று, காலயந்திரத்தை அடைந்தேன். அவர்கள் எவ்வளவு சாக்கிரதையாக அதற்கு எண்ணெய் இட்டும், அதைச் சுத்தம் செய்தும், வைத்திருந்தார்கள் என்பதைக் காண எனக்கு வியப்பாக இருந்தது. அந்த இயந்திரத்தினுடைய நோக்கம் இன்னது என்று தங்களுடைய மங்கிய அறிவினால் தெரிந்து கொள்ள முயன்ற அந்த மோர்லக்குகள் அதில் சில பகுதிகளைக் கழற்றிப் பார்த்திருப்பார்களோ என்கூட நான் பின்னால் சந்தேகப்பட்டேன்.

‘அதன் அருகில் நின்று, அதைச் சோதித்துப் பார்த்தேன். அந்தக் கருவியைத் தொட்டபோதே என் உடலில் ஓர் இன்பம் ஊறக் கண்டேன். அந்தச் சமயத்தில், நான் என்ன எதிர்பார்த்தேனோ அது நிகழ்ந்தது. அந்த வெண்கலக் கதவுகள் விரீரென்று மேலே ஏறின. மேலுள்ள நிலைச் சட்டத்தின்மீது கணகண என்ற ஓசையோடு மோதி மூடிக்கொண்டன. நான் இருளில் இருந்தேன் பொறியில் அகப்படவளைப்போல. அப்படித் தான் அந்த மோர்லக்குகள் எண்ணியிருக்க வேண்டும். அதை நினைத்துப் பார்த்ததும் எனக்குச் சற்றே சிரிப்பு வந்தது; களுக்கென்று மெல்லச் சிரித்தேன்.

‘முணுமுணு என்று மெல்லச் சிரித்த அவைகளின் சிரிப்பு ஒலி என் காதில் கேட்கத் தொடங்கிவிட்டது. அவைகள் என்னை நோக்கி வந்தன. மிகவும் அமைதியாக, என்னிடம் இருந்த தீக்குச்சியைக் கிழித்து ஏற்ற முயன்றேன். அந்த நெம்புகோல்களை இயந்திரத்தில் மாட்ட வேண்டியதுதான். பிறகு ஆவியைப்போல்

அங்கிருந்து மாயமாக மறைந்து போய்விடலாம். ஆனால், என்னுடைய கவனக் குறைவால், ஒன்றை நான் மறந்து விட்டேன். அந்தத் தீக்குச்சிகள் ஒரு படுமோசமான வகையைச் சார்ந்தவை; தீப்பெட்டியில் கிழித்தால் மட்டுமே அவை தீப்பற்றக் கூடியவை.

‘அப்பொழுது என் அமைதி எல்லாம், இருந்த இடம் தெரியாமல், எப்படி மறைந்து போயிருக்கும் என்பதை உங்களால் நினைத்துப் பார்க்க முடியும். அந்தச் சிறிய, கொடிய பிராணிகள் என் கிட்ட வந்துவிட்டன. ஒன்று என்னைத் தொட்டது. என் கையிலிருந்த நெம்புகோல்களால் அவைகளை நோக்கி இருட்டில் ஒரு வீசு வீசினேன். தட்டுத் தடுமாறி, அந்த இயந்திரத்தின் சேணத்தில் ஏறத் தொடங்கினேன். அப்போது, ஒரு கை என்னைப் பிடித்தது; பின்பு மற்றொரு கை. அதன் பிறகு, என்னுடைய நெம்புகோல்களை எப்படியாவது பற்றிவிட வேண்டும் என்று முயன்ற அவைகளின் விரல்களைப் பிடித்து நீக்க வேண்டியிருந்தது. அதே சமயத்தில், அந்த நெம்புகோல்களை மாட்ட வேண்டிய முனைகள் எங்கே இருக்கின்றன என்று தடவிப் பார்க்கவும் வேண்டியிருந்தது. ஒரு நெம்புகோலை அவைகள் என்னிடமிருந்து முக்கால்வாசி பிடுங்கிவிட்டன என்றே சொல்லவேண்டும். அது என் கையிலிருந்து நழுவிக்கீழே விழுந்ததும், அவைகளை என்னுடைய தலையால் முட்டித் தள்ளினேன். அப்போது ஒரு மோர்லக்கின் தலை கணீரென்று ஓசைப்பட்டது. சட்டென்று அந்த நெம்புகோலைக் கைவசப் படுத்திக் கொண்டேன். காட்டிலே நிகழ்ந்த போரைவிட இது என் உயிருக்கு மிகவும் ஆபத்தான போர்—கண் தெரியாமல் நிகழ்ந்த, நெருங்கிக் கைலந்த, இந்தக் கடைசி போர்.

‘முடிவில் அந்த நெம்புகோல்களை மாட்டினேன். வேண்டியபடி இழுத்தேன். என்னைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த கைகள் என்னைவிட்டு நழுவிப் போயின. என் கண்ணை மறைத்திருந்த இருள் உதிர்ந்து போயிற்று. நான் முன்னால் வர்ணித்தேனே, அதே சாம்பல் நிற ஒளியிலும் குழப்பத்திலும் மீண்டும் நான் இருப்பதைக் கண்டேன்.

அத்தியாயம் பதினென்று

‘காலப் பயணம் செய்யும்போது எத்துணை நோவும், வயிற்றுப் புரட்டலும், மனக் குழப்பமும் ஏற்படும் என்று நான் முன்னாலேயே சொல்லியிருக்கிறேன். இப்பொழுது நான் அந்தச் சேணத்தில் சரியாகக்கூட உட்கார்ந்து கொள்ளவில்லை. ஒரு பக்கமாகச் சாய்ந்தும், பிடிப்பின்றியும், அதைப் பற்றிக் கொண்டிருந்தேன். அந்த இயந்திரம் ஆடியும் அதிர்ந்தும் பயணம் செய்தபோது, அதன்மீது எவ்வளவு நேரம் தொத்திப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தேன் என்று என்னால் சொல்ல முடியாது. நான் எந்தப் போக்கில் போகிறேன் என்றுகூட நான் அப்போது கவனிக்கவில்லை. நான் சற்றே சௌகரியப் படுத்திக் கொண்டு அதிலுள்ள அளவு-கருவிகளின் முகப்படடைகளைப் பார்த்தபோது நான் எங்கே வந்து சேர்ந்துவிட்டேன் என்பதைக் கண்டு வியப்படைந்தேன். அதிலுள்ள ஓர் அளவு-கருவி நாட்களைக் குறிக்கும்; மற்றொரு கருவி ஆயிரம் நாட்களைக் குறிக்கும்; இன்னும் ஒன்று பத்து லட்சம் (மில்லியன்) நாட்களைக் குறிக்கும்; இன்னும் மற்றொன்று நூறு கோடியைக் (ஆயிரம் மில்லியனைக்) குறிக்கும். நான் அந்த நெம்புகோலைப் பின்புறமாகத் திருப்புவதற்குப் பதிலாக, முன் நோக்கியே தள்ளி விட்டேன். ஆகையால், நான் அந்த அளவு-கருவிகளின் முட்களைக் கவனித்தபோது, ஆயிரம் நாட்களைக் காட்டும் முள்ளானது கடிகாரத்தின் நொடி-முள் எவ்வளவு வேகமாகச் சுற்றுமோ அவ்வளவு வேகமாகச் சுற்றிக்கொண்டிருந்தது—எதிர்காலத்துக்குள்ளே.

‘நான் மேலும் மேலும் அந்தச் சகடத்தைச் செலுத்தியபோது, நான் கண்ட பொருள்களில் ஒருவகைப் புது மாதிரியான மாறுபாடு மெல்ல மெல்லத் தோன்றத் தொடங்கிற்று. துடித்துத் துடித்துத் தோன்றிக்கொண்டிருந்த சாம்பல் நிறம் மாறி, கருநிறமாக ஆயிற்று. பிறகு, நான் கணக்கிட முடியாத வேகத்தோடு பயணம் செய்து கொண்டிருந்தபோதிலும்—இரவும் பகலும் மாறி மாறிக் கண் சிமிட்டும் தோற்றம் மீண்டும் தென்பட்டது. இயந்திரத்தின் வேகம் குறைகிறது என்பதையே இது காட்

டிற்று. இந்தக் கண் சிமிட்டல் வரவரத் தெளிவாகத் தெரிந்தது. முதலில், இது ஏன் என்பது எனக்கு விளங்க வில்லை. இரவும் பகலும், மாறி மாறி வருவதும் வரவர மெதுவாயிற்று. சூரியன் வானத்தின் ஊடே செல்வதும், அதுபோல் மெதுவாக நிகழத் தொடங்கிற்று. பிறகு, இந்த மாறுபாடு நிகழ்வதற்குப் பல நூற்றாண்டுக்காலம் ஆவதுபோல் தோன்றிற்று. கடைசியாக, பூமியின்மீது ஒரு மாறாத் தன்மையுள்ள அந்திவேளை ஒளி படர்ந்து தங்கிற்று. இடையிடையே, மேன்மேலும் கருமையாகி வரும் வானத்தின் ஊடாக ஏதாவதொரு வால்-நட்சத்திரம் கண்ணைப் பறிக்கும் ஒளியோடு பாய்ந்தோடும்போது மட்டுமே, அந்த அந்தி ஒளி மாறிற்று. சூரியனைக் குறித்துக் காட்டிய ஒளிப்பட்டை மறைந்துபோய் நெடுங்காலம் ஆகிவிட்டது. ஏனென்றால், சூரியன் அஸ்தமிப்பதே நின்றுவிட்டது. அது மேல்திசையில் இருந்த வண்ணம் மேலே ஏறுவதும், கீழே விழுவதுமாக இருந்தது. மேன் மேலும் அகலமாகவும், சிவப்பாகவும் ஆயிற்று. சந்திரனைக் குறிக்கும் அடையாளம் ஒன்றுமே அப்போது காணப்பட வில்லை. வானத்திலே சுற்றி வந்த நட்சத்திரங்களின் ஓட்டமும் வரவர மெதுவாகி வந்தது; பிறகு அவை மெல்ல மெல்ல நகரும் ஒளிப் புள்ளிகளைப் போல் தோன்றின. கடைசியாக, நான் அந்த இயந்திரத்தை நிறுத்துவதற்கு முன்பாக, சிவப்பாகவும் மிகப் பெரியதாகவும் தோன்றிய சூரியன் தொடுவானத்திலே, இயக்கமே இல்லாமல், நின்றுவிட்டது. அதைப் பார்த்தால், வெப்பத் தால் பழுக்கக் காய்ந்து மங்கிய செவ்வொளி வீசும் உருண்டை வடிவமான பெரிய விமானத்தைப்போல் தோன்றிற்று. இடையிடையே அது கணநேரம் மறைந்து போயிற்று. ஒரு சமயம், அது மிக்க ஒளியோடு சிறிது நேரம் மீண்டும் சொலித்தது. ஆனால், விரைவில் அதன் பழைய மங்கலான செந்நிறத்தை மீண்டும் அடைந்து விட்டது. அது உதிப்பதும், அஸ்தமிப்பதும், அத்துணை மெதுவாக நிகழ்ந்ததிலிருந்து ஏற்றவற்றம் தன்னுடைய கவர்ச்சிச் செயலைச் செய்து முடித்தாய்விட்டது என்பது தெரிந்தது. நாம்வாழும் இக்காலத்தில் சந்திரன் தன்னுடைய

ஒருபுறத்தை மட்டுமே நமக்குக் காட்டிக்கொண்டு இருப்பதுபோல, பூமியும் அந்தக்காலத்தில் தன்னுடைய ஒருபுறத்தை மட்டுமே சூரியனுக்குக் காட்டி வந்தது. அதன் பிறகு, என் இயந்திரம் சென்ற திசையை வெகு சாக்கிரதையாக மாற்றி, அதை மறு திசையாகச் செலுத்த முயன்றேன். ஏனென்றால், நான் முன்னால் அவசரப்பட்ட போது தலைகீழாக விழுந்தது நினைவிருந்தது. அப்படிச் செய்தபோது, அளவு கருவிகளில் சுற்றி வந்துகொண்டிருந்த முட்கள் மேன்மேலும் மெதுவாகச் சுற்றத் தொடங்கின. ஆயிர முள் அசைவே இல்லாததுபோல் தோன்றிற்று. நாள் முள்ளும் அதன் அளவு—கருவியின் முகப்பட்டையிலே, மூடுபனி மறைத்ததுபோல் மங்கித் தோன்றாமல், தெளிவடையத் தொடங்கிற்று. பிறகு, இன்னும் மெதுவாக அது சென்றபோது, ஒருவரும் இல்லாமல் காலியாக இருந்த ஒரு வெற்றுக் கடற்கரை ஓரத்தின் மங்கலான உருவம் கண்ணுக்குத் தெரிந்தது.

‘அந்தக் காலப்பந்திரத்தை நான் மிகவும் மெதுவாக நிறுத்தினேன். அதன்மீது உட்கார்ந்துகொண்டு சுற்றிப் பார்த்தேன். வானம் அப்போது நீல நிறமாகத் தோன்றவே இல்லை. வடகிழக்கே அது மையைப்போல் கருநிறமாக இருந்தது. அந்தக் கருமையின் நடுவேயிருந்து வெளிறிய வெண்ணிறமான நட்சத்திரங்கள் பிரகாசமாகவும் மினுமினுப்பு இன்றியும் ஒளி வீசின. தலைக்கு உயரே வானம் நல்ல செந்நிறமாகத் தோன்றிற்று. அங்கே நட்சத்திரங்கள் ஒன்றும் இல்லை தென்கிழக்கிலே வானம் இன்னும் பிரகாசமாகி, பளபளப்போடு செவ்வொளி படர்ந்து தோன்றிற்று. அங்கே தொடுவானத்தால் வெட்டுண்ட மிகப் பெரிய சூரியன் செந்நிறமாகவும் அசைவற்றும் இருந்தது. என்னைச் சுற்றிக் காணப்பட்ட பாறைகள் எல்லாம் கொடுமையான செந்நிறம் உடையவையாக இருந்தன. நான் அங்கே முதலில் கண்ட உயிரின் சின்னங்கள் எல்லாம் அப்பாறைகளின் தென் கிழக்கு முகத்திலிருந்து நீட்டிக் கொண்டிருந்த ஒவ்வொரு பகுதியின் மீதும் படிந்து மூடியிருந்த பச்சைப் பசேல் என்ற தாவரங்கள் மட்டுமே. அடர்ந்த கரட்டில், காணப்படும் பாசிகளிலும், குகைகளின் உள்ளே காணப்படும் லைக்கன்

களிலும், தோன்றும் செழும் பச்சை நிறமே அது. அந்த இரண்டு வகைத் தாவரங்களும் நான் கண்ட தாவரங்களைப் போல் என்றும் மாறாத அந்தி வெளிச்சத்தில் வளர்பவை தானே?

‘அந்த இயந்திரம் ஒரு சரிவான கடற்கரை ஓரத்திலே நின்றுகொண்டிருந்தது. தென்மேற்குத் திசையிலே நெடுந்தூரம் வரை அந்தக் கடல் விரிந்து கிடந்தது. மங்கல் வானத்தை அடுத்துள்ள கடலின் பகுதி பிரகாசமான கோடுபோன்ற தொடுவானமாக விளங்கிற்று. அந்தக் கடலில் உருண்டு உடைந்து விழும் திரைகளும் இல்லை, உயர்ந்து தாழ்ந்துவரும் அலைகளும் இல்லை. ஏனென்றால், காற்று என்பது மெல்லென உயிர்க்கும் மூச்சைப்போலக் கூட இல்லை. அது ஒரு சிறிதும் அலையவில்லை. மெதுவாக மூச்சு விடும்போது நெஞ்சு மிக மெல்ல உயர்ந்து தாழ்வது போல், கடல் நீரானது சற்றே மேலே சென்று கீழே வந்தது. ஆதியந்தமற்ற கடலானது இயக்கம் உடையதாக இருப்பதால் இன்னும் உயிரோடு இருக்கிறது என்பது தெரிந்தது. அந்தக் கடலின் நீர் எப்பொழுதாவது ஒரு தடவை உருண்டு விழுந்து உடைந்தது. அந்த விளிம்போரத்தின் நெடுக, கனமாக உப்புப் படிந்திருந்தது. அந்தச் செக்கர் வானின் ஒளியிலே அந்த உப்பும் ரோஜா நிறமாகத் தோன்றிற்று. என் தலை கனத்தது; அழுத்தப்படுவது போல இருந்தது. அப்போது என் மூச்சு மிக விரைவாக வந்துகொண்டிருப்பதை உணர்ந்தேன். நான் ஒரே ஒரு முறை மலை ஏறியபோது அப்படி மூச்சு வாங்கியது நினைவுக்கு வந்தது. இந்தக் காலத்தில் உள்ள வாயு மண்டலத்தின் அழுத்தத்தைவிட அந்த அழுத்தம் மிகவும் குறைவானது என்று தீர்மானித்தேன்,

‘ஒருவருமே இல்லாத அந்தத் தனிமையான மலைச் சரிவில், எட்டாத தூரத்தில், கரகரப்பான ஒரு கீச்சிட்ட குரல் கேட்டது. மிகப் பெரிய வெண்ணிறமான வண்ணத்துப் பூச்சியைப் போன்ற ஒன்று இறக்கையை அடித்து, வானத்திலே சாய்ந்து ஏறிற்று. அது மேலே வட்டம் இட்டுப் பறந்து, அப்பாலுள்ள சில தாழ்வான குன்றுகளைக் கடந்து, மறைந்து போகக் கண்டேன். அந்தக்

குரலின் ஒலியில் அச்சமும் துயரமும் கலந்திருந்தன. அதைக் கேட்டதும், என்னை அறியாமலே என் உடலில் ஒரு நடுக்கம் எடுத்தது. நான் என்னுடைய இயந்திரத்தின்மீது இன்னும் அழுத்தமாய் உட்கார்ந்து கொண்டேன். என்னைச் சுற்றி நாற்புறமும், மீண்டும் ஒருமுறை பார்த்தேன். என் அருகில் மிகவும் கிட்ட இருந்த ஏதோ ஒன்று என்னை நோக்கி மெல்ல நகர்ந்து வரக் கண்டேன். முதலில் அதை ஒரு செந்நிறமான பெரும் பாறை என்றே நான் நினைத்திருந்தேன். அதைக் கவனித்துப் பார்த்தபோது, அது உண்மையில் பிரம்மாண்டமான நண்டு போன்ற, பிராணி என்று கண்டேன். அதோ இருக்கிறதே அந்த மேசை— அதைப்போல் அத்துனை பெரிய நண்டு ஒன்று தன்னுடைய கால்கள் எல்லாவற்றையும் அசைத்துக் கொண்டு, தட்டித் தடுமாறி, இன்ன திசையில் செல்லப் போகிறது என்பது நிச்சயமாய்த் தெரியாமல், நடந்தால் எப்படி இருக்கும்? அதன் பெரிய வளை நகங்கள் உயர்ந்து ஆடிக்கொண்டிருந்தன; அதன் நீண்ட உணர்-இழைகள் குதிரைவண்டிச் சவுக்கைப்போல் இங்கும் அங்கும் அலைந்து ஆடித் தொட்டுப் பார்த்து வந்தன; காம்புபோல் நீண்ட உறுப்பில் பதிந்திருந்த அதன் கண்கள், உலோகக் கவசம் அணிந்த அதன் முகப்பின் இருபுறமிருந்து, பளபள என்று சொலித்து என்னைப் பார்த்து விழித்தன. அப்படிப்பட்ட பிராணியை உங்களால் கற்பனையிலும் காண முடியுமா? அதன் முதுகு, சுருக்கம் விழுந்து, மேடு பள்ளமாக இருந்தது. அதன்மீதுள்ள கோரக் குமிழ்கள் அதற்கு ஓர் அலங்கோல அலங்காரமாய் இருந்தன. இங்கும் அங்கும் வெளிறிய பச்சை படிந்து, பெரிய மறுவைப்போல் தோன்றிற்று. சிக்கல் மிகுந்த அதன் வாய்ப்புறத்தில் பல தொடிகள் இருந்தன. அந்தப் பிராணி நகரும்போது, அவை துடிதுடிப்பதுபோல் அசைந்து, எங்கும் தடவி உணர்வது எனக்குத் தெரிந்தது.

‘இந்தச் சனியன் பிடித்த பூதம் என்னை நோக்கி நகர்ந்து வந்தபோது, என்னுடைய கன்னத்தில் ஓர் ஈ வந்து உட்காருவதைப் போல, ஏதோ குறுகுறு என்றது.

நண்டு-crab. வளைநகம்-claw. உணர்-இழைகள்-antennae. காம்பு-stalk. வாய்ப்புறத் தொடி-palp.

என் கையால் அதைத் தடவித் தள்ளினேன். ஆனால், மறுகணமே, அது மீண்டும் அங்கு வந்து உட்கார்ந்தது. அதையும் ஒரு தட்டுத் தட்டினேன். மெல்லிய நூலைப் போன்ற ஏதோ ஒன்று கையில் பட்டது. அதைப் பிடித் தேன். என் கையிலிருந்து அது விரைவாக இழுத்து உரு வப்பட்டது. மனத்தில் திகிலோடு நான் திரும்பிப் பார்த்தேன். நான் பிடித்தது எனக்குப் பின்னால், மிகவும் அருகில் நின்று கொண்டிருந்த மற்றொரு இராக்கத நண்டின் உணர்-இழைதான் என்பதை அறிந்தேன். அதன்கொடிய கண்கள் காம்பின் நுனியில் சுழன்று நெளிந்து கொண்டிருந்தன, எப்பொழுது இரை கிடைக்குமோ என்று. பசியோடு அதன் வாய் ஊறித் துடித்துக் கொண்டிருந்தது; மேலே உயர்த்திய அதன் பெரிய அகன்ற வளைகங்கள் அவற்றில் தோய்ந்திருந்த ஈரக் களிமண்ணும் பாசியும் சொட்டச் சொட்ட, என்னைப் பற்றுவதற்காக இறங்கி வந்து கொண்டிருந்தன. ஒரு கணத்தில் என் இயந்திரத்தின் நெம்புகோலை என் கையால் தொட்டேன். அவ்வளவுதான், எனக்கும் அந்த இராக்கதப் பிராணிகளுக்கும் நடுவே ஒரு மாத காலத்தை வைத்து விட்டேன். ஆனால், அப்போதும் நான் அதே கடற்கரையில்தான் இருந்தேன். என் இயந்திரத்தை நிறுத்திய உடன் மீண்டும் அவைகள் தெளிவாகத் தெரிந்தன. அவை பத்து, இருபதாகக் கூடி, அழுது வழிந்த அந்தச் சிற்றொளியில், நல்ல கரும் பச்சை நிறமான தகடுபோன்ற இலைகளின் ஊடே மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து திரியக் கண்டேன்.

‘உலகின் மீது அப்போது கவிந்து படிந்திருந்த, அரு வருப்பான பாழ்நிலை எத்தகையது என்று என்னால் உணர்த்த முடியாது. செக்கச் செவேல் என்றிருந்த கிழக்கு வானம்; வட திசையில் சூழ்ந்திருந்த கருமைநிறம்; உப்புச் செறிந்த மரணக் கடல்; மெல்ல நகரும், அழுக்குப் படிந்த, அசங்கியமான, அந்த இராக்கதப் பிராணிகள் ஊரும் கல் அடர்ந்த கடற்கரை; லைக்கன் இனச் செடிகளின் மீது எங்கும் ஒன்றுபோலப் படர்ந்து, பார்ப்பதற்கே நஞ்சுபோல் தோன்றும் கரும் பச்சை நிறம்; நுரையீரலை வேதனைப்படுத்தும், அழுத்தம்

குறைந்த வாயுமண்டலம்—ஆகிய இவை யாவும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து, ஒரு கோரமான பயங்கர நிலையை உண்டாக்கின. ஆகையால், நான் இன்னும் ஒரு நாறு ஆண்டுகள் முன் சென்றேன். அப்பொழுதும் அதே செந்நிறச் சூரியன்தான் கண்ணுக்குத் தெரிந்தது. அது முன்னேவிடச் சற்றே பெரிதாக இருந்தது; சற்றே ஒளி மழுங்கிப் போயிருந்தது. அதே இறந்துவரும் கடல்; அதே சில்லெனக் குளிர்ந்த காற்று; அதே பச்சை நிறமான கோரைகளுக்கும் செந்நிறமான பாறைகளுக்கும் ஊடாக, உள்ளும் புறமும், நகர்ந்து செல்லும் மண்வாழ் நண்டினங்களின் அதே பெருங் கூட்டம். மேற்குத் திசையிலுள்ள வானத்திலே மிகப் பெரிய இளம்பிறைச் சந்திரனைப்போல் வெளிநிறி வளைந்த ஒரு மெல்லிய கோடு என் கண்ணுக்குத் தெரிந்தது.

‘இப்படியாக, நான் ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளான காலப் பாய்ச்சலிலே பயணம் செய்தேன். இடையிடையே அவ்வப்போது, சற்றே நின்றேன். நமது பூமிக்கு என்ன முடிவு வாய்க்கப் போகிறது என்ற இரகசியத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்னும் ஆசை என் மனத்தைப் பற்றி இழுத்தது. அப்படிச் செல்லச் செல்ல, சூரிய பிம்பம் மேற்கு வானத்திலே மேன்மேலும் உருவத்தில் பெரிதாகியும், ஒளியில் மழுங்கியும் வருவதைப் பார்த்து வந்தேன். அந்த அற்புதக் காட்சியை விட்டு என் கண்களை எடுக்க முடியவில்லை. அத்துணை கவர்ச்சியாக இருந்தது அந்தப் புதுமை. மேன்மேலும் வயதாகி வந்த பூமியின் உயிர் ஒடுங்கிவரக் கண்டேன். கடைசியில், இக்காலத்திலிருந்து மூன்று கோடி ஆண்டுகளுக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு காலத்திலே, பழுக்கக் காய்ந்த இரும்பு போலவும், செந்நிறமாக விளங்கும் உருண்டை வடிவமாகவும் உள்ள மிகப் பெரிய சூரிய பிம்பம் மேன்மேலும் எங்கும் இருள் சூழ்ந்துவந்த வானத்தின் பத்தில் ஒரு பாகத்தை நிரப்பி, மறைத்து நின்றது. பிறகு, நான் மறுபடியும் என்னுடைய இயந்திரத்தை நிறுத்தினேன். திரள் திரளாக நகர்ந்து ஊர்ந்த நண்டுகள் எல்லாம் அப்பொழுது மறைந்து போய்விட்டன. அந்தச் செந்நிறமான கடற்கரையிலே விசித்திரமான சில செடிகளையும், லைக்கன்களையும் தவிர, வேறு எவ்விதமான உயிருமே காணவில்லை. அப்போது அந்தக் கடற்கரையிலே அங்கும்

இங்கும் சிற்சில பகுதி வெண்ணிறத் திட்டுக்களைப்போல் தோன்றின. கடுமையான குளிர் என்னைத் தாக்கிற்று. வெண்ணிறமான மெல்லிய தகடுகள் மேலிருந்து சுழன்று சுழன்று, இடை இடையே, அருகிக் கீழே விழுந்தன. வடகிழக்குப் பகுதியிலே, கண்ணைப் பறிக்கும் கார்தியை வீசிய பனிக்கட்டி கீழே படிந்து கிடப்பது கருநிற வானத் திலிருந்து பொழிந்த நிலவொளியில் தெரியக் கண்டேன். அங்கே மேலும் கீழுமாக அலைபோல் உயர்ந்தும் தாழ்ந்தும் நின்ற குன்றுகளின் சிகரங்கள் வெளிறிய ரோஜா நிறத் தோடு விளங்கின. கடற்கரை ஓரத்திலே உள்ள நீருக்குப் பனிக்கட்டியால் ஒரு விரிம்பு இடப்பட்டிருந்ததுபோல் இருந்தது: சற்று அப்பால், கடலில் பனிக்கட்டிகள் மிதந்து சென்று கொண்டிருந்தன. அந்தமில்லாத சூரிய அஸ்தமன ஒளியிலே, அந்த உப்புக்கடலின் பெரும் பரப்பு முழுவதும் இரத்த வெள்ளம்போல் தோன்றிற்று. அந்தக் கடல் முற்றும் உறைந்து போகவில்லை.

‘அக்காலத்தில் உயிருள்ள பிராணிகள் வாழ்கின்றன என்பதற்கு அறிகுறிகளாவது காணப்படுகின்றனவா என்று சுற்றிப் பார்த்தேன். விளக்க முடியாத ஓர் அச்சம் என்னை அந்த இயந்திரத்தின் சேணத்தை விட்டு இறங்க விடாமல் தடுத்துவிட்டது. ஆனால், இயங்கும் பொருள் ஒன்றையும், நிலத்திலாவது, வானத்திலாவது, கடலிலாவது காணவில்லை. பாதைகளின்மீது படிந்திருந்த வழுவழுப் பான பச்சைப்பாசி ஒன்று மட்டுமே அங்கே உயிர் இன்னும் அற்றுப் போகவில்லை என்பதற்கு அத்தாட்சி யாக இருந்தது. சற்றே உயர்ந்த மணல் திட்டு ஒன்று அங்குள்ள கடலில் காணப்பட்டது. கடற்கரையிலிருந்த நீர் அத்துணை அதிக தூரம் ஒதுங்கிப் போய்விட்டது. அந்தத் திட்டின் மீதில் கருநிறமான ஏதோ ஒன்று தத்தித் தத்தி இயங்குவதுபோல் என் கண்ணுக்குத் தோன்றிற்று. ஆனால், அதை உற்று நோக்கியபொழுது, அது அசைவ தாகத் தெரியவில்லை. ஆகையால், என் கண்தான் என்னை ஏமாற்றி யிருக்கவேண்டும் என்றும், அந்தக் கருநிறப் பொருள் ஒரு பாதையாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்றும், தீர்மானித்தேன். வானத்தில் உள்ள நட்சத்திரங்கள் மிகவும் பிரகாசமாக விளங்கின. அவை அதிகமாக மினு மினுக்கவில்லை.

‘திடீரென்று மற்றொன்றைக் கண்டேன். வட்ட வடிவமாக மேல்திசையிலே தோன்றிய சூரிய பிம்பத்தின் புறவரிக் கோடானது மாறியிருக்கக் கண்டேன். அதன் வளைவான பிம்பத்திலே விரிகுடா வடிவமான ஓர் உட்குழிவு தோன்றக் கண்டேன். இது மேன்மேலும் பெரிதாகி வருவது தெரிந்தது. வானத்திலே பகல் வேளையிலே இப்படி ஊர்ந்து வந்த கருமை நிறத்தைக் கண்டு, ஒரு நிமிஷ நேரம்போல் பிரமித்து, மனம் பதறி, கண் கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டு நின்றேன். அதன் பிறகு தான், அப்போது ஒரு கிரகணம் பிடிக்கத் தொடங்கியிருக்கிறது என்பதை அறிந்தேன். சந்திரனோ அல்லது புதன் என்னும் கிரகமோ சூரியனுடைய பிம்பத்துக்குக் குறுக்காகப் போய்க்கொண்டிருந்தது. முன்னால் பார்த்துப் பழகிய அனுபவத்தால், அது சந்திரனாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று நான் முதலில் நினைத்தேன். ஆனால், நான் பார்த்தது, உண்மையில் பூமிக்கும் சூரியனுக்கும் இடையே வானத்தில் ஓடிவரும் உட்புறக் கிரகங்களில் ஒன்று, சூரிய பிம்பத்திற்குக் குறுக்காகவும் பூமிக்கு மிக அருகிலும், சென்ற காட்சியாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்று நினைக்கப் பல காரணங்கள் உண்டு.

‘அந்த இருளானது விரைவாக மேன்மேலும் வளர்ந்து வந்தது. கீழ்த்திசையிலிருந்து குப்பகுப் என்று, புதிது புதிதாக, விட்டு விட்டு, குளிர்ந்த காற்று அடிக்கத் தொடங்கிற்று. வானிலிருந்து வெண்ணிறத் தகடுகள் முன்னிலும் அதிகமாகப் பொழிந்தன. கடற்கரையின் விளிம்போரத்திலிருந்து, நீரின்மீது கோடிட்டது போன்ற மெல்லிய அலையும், காதோடு காது வைத்துப் பேசியது போன்ற மிருதுவான சிற்றொலியும் வந்துகொண்டிருந்தன. உயிரற்ற இந்த ஒலிகளுக்கு அப்பால் உள்ள உலகம் முழுவதும் ஒலியற்று இருந்தது. ஒலியற்றது என்று சொன்னால் போதுமா? அந்த ஒலியற்ற நிலையின்தன்மையை என்னால் எடுத்துச் சொல்வது எளிதன்று. மக்கள், இயற்றும் ஒலிகள் யாவும், ஆடுகள் கத்தும் ஒலியும்,

புறவரிக் கோடு-Outline. விரிகுடா-Bay. புதன் -Mercury உட்புறக் கிரகம்-Inner planet.

பறவைகள் கீச்சிடும் குரலும், பூச்சி இனங்களின் ரீங்கார ஓசையும், நம்முடைய வாழ்க்கைக்குப் பின்னணியாக இருந்துவரும் சலசலப்புக்கள் எல்லாம்—இவையாவும் முற்றுமே இல்லாமல் போயவிட்டன. அந்த இருள் இன்னும் திரண்டு திண்ணியதாகியபோது, மேலிருந்து சுழன்று சுழன்று விழுந்த தகடுகள் இன்னும் அதிகமாயின. . . என் கண்களின் முன்னால் அவை நடனமாடின. காற்றின் குளிரும் முன்னிலும் அதிகக் கடுமையாக ஆயிற்று. கடைசியில், தூரத்தில் தோன்றிய குன்றுகளின் வெண்ணிறச் சிகரங்கள் ஒவ்வொன்றாகவும், விரைவாகவும், ஒன்றின்பின் ஒன்றாகவும், கருமையின் ஊடே மறைந்து போய், மெல்லென வீசிய காற்று வேகம் மிகுந்து, அழு குரல்போல ஒலிக்கும் பேய்க் காற்றாக மாறிற்று. கிரகணத்தின் நடுவிலே தோன்றிய கரிநிலம் என்னை நோக்கிப் படர்ந்து வந்தது. மறு கணத்தில், வெளிரிய நட்சத் திரங்கள் மட்டுமே கண்ணுக்குத் தோன்றின. மற்றவையாவும் ஒளிக் கதிரே வீசாத மங்கிய காட்சியாக இருந்தன. வானம் முழுவதும் கன்னங்கரேல் என்று ஆகிவிட்டது.

‘இந்தப் பேர்—இருளின் அச்சம் என் மனத்தைப் பற்றி என்னை நடுநடுங்கச் செய்தது. என்னுடைய உட்புறத்திலுள்ள எலும்பின் மச்சை வரை அங்குள்ள பெரும் குளிர் உள் நுழைந்து என்னைத் தாக்கிற்று. நான் மூச்சு விடும்போது அடைந்த நோவை என்னால் தாங்கவே முடியவில்லை. என் உடல் எங்கும் நடுக்கம் எடுத்தது. உயிரை வாங்கும் வயிற்றுப் புரட்டல் என்னைப் பற்றிற்று. அதன் பிறகு, சூரிய பிம்பத்தின் விளிம்பு ஒன்று, பழுக்கக் காய்ந்த வில்லைப்போல, வளைவாக வானத்தில் தோன்றிற்று. நான் தெளிவடைந்து, என் உடல் நிலையை சீராக்கிக்கொள்ளும் பொருட்டு, அந்த இயந்திரத்திலிருந்து இறங்கினேன். எனக்குத் தலை சுற்றிற்று. மீண்டும் என்னால் பயணம் செய்ய முடியும்போல் தோன்றவில்லை. உடல் நோவோடு மனக்குழப்பமடைந்து நான் அங்கே நின்றபோது, கடல் நடுவே இருந்த அந்தத் திட்டிலே நான் முன்னால் இயங்கக் கண்ட பொருளை மீண்டும் கண்டேன். அது இயங்கும் பொருள்தான் என்பதைப்

பற்றி இப்பொழுது ஐயத்திற்கு இடமே இல்லை. எங்கும் சூழ்ந்திருந்த கடல் நீரின் செந்நிறத்துக்கு எதிராக அதன் உருவம் நன்றாகத் தெரிந்தது. அது உருண்டை வடிவம் உள்ளது. சுமார் கால்-பந்தின் அளவுள்ளதாக இருக்கலாம்; அல்லது, சற்றே பெரிதாக இருக்கலாம். அதன் உடலிலிருந்து நீண்ட நெடிய பற்றுத்தொடிகள், கொடிகளைப் போல், தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. அதைச் சூழ்ந்து சேறும் சகதியுமாய் இரத்தம்போல் சிவந்து கிடந்த நீருக்கு நேரே, அது கருநிறமாகத் தோன்றிற்று. அது கண்டபடி இங்கும் அங்கும் தத்திக் குதித்துக்கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது எனக்கு மயக்கம் வரும்போல் இருந்தது. ஆனால், எட்டாப்புறத்தில், அச்சமே உருவாகிய அந்த அந்திநேர ஒளியிலே, யாதொரு துணையும் இன்றி, தனியே கிடக்க வேண்டுமே என்னும் பெரும் திகிலே அப்போது என்னை மயக்கமுற்று விடாமல் தாங்கிற்று. அதைத் துணை கொண்டு, நான் மீண்டும் அந்த இயந்திரத்தின் சேணத்தின் மேல் தட்டித் தடுமாறித் தொத்தி, ஏறி உட்கார்ந்தேன்.

அத்தியாயம் பன்னிரண்டு

ஆகவே நான் திரும்பி வந்தேன். அந்த இயந்திரத்தின்மீது நெடுநேரம் வரை நான் மயக்கமுற்றுக் கிடந்திருக்கவேண்டும். கண் இமைப்பதுபோல மாறிமாறித் தோன்றிய பகல்களும், இரவுகளும் மீண்டும் தோன்றத் தொடங்கின. சூரியன் மறுபடியும் தன்னுடைய பொன் நிறத்தைப் பெற்றது. வானமும் நீல நிறமாயிற்று. முன்னைவிட எளிதாக நான் மூச்சுவிடலானேன். நிலத்தின் மேடுபள்ளங்கள் மாறிமாறி உயர்ந்தும் தாழ்ந்தும் வந்து கொண்டிருந்தன. அளவு கருவிகளின் முகப்பட்டையிலுள்ள முட்கள் பின்னோக்கிச் சுழன்றன. கடைசியில், வீடுகளின் மங்கிய நிழல்களை மீண்டும் கண்டேன். சீர் குலைந்த மக்கள்—இனத்தின் வாழ்க்கைக்கு அவைகளே சான்றுகளாக இருந்தன. இவைகளும் மாறின; மறைந்தன. பின்னால் வேறு சில தோன்றின. அதன் பின்பு, பத்து

கால் பந்து-Foot ball. பற்றுத்தொடி-Tentacle.

லட்சம் காட்டி வரும் அளவு கருவியின் முகப்பட்டையி லுள்ள முள்ளானது பூஜ்யத்தை வந்து அடைந்தபோது, நான் அந்த இயந்திரத்தின் வேகத்தைக் குறைத்தேன். நாம் பார்த்துப் பழகிய, அற்பமான சின்னஞ்சிறிய கட்டட அமைப்புக்களை அடையாளம் தெரிந்துகொண்டேன். ஆயிரத்தைக் காட்டும் முள்ளானது தான் தொடங்கிய இடத்தை வந்து அடைந்துவிட்டது. இரவும் பகலும் மேன்மேலும் மெல்ல மெல்லத் துடிதுடிக்கத் தொடங் கின. பிறகு, என் சோதனைச் சாலையின் பழைய சுவர்கள் என்னைச் சூழ்ந்துவரக் கண்டேன். அதன் பின்பு, மிகவும் மெதுவாக, அந்த இயந்திரத்தின் வேகத் தைக் குறைத்தேன்.

‘அப்போது நான் கண்ட ஒரு சிறு நிகழ்ச்சி எனக்கு மிகவும் விசித்திரமாகத் தோன்றிற்று. நான் பயணம் செய்யப் புறப்பட்ட பொழுது என்னுடைய வேகம் மிகவும் அதிகமாவதற்கு முன்பு, மிஸஸ் வாட்செட்டு என்னுடைய அறைக்குக் குறுக்காக, சிறுவாணம் பாய்ந்து ஓடுவதுபோல, மிக விரைவாகச் சென்றாள் என்று நான் முன்னால் சொன்னேன் அல்லவா? நான் திரும்பிவந்தபோது, ‘அவள் அந்தச் சோதனைச்சாலையில் குறுக்கே நடந்து சென்ற அதே நிமிஷத்தை மீண்டும் கடக்க நேர்ந்தது. ஆனால், இப்பொழுது அவளுடைய இயக்கம் ஒவ்வொன்றும் முந்திய இயக்கங்களுக்கு நேர் தலைகீழாக மாறி இருந்தது. அறையின் கீழ் ஓரத்திலுள்ள கதவு திறந்தது. அவள் ஓசைப்படாமல் சோதனைச்சாலைக்கு டி. பின் நோக்கி நடந்து வந்தாள். அப்போது அவள் முதுகே முன்னால் இருந்தது. அவள் முன்னால் எந்தக் கதவின் வழியாக உள்ளே வந்தாளோ அந்தக் கதவின் பின்புற மாகச் சென்று மறைந்தாள். அதற்குச் சற்று முன்னால் நான் ஹில்லியரை ஒரு கண நேரம் பார்த்ததுபோல் இருந்தது. ஆனால், அவன் மின்னலைப்போல் மறைந்து விட்டான்.

‘பிறகு, நான் அந்த இயந்திரத்தை நிறுத்தினேன். எனக்குப் பழக்கமான பழைய சோதனைச்சாலையும், என்னுடைய ஆயுதங்களும், என்னுடைய ஆய்கருவிகளும்,

நான் வைத்திருந்தபடியே என்னைச் சுற்றி இருக்கக் கண்டேன். அந்த இயந்திரத்திலிருந்து இறங்கினேன். மிகவும் தள்ளாட்டமாக இருந்தது. என்னுடைய பெஞ்சியின்மீது உட்கார்ந்தேன். என் உடலெங்கும் எடுத்த பெரிய நடுக்கம் பல நிமிஷ நேரம்வரை தீரவில்லை. பிறகு வரவர அமைதி ஏற்பட்டது. என்னைச் சுற்றி என் பழைய வேலைக்கூடம் இருக்கக் கண்டேன். முன்னால் அது எப்படி இருந்ததோ அப்படியே இருந்தது. நான் அங்கேயே படுத்து உறங்கிப் போயிருக்கலாம்; நான் சொல்லியது முழுவதும் வெறும் கதையாகவே இருக்கலாம்.

ஆனாலும், முன்னால் இருந்தவை எல்லாம் முற்றும் அப்படியே இல்லை. அந்த இயந்திரம் புறப்பட்டது சோதனைச்சாலையின் தென்கிழக்கு மூலையிலிருந்து. அது வந்து தங்கி நின்றது சோதனைச் சாலையின் வடமேற்கு மூலையில்—நீங்கள் அதைப் பார்த்தபோது அது இருந்த சுவருக்கு எதிராக, இயந்திரம் அவ்வாறு அந்த அறைக்குள்ளே நகர்ந்திருந்த தூரமும் நான் கண்ட சிறியபுல்லாந்தரையிலிருந்து அந்த மோர்லக்குகள் அதை நகர்த்தியிருந்த இடமாகிய சிங்கப்பெண் உருவத்தின் பீடம்வரை உள்ள தூரமும் முற்றும் சரிசமமானவை.

‘சற்று நேரம் என்னுடைய மூளை வேலை செய்யாமல் நின்று விட்டது. சிறிது நேரம் கழித்து நான் எழுந்திருந்தேன். இதோ இந்தப் பாதை வழியாகத்தான் வந்தேன், நொண்டி, நொண்டி. என் குதிக்காலில் இன்னும் நொவு இருந்தது. என்மேலெல்லாம் சகிக்க முடியாதபடி அழுக்கும் தூசியும் படிந்திருந்தன. கதவின் பக்கத்திலுள்ள மேசையில் கிடந்த “பெல்மெல் கெஜட்டு” என்னும் பத்திரிகையைப் பார்த்தேன். அதில் போட்டிருந்த தேதி உண்மையில் இன்றையத்தேதியாகவே இருக்கக்கண்டேன். கடியாரத்தை பார்த்தபோது மணி கிட்டத்தட்ட எட்டு அடிக்கப் போகும் தறுவாயாக இருந்தது. உங்களுடைய குரல்களும், உண்கலங்களின் ஓசையும், காதில் கேட்டன. நான் சற்றே தயங்கினேன். எனக்கு உடம்பு சரியாக இல்லை; மிகவும் பலவீனமாக இருந்தது. பிறகு, உடம்புக்கு நல்லதான இறைச்சியின் நறுமணத்தை முகர்ந்தேன்.

கதவைத் திறந்து கொண்டு நீங்கள் இருக்கும் இடத்திற்கு வந்தேன். மற்றவை எல்லாம் உங்களுக்குத் தெரியும். நான் குளித்தேன்; உணவை அருந்தினேன்; இப்போது உங்களுக்கு இந்தக் கதையைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

அவர் சற்று நேரம் பேசாமல் சும்மா இருந்தார். 'நான் சொல்லியதெல்லாம் உங்களுக்குச் சிறிதும் நம்பமுடியாததாக இருக்கும் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் எனக்கு நம்பமுடியாததாக இருப்பது ஒன்றே ஒன்றுதான். அதாவது, நான் இங்கே, இன்று இரவில், எனக்குப் பழக்கமான இந்தப் பழைய அறையில், அன்பு நிறைந்த உங்களுடைய முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டும், எனக்கு நேர்ந்த இந்த விசித்திரமான புதுமை நிகழ்ச்சிகளை எல்லாம் உங்களிடத்திலே சொல்லிக்கொண்டும் இருக்கிறேனே என்பதுதான்.'

அவர் அந்த வைத்திய நிபுணரை நோக்கித் திரும்பினார். 'இல்லை; நீங்கள் இதை நம்புவீர்கள் என்று நான் நினைக்கவே இல்லை. இதைப் பொய் என்றே வைத்துக் கொள்ளுங்கள்—அல்லது, எதிர்காலத்தைப் பற்றிய ஒரு தீர்க்கதரிசனக் கூற்று என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அல்லது; நான் அதைப் பற்றி எல்லாம் தொழிற்கூடத்திலே கனவு கண்டேன் என்று சொல்லுங்கள். அல்லது, நம்முடைய இனத்தின் எதிர்கால வாழ்க்கை நிலையைப்பற்றி நான் நெடுநாட்களாகச் சிந்தித்துச் சிந்தித்து, இந்தக் கட்டுரையைக் கற்பித்தேன் என்று வேண்டுமானாலும் நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். நான் சொன்னவை யாவும் உண்மை என்று நான் வற்புறுத்திக் கூறுவது எல்லாம் அவற்றிலுள்ள சுவையை மிகைப்படுத்துவதற்காக என்னுடைய கலைத் திறமையால் செய்த யுக்தி என்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அதை ஒரு கதை என்று வைத்துக்கொண்டாலும், அதைப் பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?'

அவர் தம்முடைய புகை பிடிக்கும் குழாயை எடுத்துக் கொண்டார். வழக்கம்போல், அதை அந்த நெருப்புக் கூண்டைச் சுற்றி இடப்பட்டிருந்த சட்டங்களின்மீது ஒரு விதமான பதற்றத்தோடு தட்டினார். சிறிது நேரம் வரை ஒருவரும் பேசவில்லை. அந்த அறை ஒலியற்றிருந்தது.

பிறகு, நாற்காலிகளின் கிறீச்சென்னும் ஓசையும், கீழே விரித்திருந்த இரத்தினக் கம்பளத்திலே கால் ஜோடுகளைத் தேய்த்ததால் உண்டாகிய கரகரப்பான ஓசையும், கேட்டன. காலப்பிரயாணியின் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த நான், என் கண்களைத் திருப்பி, அவரைச் சுற்றியிருந்த மற்றவர்களைப் பார்த்தேன். அவர்கள் எல்லோரும் இருட்டில் இருந்தார்கள். அவர்களின் முன்னால் ஒளிப் புள்ளிகள் நீந்தியதுபோல் எனக்குத் தோன்றிற்று. அந்த வைத்திய நிபுணர் எங்களுக்கு விருந்தளித்த காலப்பிரயாணியைக் கவனிப்பதிலேயே ஈடுபட்டிருந்ததாகத் தோன்றிற்று. பத்திரிகாசிரியர் அவருடைய புகைச் சுருட்டின்—அது அன்று பிடித்த ஆறாவது சுருட்டு—கடைக் கோடியைக் கடுமையாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். பத்திரிகை நிருபர் தன் கடிகாரத்தை எடுக்கத் துழாவிக் கொண்டிருந்தார். மற்றவர்கள் எல்லோரும் அசையாமல் இருந்தார்கள்—அப்படித் தான் ஞாபகம்.

பத்திரிகாசிரியர் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு எழுந்திருந்தார். தம்முடைய கையை அவர் காலப்பிரயாணியின் தோளின்மீது போட்டுக்கொண்டு, 'நீங்கள் கதைகளை எழுதும் ஆசிரியராக இல்லாமல் இருப்பது ஒரு பெருங்குறை' என்று சொன்னார்.

'நீங்கள் அதை நம்பவில்லையா?'

'சரி, சரி.'

'ஆம். நீங்கள் நம்பவில்லை என்று தான் நினைத்தேன்.'

அந்தக் காலப்பிரயாணி எங்களைப் பார்த்துத் திரும்பினார். 'தீப்பெட்டி எங்கே?' என்றார். அவர் ஒரு தீக்குச்சியைக் கொளுத்தினார். அவருடைய புகை பிடிக்கும் குழாயைக் கொளுத்திக்கொண்டு, அதன் வழியாக புஸ் என்று மூச்சுவிட்டுக்கொண்டே பேசினார். 'உங்களுக்கு உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன்...அதை நம்புவது எனக்கே கஷ்டமாக இருக்கிறது...ஆனாலும்கூட...'

அந்தச் சிறிய மேசையின்மேல் கிடந்த வாடிக் கருகிய வெண்ணிறப் பூக்களின்மீது அவருடைய பார்வை சென்றது. அந்தப் பார்வையிலே வாய்திறந்து கேளாத வினா ஒன்று நிறைந்திருக்கக் கண்டோம். அவர் தம்முடைய புகை பிடிக்கும் குழாயைப் பற்றியிருந்த கையை உற்று

நோக்கினார். அவருடைய விரல்களின் கணுக்களிலே அரைகுறையாக ஆறிய தழும்புகளை அவர் கவனிப்பதைக் கண்டேன்.

அந்த வைத்திய நிபுணர் எழுந்திருந்து, விளக்கின் அருகே வந்து, அந்தப் பூக்களைச் சோதித்துப் பார்த்தார். “இந்த ஐஹீஸியம் ஒரு புது மாதிரியாக இருக்கிறது” என்றார். உளநூல் நிபுணர் அதைப் பார்ப்பதற்காக முன்னால் குனிந்தார். “அதில் ஒன்றை கொடுங்கள்” என்பது போல் தம்முடைய கையை நீட்டினார்.

“அட்டா! இவ்வளவு நேரம் ஆகிவிட்டதா? மணி ஒன்றடிக்கப் பதினைந்து நிமிஷம்தானே இருக்கிறது? நாம் எப்படி வீடுபோய்ச் சேரப் போகிறோம்?” என்றார் பத்திரிகை நிருபர்.

“ஸ்டேஷனில் நிறைய வண்டிகள் கிடைக்குமே” என்றார் உளநூல் நிபுணர்.

“இது விசித்திரமாகத்தான் தோன்றுகிறது. ஆனால், இந்தப் பூக்கள் தாவர வர்க்கத்தின் எந்த இயற்கை வரிசையைச் சேர்ந்தவை என்று எனக்குத் தெரியவே இல்லையே. நான் அவற்றை வைத்துக் கொள்ளலாமா?” என்றார் வைத்திய நிபுணர். காலப் பிரயாணி சற்றே தயங்கினார். பிறகு, சட்டென்று, “அது நிச்சயமாக முடியாது” என்றார்.

“உண்மையில், அவை உங்களுக்கு எங்கிருந்து கிடைத்தன?” என்றார் உளநூல் நிபுணர். காலப் பிரயாணி தம்முடைய கையைத் தம் நெற்றியில் வைத்துக் கொண்டார். தமக்கு நினைவு வராமல் இருக்கும் ஏதோ ஒன்றை நினைவிலிருந்து நழுவவிடாமல் பிடிக்க முயலும் ஒருவர் பேசுவதுபோல் இருந்தது அவர் அப்போது பேசிய பேச்சு. “நான் காலத்தின் உள்ளே பயணம் செய்தபோது அவைகளை வீனா என்னுடைய சட்டைப் பையில் போட்டாள்” என்றார். அவர் அந்த அறையைச் சுற்றி விழித்துப் பார்த்தார். “இது என்ன சனியன். எனக்கு ரிகழ்ந்தவை எல்லாம் மறந்துவிடும்போல் தோன்றுகிறதே. இந்த அறையில், நீங்களும், இந்தத் தினசரி வாழ்க்கையின் சூழ்நிலையுமாகச் சேர்ந்து, என்னுடைய ரூபக சக்தியைக்

கெடுத்துவிடும்போல் இருக்கிறதே. நான் ஒரு காலயந்திரத்தை எப்பொழுதாவது இயற்றியதுண்டா? அல்லது, ஒரு கால யந்திரத்தின் மாதிரிகையையாவது அமைத்திருக்கிறேனா? அல்லது, இவை எல்லாம் கனவுதானா? மனித வாழ்க்கை எல்லாமே கனவு என்கிறார்கள்—ஒரு மிகவும் எளிய, அற்பமான கனவாகவே அது சில வேளைகளில் போய் விடுவதுண்டு. ஆனால், ஒன்றோடும் பொருந்தாத இதைப் போன்ற மற்றொரு கனவை என்னால் இனிமேல் தாங்க முடியாது. அது பைத்தியமாக முடியும். அந்தக் கனவு எங்கிருந்து வந்தது? நான் அந்த இயந்திரத்தைப் போய்ப் பார்த்தாக வேண்டும். அப்படி ஓர் இயந்திரம் இருக்குமாவது?"

அவர் அந்த விளக்கைச் சட்டென்று எடுத்தார். அது செந்நிறமாக ஒளி வீச, அந்தக் கதவின் வழியாக, அதை நடை பாதைக்கு எடுத்துச் சென்றார். நாங்கள் எல்லோரும் அவரைப் பின்தொடர்ந்து சென்றோம். காற்றில் அசைந்தாடிய விளக்கின் வெளிச்சத்திலே அந்த இயந்திரம் அங்கே இருக்கக் கண்டோம். அதைப்பற்றிச் சந்தேகம் இல்லை. அது கட்டை குட்டையாகவும், விகாரமாயும், ஒருபுறம் கோணியும் கிடந்தது. பித்தளை, கருங்காலி, தந்தம், ஒளிகசியும் பளபளப்பான குவார்ட்சுக் கல் இவற்றுல் அது அமைந்திருந்தது. தொட்டுப் பார்த்தால் திண்மையாக இருந்தது. என்னுடைய கையை நீட்டி, நானே அதனுடைய சட்டம் ஒன்றைத் தொட்டுப் பார்த்தேன். அதன் தந்தப் பகுதியில் பழுப்புநிறப் புள்ளிகளும் அழுக்குக் கறைகளும் காணப்பட்டன. அதன் கீழ்ப் பகுதிகளிலே பசும்புல்லும் பாசியும் துண்டு துண்டாக ஒட்டிக் கொண்டிருந்தன. அதன் சட்டம் ஒன்று கோணல் மாணலாய் வளைந்து கிடந்தது.

அந்தக் காலப் பிரயாணி அங்கிருந்த பெஞ்சியின்மீது விளக்கை வைத்தார். பழுதாய்ப் போயிருந்த அந்தச் சட்டத்தைத் தங்கையால் தடவிப்பார்த்தார். "இப்பொழுது எல்லாம் சரியாகி விட்டது. நான் உங்களுக்குச் சொன்ன கதை உண்மைதான். இந்தக் குளிர் வேளையிலே உங்களை எல்லாம் இங்கே அழைத்து வந்ததற்காக மன்னிக்க வேண்டும்" என்றார். மீண்டும் அவர் அந்த விளக்கைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டார். நாங்கள்

எல்லோரும் புகை பிடிக்கும் அறைக்குச் சென்றோம். ஒருவரும் வாயே திறக்கவில்லை.

அவர் பெரிய அறைக்குள் வந்தார். சட்டையை அணிய முயன்று கொண்டிருந்த பத்திரிகாசிரியருக்கு உதவி புரிந்தார். வைத்திய நிபுணர் அவருடைய முகத்தை உற்று நோக்கி, சற்றே தயக்கத்தோடு, “நீங்கள் மிதமிஞ்சி வேலை செய்ததால் உங்களுக்கு உடம்பு சரியாய் இல்லை” என்றார். அதைக் கேட்டதும் காலப் பிரயாணி விழுந்து விழுந்து சிரித்தார். திறந்த வாயிற் கதவண்டையில் அவர் நின்றுகொண்டு, உரக்கக் கூவி வழி அனுப்பிய காட்சி எனக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது.

பத்திரிகாசிரியரும், நானுமாக ஒரே வாடகை வண்டியில் ஏறிச் சென்றோம். அந்தக் கதை ஓர் அண்டப் புளுகு என்று அவர் நினைத்தார். நான் சம்பந்தப்பட்ட வரையில், என்னால் ஒரு முடிவுக்கும் வரமுடியவில்லை. அந்தக் கதை வெறும் கற்பனையாய், நம்பமுடியாததாய்த்தான் தோன்றிற்று. ஆனால், அதைச் சொல்லியதைப் பார்த்தால், அது முற்றும் நம்பக்கூடியதாய், நிதானமாய்த் தோன்றிற்று. இரவெல்லாம் அதை நினைத்து நினைத்து, விழித்துக்கொண்டே படுத்திருந்தேன். மறுநாள் காலையில் அங்கே போய்க் காலப்பிரயாணியை மீண்டும் பார்க்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்திருந்தேன். அங்கே சென்ற போது, அவர் சோதனைச்சாலையில் இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். நான் அந்த வீட்டில் மிகவும் சாதாரணமாகப் பழகி வந்ததால், தடையில்லாமல் அங்கே சென்றேன். ஆனால், அந்தச் சோதனைச்சாலையில் ஒருவருமே இல்லை. ஒரு கண நேரம் அந்தக் காலயந்திரத்தை உற்று நோக்கினேன். கையை நீட்டி அதன் நெம்புகோல்களைத் தொட்டேன். தொட்டவுடன் அத்துனை திண்மையாகவும் பளுவுள்ளதாகவும் தோன்றிய அந்த இயந்திரம் முழுவதும் புயற் காற்றால் அலைக்கப்பட்ட மரக் கிளைபோல ஆடிற்று. அதன் நிலையில்லாத் தன்மையைக் கண்டு, நான் மிகவும் திடுக்கிட்டுப் போனேன். ஒன்றையும் தொடக்கூடாது என்று எச்சரிக்கைகளைப் பெற்றுவந்த இளம்பிராயத்தில், நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சியை அந்தச் செயல் நினைப்பூட்டிற்று. நான் அந்த நடைபாதையின் வழியாகத் திரும்பி வந்தேன். புகை பிடிக்கும் அறையில் அந்தக் காலப்பிரயாணியைச்

சந்தித்தேன். அவர் உள்வீட்டிற்குள்ளிருந்து அங்கே வந்து கொண்டிருந்தார். அவர் ஒரு கக்கத்தின் அடியிலே படம் பிடிக்கும் காமிராவையும், மற்றொரு கக்கத்தின் அடியிலே ஒரு சிறிய பயணப் பையையும் வைத்துக் கொண்டிருந்தார். என்னைக் கண்டதும் அவர் உற்சாகமாகச் சிரித்தார். அவர் கைகள் இரண்டும் காரியமாக இருந்தபடியால், கைகுலுக்கத் தம் முழங்கையை நீட்டினார். “எனக்கு எவ்வளவு வேலை இருக்கிறது—அதோ இருக்கிறதே அந்த இயந்திரத்தோடுகூட” என்றார்.

“ஆனால், அது எல்லாம் வெறும் புரட்டும் பித்தலாட்டமும் அல்லவா? உண்மையில், ஒருவன் காலத்தின் ஊடாகப் பயணம் செய்ய முடியுமா?” என்றேன் நான்.

“உண்மையாகவும், சத்தியமாகவும் நான் பிரயாணம் செய்கிறேன்” என்றார். நேர்கொண்ட பார்வையோடு என்னைப் பார்த்தார். சற்றே தயங்கினார். அவருடைய கண்கள் அந்த அறையைச் சுற்றித் திரிந்தன. “எனக்கு ஓர் அரை மணி நேர அவகாசம் கொடுத்தால் போதும். அதற்கு மேல் வேண்டாம். நீங்கள் ஏன் இங்கு வந்தீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். நீங்கள் வந்தது உங்களுடைய அன்பையும் நற்குணத்தையும் காட்டுகிறது. இங்கே சில பத்திரிகைகள் இருக்கின்றன. நீங்கள் இங்கேயே இருங்கள். நீங்கள் பகல்வேளை உணவை என்னோடு அருந்துவீர்களானால், அதற்குள் இந்தக் காலப்பயணம் என்பது உண்மைதான் என்பதை நிரூபித்துக் காட்டுகிறேன். எவ்வகையான சந்தேகத்துக்கும் இடம் இல்லாமல், அக்காலத்திற்குரிய அடையாளப் பொருள்களைக் கொண்டு வருகிறேன். எல்லா வகையிலும் நன்றாக நிரூபிக்கிறேன். நான் உங்களைச் சிறிது நேரம் விட்டு விட்டுப் போவதை நீங்கள் மன்னிப்பீர்கள், அல்லவா?” என்றார்.

நான் அவருக்கு அனுமதி அளித்தேன். அவர் அப்போது என்னோடு பேசிய சொற்களின் முழுப் பொருளும் அப்போது நன்றாக என் மனத்தில் பதியவில்லை. அவர் ‘போய் வருகிறேன்’ என்று தலையை அசைத்துவிட்டு, அந்த நடைபாதையின் வழியாகச் சென்றார். சோதனைச் சாலைக் கதவை அடித்துச் சார்த்திய ஓசை காதில் கேட்டது. நான் அங்குள்ள ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து

கொண்டு, தினசரிப் பத்திரிகை ஒன்றைக் கையில் எடுத்தேன். பகல் உண்டிவேளை வரையில் அவர் என்ன செய்யப் போகிறார்? பிறகு, பத்திரிகையில் பார்த்த ஒரு விளம்பரத்தைக் கண்டதும், சட்டென்று ஒன்று என் நினைவுக்கு வந்தது. பதிப்பாசிரியர் ரிச்சர்ட்ஸன் என்பவரை அன்று இரண்டு மணிக்குப் பார்ப்பதாக நான் வாக்களித்திருந்தேன். என் கடிகாரத்தைப் பார்த்தேன். உடனே புறப்பட்டால், அந்த ஒப்பந்தம் தவறாமல் அவரைப் போய்ப்பார்ப்பதற்கு நேரம் இருக்கிறது என்பது தெரிந்தது. எழுந்திருந்தேன். அந்த நடைபாதையின் வழியாகச் சென்று, காலப் பிரயாணியிடம் சொல்லிவிட்டுப் போகலாம் என்று போனேன்.

அந்தக் கதவின் கைப்பிடியைக் கையால் பிடித்த போது, உள்ளே ஓர் உரத்த சப்தம் கேட்டது. அப்படித் தொடங்கிய சத்தம் கடைசியில் விசித்திரமாக ஒடுங்கிப் போயிற்று. களுக்கென்ற ஓர் ஓசையும், டப்பென்ற மற்றோர் ஓசையும் அதனோடு கூடக் கேட்டன. நான் கதவைத் திறந்ததும் புல் என்று காற்று வீசி, என்னைச் சுற்றிச் சுழன்றது. கண்ணாடி உடைந்து கீழே விழுவதைப் போன்ற ஓசை உள்ளிருந்து வந்தது. காலப்பிரயாணி அங்கே இல்லை. கருநிறமும் பித்தளையும் கலந்த, சுழலும் பெரிய கட்டிப் பொருள் ஒன்றின்மீது, ஆவியைப்போன்ற தெளிவற்ற ஓர் உருவம் உட்கார்ந்திருப்பதைப் போல் ஒரு கணம் தோன்றிற்று. அந்த உருவம் ஒளியை ஊடுருவவிடும் தன்மை வாய்ந்ததாக இருந்தது. அதன் பின்புறமிருந்த பெஞ்சியும், அதன்மீது கிடந்த வரைப்படக் காகிதங்களும் அதன் ஊடாக மிக நன்றாகத் தெரிந்தன. ஆனால், நான் என் கண்களைத் துடைத்துப் பார்க்குமுன், அந்த மாய உருவம் மறைந்து போயிற்று. காலயந்திரமும் போய் விட்டது. அந்தச் சோதனைச் சாலையின் பின் பகுதியில் கிளப்பப்பட்ட தூசி, படிந்து கொண்டிருந்தது. அதைத் தவிர மற்றப்படி, அந்தப் பகுதி காலியாக இருந்தது. கூரையில் வெளிச்சத்துக்காக வைக்கப்பட்டிருந்த கண்ணாடிகளில் ஒன்று தகர்ந்து உள்ளே விழுந்து உடைந்து கிடந்தது.

எனக்கு அப்போது விளக்க முடியாத வியப்பு உண்டாயிற்று. அங்கு புதுமையான ஏதோ ஒன்று நிகழ்ந்து விட்டது என்பது தெரிந்தது. ஆனால், அந்தப் புதுமை என்னவாக இருக்கக்கூடும் என்று என்னால் விவரமாகத் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. நான் ஒன்றும் தெரியாமல், விழித்துக்கொண்டு நின்றபோது, தோட்டப் பக்கத்துக் கதவு திறந்தது. வீட்டு வேலைக்காரன் அங்கே வந்தான்.

நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து விழித்தோம். பிறகு என் மனத்திலே பல எண்ணங்கள் தோன்றத் தொடங்கின. 'மிஸ்டர்—அந்த வழியாக வெளியே போனாரா?' என்றேன் நான்.

'இல்லையே. இந்த வழியாக ஒருவரும் வரவில்லையே. இந்த அறையில் உள்ளேதான் அவர் இருப்பார் என நினைத்து, அவரைக் காணலாம் என்று வந்தேன்' என்றான். அவன் அப்படிச் சொன்னதும் எனக்கு எல்லாம் விளங்கிவிட்டது. நான் வராததால் ரிச்சர்ட்ஸன் ஏமாந்துபோனால் போகட்டும் என்று நான் அங்கேயே தங்கி விட்டேன். காலப்பிரயாணி திரும்பி வருவார் என்று காத்திருந்தேன். அவருடைய இரண்டாவது கதை, முதல் கதையைவிட இன்னும் விரைவாக இருக்கக் கூடியது. அந்தக் கதையைக் கேட்கும் பொருட்டும், அவர் தம்மோடு கொண்டு வரப் போகும் மாதிரிகைப் பொருள்களையும் படங்களையும் பார்க்கும் பொருட்டும், அங்கே காத்திருந்தேன். ஆனால், இப்பொழுது எனக்கு என்ன தோன்றுகிறது என்றால், அவருக்காகக் காத்திருப்பதாயிருந்தால் என் வாழ்நாள் முழுவதும் காத்திருக்கவேண்டும் என்று. அப்படித்தான் அஞ்சுகிறேன். காலப்பிரயாணி மறைந்துபோய் மூன்று ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. அவர் அதன் பிறகு திரும்பி வரவே இல்லை என்பது இப்பொழுது எல்லோருக்கும் தெரியும்.

பின்னூரை

எப்படி நினைத்துப் பார்த்தாலும், வியப்படைய வேண்டியதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை. அவர் என்றாவது திரும்பி வருவாரா? ஒரு வேளை அவர் பண்டைப் பழங்

காலத்தின் உள்ளே அடித்துக் கொண்டு போகப்பட்டிருக்கலாம். முரட்டுக் கற்காலத்தில் வாழ்ந்த, மயிர்செறிந்த இரத்த வெறியர்களான காட்டுமிராண்டிகளின் கையில் அகப்பட்டிருக்கலாம். கிரிடேஷியக் காலத்துக் கடலின் பகுதிகளுக்குள்ளே எடுத்துக் கொண்டு போகப்பட்டிருக்கலாம். அல்லது, ஜுராஸிக் காலத்தைச் சேர்ந்த மிகப் பிரமாண்டமான, முரட்டுத்தன, ஊர்வன-இனத்தைச் சேர்ந்த விகார வடிவமுள்ள சாரியன்களிடையே தள்ளப்பட்டிருக்கலாம்; அல்லது, அவர் இந்தக் கணத்திலே—அப்படிப்பட்ட சொற்றொடரை உபயோகிப்பது சரி என்றால்—பிளீஸியோசாரஸ் பிராணிகள் உலவி வாழும் ஊவேல்டிக் காலத்தைச் சேர்ந்த பவளத் திட்டிலோ, அல்லது டிரையாஸிக் காலத்தைச் சேர்ந்த, தன்னந் தனியான, உப்பு ஏரிகளின் கரையிலோ திரிந்து கொண்டிருக்கலாம். அல்லது, காலத்தின் போக்கிலே அவர் முன்னோக்கிச் சென்றாரா? நமக்கு அண்மையில் உள்ள ஏதாவது ஒரு யுகத்தை அடைந்தாரா? அங்கே உள்ள மனிதர்கள் இன்னும் மனிதத் தன்மை உள்ளவர்களாகவும், ஆன போதிலும் நம்முடைய காலத்தில் தோன்றும் பிதிர்கள் எல்லாவற்றுக்கும் விடை தெரிந்தவர்களாகவும், நம்முடைய மனத்தை அலுக்கச் செய்யும் பிரச்சினைகள் எல்லாம் தீர்த்து விட்டவர்களாகவும், உள்ள ஒரு நற்காலத்தை அவர் அடைந்தாரா? மனித இனத்தின் பேராண்மைக் காலத்துக்குள்ளே அவர் சென்றாரா? ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிறேன் என்றால்—வலிமையற்ற சோதனைகளும், பங்கப்பட்ட கொள்கைகளும், ஒருவரோடு ஒருவர் சண்டைகளும், நிரம்பிக் காணும் இந்தக் காலம்தான் மனிதனுடைய வாழ்நாளின் சிகரம் என்று சொன்னால், என்னால் அதை நம்ப முடியாது. என்னைப் பொறுத்த மட்டில்தான் நான் சொல்லுகிறேன். ஆனால், அவரோ மனித இனத்தினுடைய முன்னேற்றத்தைப் பற்றி உற்சாகமின்றியே

முரட்டுக் கற்காலம்—Age of Unpolished stone. கிரிடேஷிய—Cretaceous. ஜுராஸிக்—Jurassic. ஊர்வன—reptile. சாரியன்—Saurian. பிளீஸியோசாரஸ்—Plesiosaurus. ஊவேல்டிக்—Oolitic. பவளத் திட்டு—Coral Reef. டிரையாஸிக் காலம்—Triassic Age.

நினைத்தார் என்பதும், நாகரிகமானது மேன்மேலும் உயர்ந்து வளர்ந்து வரும் காட்சியானது அவருடைய கண்களுக்கு ஒரு குப்பைக் குவியல் என்றே தோன்றிற்று என்பதும், காலப்போக்கில் அது தானாகவே மடிந்து விழுந்து அதை இயற்றுபவர்களை அழித்து விடும் என்று நினைத்தார் என்பதும், எனக்குத் தெரியும். ஏன் என்றால், அந்தக் கால யந்திரத்தை அவர் செய்து முடிப்பதற்கு நெடுங் காலத்துக்கு முன்னே இந்தப் பிரச்சினைகளை நாங்கள் விவாதித்திருந்தோம். உண்மையில் அப்படித்தான் நடக்கப் போகிறது என்று இருந்தாலும் கூட, அது நிகழப் போவதில்லை என்றே நாம் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்; அந்தப் பாவனையோடுதான் நம்முடைய வாழ்க்கையை நடத்திவர வேண்டும். அதுதான் நாம் செய்யக் கூடியது. ஆனால், எதிர்காலம் இருள் சூழ்ந்ததாகவும், சூனியமாகவுமே எனக்குத் தோன்றுகிறது. அக்காலமானது என்னுடைய அறியாமை நிரம்பிய பெரும் பரப்பு. அதன் இடையே இரண்டோர் இடத்தில், அவர் கூறிய கதை நினைப்பூட்டிய நினைவுகளால், எனக்குச் சற்றே வெளிச்சம் தோன்றுகிறது. என்னிடம் மிக விந்தையான இரண்டு வெண்ணிறப் பூக்கள் இருக்கின்றன. அவை இப்பொழுது காய்ந்து, சுருங்கிப் போய்விட்டன. அவை பழுத்துப் போய், தட்டையாகி, உதிர்ந்துபோகும் நிலையில் இருக்கின்றன. ஆயினும், மனமும், வலிமையும் இல்லாமல் போன பின்பும், செய்நன்றியும் அன்பும் மனித உள்ளத்திலே வாழ்ந்து வரும் என்பதற்கு அவை சான்றாக உள்ளன. அவையே எனக்கு ஆறுதல் அளித்து வருகின்றன.

எட்டு லட்சம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு - எதிர் காலத்தில் - இன்றைய மனித ஜாதி முழுக்க முழுக்க மாறிப்போய் விடுகிறது. அப்போது, சுகத்தையே நாடி வாழ்நாளெல்லாம் அதற்காகவே உழைத்து, அறிவும் வலிமையும் இழந்துபோன மக்கள் ஒரு கூறாகவும், உழைப்பையே நாடி காலமுழுவதும் பாடுபட்டே பிழைத்து, அறிவை இழந்து மூர்க்கத் தனமான குணமும் வலிமையும் மட்டும் பெற்று வாழும் மக்கள் ஒரு கூறாகவும் மனித இனம் பிரிந்து போய்விட்டது. வாழ்க்கைத் தரத்திலே மட்டும் இவர்கள் இருகூறாக இல்லை : வாழுகின்ற பகுதியிலே கூட இருகூறாக - பூமிக்கு மேலும் கீழுமாக - வாழுகின்றார்கள். சுகவாசிகளுக்கு இருளைக் கண்டால் பயம் ; உழைப்பாளிகளுக்கு ஒளியைக் கண்டால் திகில். வலிமையற்ற சுகவாசிகள் பழுவகைகளை மட்டுமே உணவாகக் கொண்டவர்கள் ; மூர்க்கத் தனமான வலிமை பெற்ற உழைப்பாளிகளுக்கு திராணியற்ற அந்தச் சுகவாசிகளே - நரமாமிசமே - உணவு!.....— இது காலயந்திரத்தில் பிரயாணம் செய்து வந்த காலப்பிரயாணி எதிர்காலத்தில் கண்டுவந்தவை.

வளர்ந்துவரும் சுகவாசிகள் - உழைப்பாளிகள் பிரச்னையை மட்டும் முன்நிறுத்திப் பார்க்கும்போது எதிர்காலம் இப்படியும் இருக்கலாம் என்பதே ஆங்கிலமேதை எச். ஜி. வெல்ஸ் தந்த இந்நூல் கூறும் முடிபு. "பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழ்மொழியில் பெயர்த்தல் வேண்டும்" என்பது நம் மகா கவியின் ஆவல். திரு. எச். ஜி. வெல்ஸ் பிறநாட்டு நல்லறிஞர்; அவர் ஆக்கித் தந்த நூல் இந்தக் காலயந்திரம் !

யு னே ஸ் தே கா உ , வியு ட ன்
தேன் மொழிகள் பு தக டிரஸ்ட்டு
ஆதரவில் பதிப்பிக்கப் பெற்றது